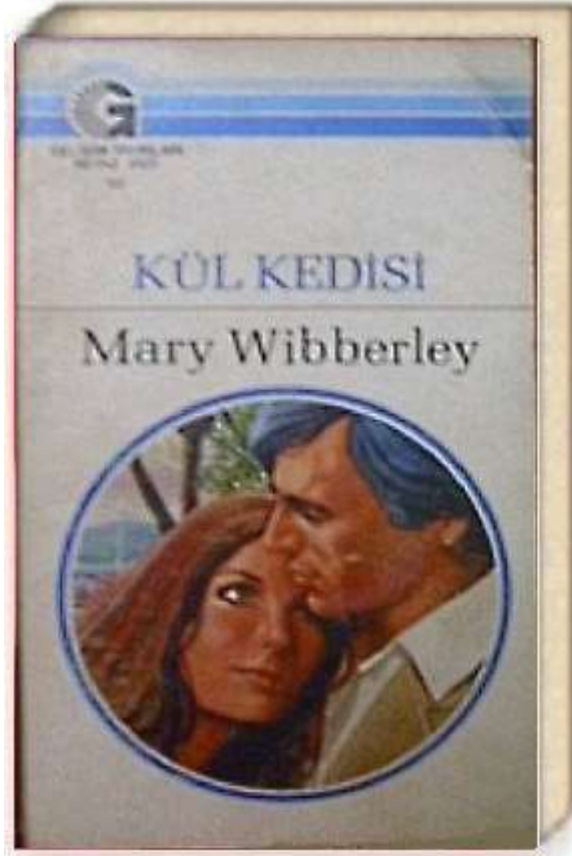
Mary Wibberley - Kül Kedisi

Birinci Bolum
Allah aşkına ne yapıyorsun sen Sara, söylesene? diye bağırıyordu Rachel yenge. Konferans verme alışkanlığıyla hükmeden bir sesle konuşuyordu. Düşünüyordum, dedi Sara.
Rachel yengenin yanakları alev alev yanıyordu. Baban gibi durmadan hayal kuruyorsun. Biliyorsun ki, bir saate kadar misafirlerim gelecek. Kendine gel kızım, bu kadar işin içinden tek başıma nasıl çıkayım?
Peki, neden onlar sana yardım etmiyorlar?
Onlar mı? Kim onlar?
Kuzenlerin tabii.
Jeanette piyano çalışıyor. Elizabeth de ata binmeye gidecek. Mantıklı olsan iyi olacak!
Onların hiç yardım ettiklerini görmedim ki. Hep ben, hep ben...
Saçmalama. Sen buraya geleli zaten iki hafta oldu.
Evet, biliyorum.
Sana bir yuva verdik. Nankörsün sen. .
Evet beni evinize aldınız, çünkü babam öldü ve bana tek kuruş bırakmadı. Başka bîr şey yapamazdınız da ondan. Buraya gelmek hoşuma mı gitti sanıyorsunuz? Hıristiyan Kadınlar

Derneği'ne gitmeği tercih ederdim. Ama öyle yapsaydım, bu senin herkese karşı takınmaya çalıştığın göstermelik iyilik meleği tavrınla bağdaşmazdı, değil mi?
Sus bakayım. Sen benimle böyle konuşamazsın. Hele amcan eve gelsin de, sen görürsün!
Yengesine baktı. Acıyla dökülen gözyaşlarına artık engel olamıyordu.
Herbert amcam da senden korkuyor, diye söze başladı.
Tek kelime duymak istemiyorum. Rachel yenge sinirden bembeyaz kesilmişti. Çok konuştun. Derhal aşağı in. Nankör cadı seni...
Gidiyorum. Sara gardıroba doğru yürüdü ve babasından kalan tek mirası olan eski deri bavulu aldı. Arkadaşlarına ne istersen onu söyle. Umurumda bile değil. Bu gece Hıristiyan Kadınlar Derneği'ne gideceğim. Yarın da kendime bir iş aramaya başlayacağım. O zaman bağımsızlığımı kazanacağım.
Hiçbir yere gidemezsin anlıyor musun, küçük hanım! Yengesinin yüzü, içinin bütün çirkinliği ile kırış kırış görünüyordu. Sarfettiğin o iğrenç sözler için özür dilemesini öğreninceye kadar odanda kalacaksın. Kadın kapıyı çarparak dışarı çıktı ve kilitledi. Kapının arkasından sinirden titreyen ve cıyak cıyak bağıran sesi geliyordu.
Seni doğduğuna pişman edeceğim! Yengesinin hırsla koridoru geçen ve merdivenlerden kızgınlıkla aşağı inen ayak sesleri duyuldu. Uzaktan bir başka kapı çarpıldı. Sonra ortalık sessizliğe büründü.
Sara pencereye doğru yürüdü, alnını cama dayadı. Gözlerini yumdu. Bütün vücudu titriyordu. Babacığım, canım babacığım, diye inledi.
Biliyorum, benim burada, oturmamı istemezdin. Ne yapabilirim? Ona bu sorunun cevabını verebilecek hiç kimse yoktu. Yalnızdı. Hayatının hiçbir döneminde olmadığı kadar yalnız hissediyordu kendisini. Hiç değilse dayak yememişti. Yengesi gittiği her yerde insanlara hükmetmekten hoşlanırdı. Hükmetmek için ya kocasının pozisyonundan yararlanır, ya da iğneli sözlere başvururdu. Kendi kızları bile anneleriyle yarış edemezlerdi. En azından henüz onun gibi olmamış lardı. On üç yaşındaki şımarık Jeanette, süratle annesine benzeme yolundaydı ve şimdiden annesinin davranışlarına benzer davranışlar gösteriyordu. Sara'dan bir yaş büyük olan Elizabeth tam bir züppeydi ve hayatta tek zevki, Sara ne zaman ağzını açacak olsa onu bozmaktı.
Sara bunları düşünürken acı acı güldü. Eliza beth bu davranışım her fırsatta tekrarlıyordu. Daha bir saat önce yalnız kaldıklarında gene aynı şeyi yapmıştı. Bir yorgunluk kahvesi yapmak için mutfakta bulunduğu bir sırada Elizabeth içeri girmiş ve çantasını bir sandalyeye fırlatarak çökmüştü.
Bana da bir kahve yap.
Yaparım tabii, diye cevap vermişti Sara. Eğer lütfen dersen. Birkaç saniyelik bir sessizlik olmuştu. Sara sakin bir şekilde kahvesine süt koyarak gazeteyi eline almıştı.
Aman Tanrım, Elizabeth sonunda cevap vermişti. Senden terbiye dersi mi alacağım?
Evet, dedi Sara, gazetesini alarak masaya oturdu. Ama sanıyorum artık çok geç.
Allah seni kahretsin! Elizabeth'in sesi yükselmişti. Sara'nın elinden gazeteyi kaptı. Bana bir kahve yap, çabuk ol! Biraz sonra arkadaşlarımla ata binmeye gideceğim. Buraya geldiğinden beri burnunun nasıl büyüdüğünü arkadaşlarıma söylediğim zaman çok eğlenecekler. Tanrım! Bazı insanlar nasıl da çabuk kendilerini bir şey zannetmeye başlıyorlar. Hava atıyorlar. Soluk mavi gözleri hırsla kısılmıştı. Kızgınlıktan kızaran yanakları Elizabeth'i olduğundan da sevimsiz gösteriyordu. Sara7 gülmüş, bu da bardağı taşıran son damla olmuştu. Sinirinden deliye dönen Elizabeth ona tokat atmış, Sara da elindeki kahve fincanını kuzeninin üstüne fırlatıvermişti. Sonra ayağa kalkarak onu memnunluk ve acımayla karışık bir ifadeyle süzmüştü.
Memnundu, çünkü en başta yapması gereken şeyi yapmıştı. Zavallı aptal kuzenine acıyordu, çünkü arkadaşlarının onu sadece bir sebepten ötürü pohpohladıklarnı biliyordu. Bunun tek nede ni babasının parasıydı.

Söyle bakalım, arkadaşların bunu da eğlenceli bulacaklar mı? Sara, ipek bluzunun içine işleyen kahveye bakarak ağlayan Elizabeth'in sesini bastıran bir tonda konuşuyordu. Odama çıkıyorum. Odasına girmiş ve yengesi gelinceye kadar orada kalmıştı. Herhalde Elizabeth olanları annesine anlatmamıştı, yoksa mutlaka bu olaydan söz edilirdi.
Harekete geçmenin zamanı gelmişti. Sara sade bir mavi elbise giydi, eşyalarını muntazam bir şekilde bavulunun içine yerleştirerek kayışlarını bağladı. Sonra para çantasına baktı. On sterlini vardı; bütün parası bu kadardı. 'Şimdilik yeter,' diye düşündü. Kapıya doğru yürüdü. Elinde komodinin çekmecesinden çıkardığı bir parça duvar kağıdı ve bir de kalem vardı. Çömelerek, kağıdı kapının aralığından kaydırdı sonra kalemi yavaşça anahtar deliğine soktu. Bir tık sesi duyuldu.
Kağıdı içeri çekti. Anahtar üzerinde duruyordu. Gülümsedi. Okuduğu dedektif kitabının yazarına içinden teşekkür ediyordu. Bu numarayı o kitaptan öğrenmişti. Kapıyı açtı.
Zilin çaldığını duyduğu zaman tavan arası merdivenlerinin başındaydı.
Bavulunu yere koyarak erken gelen bu misafirin içeri buyur edilmesini beklemeye koyuldu. Misafirin gelmiş olması, kapıdan daha kolay çıkmasını sağlayacaktı. Yengesi, briç arkadaşlarından birinin yanında olay çıkmasını istemezdi.
Sonra bir erkek sesi duydu ve sessizce beklemeye başladı. Bu kalın ve etkili erkek sesi iki kat yukardan açıkça duyuluyordu.
Mrs.Bourne? İyi günler efendim. Benim adım Morgan Haldane. Öyle zannediyorum ki, Miss Sara Bourne, burada sizinle birlikte oturuyor.
Ah, evet. Ama korkarım ben sizi tanımıyorum. Yengesinin sesi şaşkın ve nazikti. Garip bir şekilde çıkıyordu. Sara ürperdi. Birkaç dakika önce cıyak cıyak bağıran kadının sesi birdenbire değişmişti. Yüzünü görmediği bu adam ya bir Rolls-Royce'la gelmişti ya da çok yakışıklıydı. Yengesinin sesinin tonu ancak böyle bir durumda değişirdi. Her şeyden önemlisi, adam kendisini soruyordu. Daha önce bu adamın adını hiç duymamıştı. Merdivenlerin başına oturdu. Kapının yanından çekildikleri zaman aşağı süzülmeyi planlıyordu.
Elimde her şeyi açıklayacak bir mektup var. Benim babamla Küçük hanımın babası savaş sırasında çok yakın arkadaşmışlar. Babasının ölüm haberini dün aldım ve hemen uçağa atlayarak Güney Fransa'dan buraya geldim.
Buraya Sara'yı görmeye mi geldiniz? Yen gesinin sesi sertleşmişti. Herhangi birinin uçağa atlayarak yeğenini görmeye gelecek kadar önem vermesi aklının alamayacağı bir şeydi.
Evet. Onu görebilir miyim lütfen?
Maalesef pek iyi değil. Söylemek istediğinizi bana söyleyebilirsiniz. Biraz sonra misafirlerim gelecek de.
Kendisi burada mı? Sözünü kestiği söylenemezdi. Yengesini nasıl susturduğu anlaşılır gibi değildi ama başarmıştı.
Yani, şey, üzgünüm ama gelemez.
Özür dilerim, fark etmemiştim... Elizabeth şaşkın bir sesle araya girmişti. Sara, 'Elizabeth şimdi kirpiklerini kırpıştırıyordur eminim,' diye düşündü. 'Yakışıklı olmalı. Beş para etmez biri için bu sesi takınmaz.'
Miss Bourne bu mu? diye sordu.
Evet, ama Sara bu değil. Bu benim kızım Elizabeth.
Nasılsınız Miss Bourne?
Teşekkür ederim, siz nasılsınız? Yanlış anlamadıysam... siz Sara'yı görmeye gelmediniz, değil mi? Aynı annesinin sesinde olduğu gibi Elizabeth'in sesinde de bir şaşkınlık ifadesi, bir yumuşama vardı.
Neden sordunuz? Onu görmeye geldim.
Sara'yı neden görmek istiyorsunuz? Sara, Elizabeth'in bu sözü söylerken yüzünün ne şekil aldığını gayet iyi biliyordu. Bir an sessizlik oldu.

Neden mi? Az önce annenize bugün Nice'ten buraya geldiğimi söylemiştim. Ziyaretimin nedenini Miss Sara Bourne'un huzurunda açıklamak daha iyi olur sanıyorum, hiç değilse tekrardan kurtulmuş oluruz. Misafir beklediğinize göre, keyfinizi kaçırmak istemem. Şimdi onu bir göreyim ve birkaç kelime konuşalım, sonra yarın için bir program yaparız.
Odasında kilitli. Üstüme kahve fincanını boşalttı, küçük oros...
Elizabeth! Susar mısın lütfen! Sonra Mr.... Mr.
Haldane ne düşünecek?
Aman anne, hasta diye numara yapmaya ne gerek var, Tanrı aşkına. Bırak onu görsün de, ne olduğunu anlasın.
Kilitli mi? Odasında kilitli mi dediniz? Etkili ses onları gene susturmuştu. Bu kaim sesin hiç de memnun olmadığı anlaşılıyordu.
Tamamen bir yanlış anlaşılma oldu. Lütfen yemek odasına gelir misiniz? Elizabeth, sen artık gitsen iyi olmaz mı? Biraz sonra baban gelecek.
Acelem yok.
Sesler duyulmaz olmuştu. Bir kapı kapandı ve Sara sessizce koşarak merdivenlerden indi, yemek salonuna girdi. Yengesi konuşuyordu.
Çok kaba bir kız, maalesef. Şimdi lütfen bana ne işle uğraştığınızı söyleyin ve söze oradan başlayalım.
Miss Sara Bourne'un kendisine söylemeyi tercih ederim. Ve onu hemen görmek istediğimi belirtmeliyim.
Nasıl ısrar edebilirsiniz, Mr. Haldane? Benim evimde olduğunuzu unutmayın. Bunun farkındayım Mrs. Bourne. Ve eğer benden gitmemi isterseniz, kuşkusuz giderim. Ve o çıkıncaya kadar arabamın içinde otururum. Aferin,' diye düşündü Sara. Yengesinden korkmadığı anlaşılıyordu. Bu da onun sıradan bir insan olmadığını gösteriyordu.
Sesinizin tonu hoşuma gitmiyor. Yengesinin sesi tersti. Ama hemen toparladı.
Ben de sizinkinden hoşlanmadım Mrs. Bourne. İğneleyici, soğuk ve nazik bir ifadeyle konuşuyordu.
Sizden gitmenizi isteyeceğim.
Şimdi mi? Yoksa onu gördükten sonra mı?
Şimdi. Derhal.
Peki, o zaman şunu açıklığa kavuşturalım. Miss Bourne'u odasına kapattınız ve benimle konuşmasına engel oluyorsunuz, öyle mi?
Tamamen. Daha önce sizin gibi saygısız bir...
O zaman ben en yakındaki polis karakoluna giderek yeğeninizi hapsettiğinizi ve hiç kimseyle görüştürmediğinizi söyleyeceğim. Sonra onlara kim olduğumu ve neden burada bulunduğumu anlatacağım. Biraz sonra bir polis memuruyla geri döneceğimden hiç kuşkum yok. Herhalde bu, arkadaşlarınızı şaşırtabilir, ama...
Bu kadarı yeterdi. Sara, yengesiyle sesini bir kere bile yükseltmeden böylesine cesaretle konuşan bu adamı görmek için sabırsızlanıyordu. Ortaya çıktı.
Bütün bunlardan sizi kurtaracağım. Sara Bourne benim, artık odamda hapis değilim. Anahtarı gösterdi ve masanın üzerine fırlattı. Maun masanın üzerine gürültüyle düşen anahtar yere kaydı. Sonra karşısında duran adama baktı Sara. Onun da sesi kesilmişti. Yengesiyle kuzeninin onu ilk gördüklerinde neden kekelemeye başladıklarını anlamıştı.
Yapılıydı. Sert, uzun boylu ve kendinden emin görünüyordu. Daracık siyah pantolonu ve üstüne oturan siyah renkli kazağının altından bir gram yağ bulunmayan, adaleli bir gövdenin güzelliği belli oluyordu.
Öne doğru geldi ve el sıkıştılar. Sara yüzüne düşen kestane rengi saçlarını geriye doğru itti. Kapıda konuştuklarınızı dinliyordum. Siz geldiğinizde, ben de tam bu evi terk etmek üzereydim, dedi.

Terk etmek mi? Yengesinin sesi kızgınlık ve dehşetle yükseliyordu. Terk etmek demekle ne demek istiyorsun?
Daha önce söyledim Rachel yenge. Sara cevap verirken sakindi, yengesinin gözlerinin içine bakıyordu. Hıristiyan Kadınlar Derneği'ne. yerleşeceğim. Bu sözler, genç adam tarafından bozulan, dehşet verici sessizlikte söylenmişti. Hayır, Miss Bourne, ben öyle düşünmüyorum, dedi.
Neden? diye soru soran gözlerle genç adama döndü.Sara. Benim yerimde siz olsaydınız, kalır mıydınız?
Tanrı korusun. Gülmeye başladı. Ve uzun süredir sessiz duran ve sinirinden deliye dönmüş olan Elizabeth onun üstüne yürüyerek yüzüne bir tokat patlattı. Bize nasıl hakaret edebilirsiniz? diye haykırdı.
Genç adam sanki yanağına bir sinek konmuş gibi aşağılayarak baktı ona.
Daha size hakaret etmeye başlamadım bile Miss Bourne. Bunu yapmakta hiç de güçlük çekmeyeceğimden kuşkunuz olmasın. Eğer siz de böyle kriz halinde olmasaydınız, hakaretlerime vereceğiniz cevaplar belki de daha inandırıcı olabilirdi. Elindeki bastonu, onu dövecekmiş gibi tutan Elizabeth'in annesine döndü. Herhalde şimdi hemen gitmekte olduğumuzu öğrenmek sizi memnun edecektir, hanımefendi. Bavulunuz hazır mı Miss Bourne?
Yukarda, Aşağı koşarak indiğim için yukarda bıraktım. Gidip alayım.
Yerini söyleyin. Ben indiririm.
Benim evimde hiçbir yere giremezsiniz.
Yeğeninizin bavulunu indireceğim, Mrs. Bourne. Beni durduracak bir durumda olduğunuzu hiç sanmıyorum. Yolu gösterin lütfen. Bu son sözü Sara'ya söylemişti.
Halıyla döşeli birinci kata geldiklerinde dönerek adama baktı. Bir kat daha var, dedi.
Tavan arasında mı? Şimdi anlaşıldı. Devam et.
Yukarı çıktıkları zaman bavulu kaldırdı, Sara da para çantasını aldı.
Hepsi bu kadar mı? diye sordu adam. Evet.
Dışarda konuşuruz,
Olur. Teşekkür ederim. Eğer yarım saat sonra gelmiş olsaydınız, ben gitmiş olacaktım.
Demek ki tam zamanında gelmişim. Göründükleri kadar mide bulandırıcı insanlar mı bunlar?
Daha da fazla. Sizin kim olduğunuzu ve ne den geldiğinizi de bilmiyorum ama, beni gideceğim yere kadar götürürseniz sevinirim.
Hıristiyan Kadınlar Derneği'ne mi? Hayır, oraya olmaz.
Peki, nereye? diye sordu Sara. Aşağıdan yakından tanıdığı cırlak sesler ve şaşkın bir erkek sesi geliyordu. Amcası eve gelmiş ve fırtınayla karşılaşmıştı. Onun için çok üzülüyordu.
Aşağı insek iyi olacak. Amcam gelmiş. O iyidir. Amcamı çok severim. Lütfen... dedi Sara.
Ona vurmayayım mı? Onun da bana sataşacağını sanıyor musun?
Ona mutlaka iğrenç bir hikaye uydurmuşlardır. Tahmin edebiliyorum... Aşağı inip öğrenelim bakalım. Merak etme, o güvence altında. Böyle bir canavarla evli olan birinin zaten yeterince sorunu vardır.
Savaş ekibi holde durmuş bekliyordu. Herbert amca endişeli ve rahatsız görünüyordu. Morgan Haldane'i görünce rengi değişmişti.
Sana ne söylediklerini bilmiyorum amca, ama lütfen bir şey söylemeden önce beni dinle, Mr. Haldane babamın arkadaşlarından birinin oğlu, diye açıklama yaptı Sara.
Haldane? Herbert Bourne bu adı hatırlamıştı. Haldane? Red Haldane'in oğlu mu?
Evet efendim, diye cevap verdi Morgan.
Amcasının yüzü değişmiş, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi rahatlamıştı. Elini Morgan'a uzattı. Rachel yenge yutkunuyordu. Herbert, sen ne yapıyorsun?
Sesini kes Rachel. Karısına döndü ve orada bulunan herkes yutkundu. Lütfen içeri gelin Mr. Haldane.

Misafirlerim her an gelebilir, diye haykırdı Rachel yenge.
O zaman onları yemek odasına alırsın, hayatım. Sara, Mr. Haldane, gelin lütfen... Karısına arkasını dönerek onlara yolu gösterdi. Rachel yenge ilerleyerek kocasının önünde durdu. izin vermiyorum, diye söze başladı. Korkunç bir öfkeyle titriyordu. Herbert Bourne şöyle bir gerindi ve karısının yılan bakışlarını sükûnetle karşıladı. Sara olayı dehşetle izliyordu. Gözlerine inanamıyordu. Bu karşısında duran adam, daha önce kendi evinde karısı ve kızları tarafından alayla karşılanan adamdan çok farklıydı. Morgan Haldane mucizeler yaratmıştı.
Eğer kenara çekilmezsen Rachel, seni döveceğim, dedi. Bunu yıllar önce yapmalıydım. Hem de öyle bir döveceğim ki...
Mrs. Bourne'un yüzü buruştu. Sanki küçülmüştü. Herbert, diye söze başladı, inatçı bir kadındı.
Çekil! Sen ya da Elizabeth bir tek kelime daha söylerseniz, kıymetli misafirleriniz geldiği zaman kapıyı açıp nereye gitmeleri gerektiğini söyleyeceğim. Lafımı da hiç sakınmayacağımdan emin olabilirsiniz.
Gelecek ay vali olacaksın. Rachel yenge büyük bir gayret gösteriyordu. Yapamazsın... Ağlayacakmış gibi ağzı buruştu.
Yapar mıyım yapmaz mıyım, görürsün, hayatım. Tepelere tırmanmak isteyen sensin, ben değil. Bıktım usandım bunlardan. Senden de bıktım, bu evden de, yıllar boyunca musallat ettiğin asalaklardan da... Bunu fark etmem de yıllarımı aldı. Tir tir titreyen karısını kenara itti. Mr. Haldane, yeryüzüne gelmiş geçmiş en iyi insanlardan birinin oğlu ve ben onu evimde ne zaman istersem o zaman misafir ederim. Şimdi sen ve Elizabeth gidip bize üç kahve yapın ve buraya getirin. Sonra da bizi yalnız bırakın. Duydun mu Rachel?
Rachel yenge cevap vermeyince sert bir sesle soruyu tekrarladı. Beni duydun mu dedim?
Evet, Herbert. Yüzü neredeyse taşkesilmişti. Dudakları zorlukla hareket ediyordu.
Onları içeri buyur etti Herbert amca. Oturun lütfen. Sonra Sara'ya ve Morgan'a döndü. Bu raya geldiğiniz için teşekkür ederim, Mr. Haldane. Bana tahmin edemeyeceğiniz kadar büyük bir iyilikte bulundunuz.
Sara koşarak amcasına gitti ve içtenlikle öptü. Harikaydın.
Amcası ona sevgiyle gülümsedi. Eh, çok fena sayılmazdım, değil mi Sara? dedi. Onları sessizce seyreden Morgan'a baktı. Sanırım buraya neden geldiğini biliyorum. Geldiğin için sana minnettarım.

İKİNCİ BOLUM

Sara mektubu bir çırpıda okumuştu. Kahve tepsisiyle iki kadın içeri gelip tek bir kelime bile konuşmadan odayı terk ettikleri zaman mektup hala elindeydi. Sonunda başını kaldırdı, inanamıyorum. Rüya gibi bir şey bu Mr. Haldane, dedi.
Adım Morgan. Bana lütfen Morgan de. Bu nun bir sürpriz olduğunu biliyorum. Eğer okuman gerekiyorsa bir kere daha oku. Bence her şeyi açıklıyor. Mektubu dün aldım. Benim, babamın varisi olarak bu mektubu almaya hak kazandığıma karar verilinceye kadar bir sürü yer dolaşmış...
Ama mecbur değildiniz,dedi Sara sakin bir sesle. Buraya gelmek için katlandığınız bunca zahmet için teşekkür ederim, ama anlamıyorum...
Bu bir vicdan borcu, küçük hanım, dedi. Şöminenin önünde öylesine uzun boylu, başı öylesine güçlü duruyor ve öylesine ağırbaşlı konuşuyordu ki, Sara da, amcası da çok etkilenmişlerdi.
Morgan'ın ne demek istediğini anlıyorum, dedi amcası. Hikayenin büyük bir kısmını yıllar önce biliyordum. Bu yüzden adınızı duyunca öylesine büyük tepki gösterdim ve karıma öyle sert çıktım. Sara'ya gülümsedi. Hayatta bazen öyle anlar olur ki her şey birdenbire açıklık kazanır. Demin bana olan oydu. Yıllarca ihtiraslı ve bencil bir kadım memnun etmek için hayatımı verdim. Şimdi hepsi son buldu. Bundan böyle karım da kızlarım da kendi başlarının çaresine baksınlar.

Hah, Sara güldü. Mektubu hala elinde tutuyordu. Morgan, belki de sana yeterince teşekkür edemiyoruz, ama ben gencim ve bağımsızım, uymaya çalışacağım. Mektubu yumuşak bir hareketle katladı. Bu babasının savaştaki arkadaşı, Red Haldane'e yazdığı bir mektuptu ve verilmiş bir sözden bahsediyordu. Her ikisi de Paris'te Fransız Direniş Hareketinde birlikte mücadele ederlerken Almanlarla yapılan bir çarpışmada Philip Bourne'un Red'in hayatmı kurtarmasın dan sonra verilmiş bir sözdü bu.
Sara'nın bundan hiç haberi yoktu, ama amcası hep birlikte salona girdikleri zaman ayrıntılarıyla olayı anlatmıştı. Uzun süre birlikte olduktan sonra Philip ve Red birbirlerini kaybetmişlerdi. Savaşta yaralanan Philip arkadaşına bir daha görünmek istemeyecek kadar gururluydu. Red ise başarı üstüne başarı kazanmış birçok önemli Nazi liderinin de öldüğü bir harekatta bir grup çocuğu Gestapo'nun elinden kurtarmıştı. Savaştan sonra, tantanadan hoşlanmayan utangaç kahraman Red toplumsal hayattan elini eteğini çekmişti. Birkaç yıl önce bir gazetede, Güney Fransa'daki bir otelle ilgili olarak birkaç satırlık bir yazı çıkmıştı hakkında, o kadar.
Babam senin babanı bulmak istedi, dedi Morgan, Sara'nın hayallerini dağıtarak. Uzun süre babanı bulmaya çalıştı.
Buradan elli mil kadar uzakta bir yerde çok sakin bir hayat yaşıyorduk, dedi Sara. Babam eski dünyasıyla ilişkilerini isteyerek kopardı. Herbert amcam da sana anlatabilir. Altı yıl önce annem de ölünce iyice inzivaya çekildi, ama gene de resim yapıyordu. Resimleri onun yaşama nedeniydi.
Morgan cebinden, üzeri plastikle kaplı bir kağıt çıkardı ve Sara'ya uzattı. Babamın resmini yapmış. Kim olduğuma inanmazsınız diye kanıt olarak getirdim. Sara dikkatle baktı ve babasının hünerli kalemini hemen tanıdı. Bu aynı oğluna benzeyen siyah saçlı bir genç adamın mürekkepli kalemle yapılmış bir resmiydi, oğlundan biraz daha sert yüzlüydü.
Yan kızılderiliydi, dedi Morgan yumuşak bir sesle. Babaannem safkan bir kızılderiliydi. Gülümsedi.
Onun için direniş hareketlerinde öylesine başarılıydı. Sessiz ve çabuk hareket etmesini biliyordu... elinde bıçağı olduğu zaman kimse elinden kurtulamazdı...' Duraladı, sonra, Ben buraya sana bir yuva vermek için geldim, dedi. Sara şaşkınlıkla titrediğini hissetti. Biraz önce sezinlediği sözler nihayet söyleniyordu. Başını kaldırdı. Odada bir sessizlik ve durgunluk vardı. Sözlerinin yarattığı bu durgunluğa bir şey eklenmişti, havaya yayılan gerilim. Korkulacak bir adam olabilirdi ve bir an Sara da korktuğunu hissetti. Sonunda kendini topladı.,
Çok naziksin, ama az önce de söylediğim gibi, buna gerek yok.
Sara, ben Cannes dışında bir evde oturuyorum. Adamlarımın yanı sıra bir sürü insanla dolup taşıyor. Ben meşgul bir adamım. Hiç değilse bir aylık bir tatil için gelsen. Eğer istersen sana hoşuna gidecek bir iş veririm. Söz veriyorum. Hafifçe tebessüm etti.
Amcasının sözleri Sara'nın düşüncelerini dondurmuştu. Ne kadar iyi bir fırsat! Acı bir gülümsemeyle söylemişti bunu. Elizabeth kıskançlığından kuduracak. Güldü.
Evet kuduracaktı ama, Sara'nın kararının bununla hiçbir ilgisi yoktu.
Teşekkür ederim, dedi yavaşça, Kabul ediyorum.
Bu gece havaalanında kalırız. Geldiğim zaman bir araba kiraladım. Sabaha Nice'e uçarız. Her şey halledilmiş gibi konuşuyordu.
Sara güldü. Çok kararlı görünüyorsun. Yalnız bir soru var, elbiselerimi görmedin.
Öhö. amcasının öksürüğüyle sustu. Herbert amca cüzdanını çıkartarak açtı. Olmaz, dedi Sara, Buna izin veremem, başımın çaresine bakarım...
Israr ediyorum, güzelim, dedi amcası. Mavi gözlerindeki parıltı babasını öylesine andırıyordu ki nefesi kesildi. En sevgili yeğenim için yapabileceğim bu küçücük şeyi benden esirgeme. Beş tane yirmi sterlinlik çıkardı. Bununla küçük bir başlangıç yapabilirsin. Sara'nın yanına gelerek ona sarıldı ve parayı avucuna sıkıştırdı. İnsanın kendini affettirmesi için hiçbir zaman

geç kalmış sayılmaz. Ayrıca burada çok çekilmez bir on beş gün geçirdiğinden de eminim. Kıkırdadı. Meraklanma, kızlarımın elbise masrafından keseceğim. Bu da onlara paranın değerini öğretir. Herbert amca Morgan'a dönerek, Bu gece burada kalsanız çok sevinirdik, dedi.
Teşekkür ederim ama mümkün olduğu kadar çabuk dönmek zorundayım. Sabah binmeyi düşündüğüm bir uçak var. Öne doğru yürüyerek elini Mr. Bourne'a uzattı. Sizi tanıdığıma çok sevindim efendim, dedi. Size kartımı vereyim. Adresim üzerinde yazılı. Ayrıca Sara da ne zaman isterse size telefon edebilir.
Herbert Bourne kartvizite baktı, sonra kendisinden çok uzun olan adama başını kaldırdı. Aman Tanrım! diye söylendi. Doğrusu hiç bilmiyordum.
Sara kartın üzerindeki yazıları çok merak etti. Kartın üzerinde böylesine bir saygı uyandıracak ne olabilirdi? Amcası Sara'ya sarıldı ve öptü. Kendine iyi bak, güzelim, dedi.
Sara da amcasını öptü. Oraya gider gitmez telefon ederim amca.
O gece Heatrovv havaalanında kalmadılar.
Morgan'ın kiraladığı şık araba ile Mendover' dan uzaklaşırken Morgan şöyle demişti: Bir telefon kulübesi görürsen bana haber ver. Telefon etmem gerekiyor.
Otelde yer ayırtmak için mi telefon edeceksin? Hayır. Bu akşam Paris'e gitmeye ne dersin? Oldukça olağan bir şeymiş gibi söylemişti, ama Sara yutkundu.
Ne? Paris mi? Ama sen dedin ki...
Fikrimi değiştirdim. Telefon edip Paris uçağında iki kişilik yer olup olmadığını öğreneceğim. Neden? diye sordu Sara. Elbiseye ihtiyacın var, değil mi? Evet, ama... Lütfen 'evet ama' demekten vazgeç, tekrar oluyor.
Sürprizler kralı olduğunu kabul etmelisin! Ellerini çırptı. Morgan güldü. Evet öyleyim. Ayrıca bir servet sahibi de değilim, diye devam etti Sara. Tam tamına yüz on sterlinim var. Bununla kaç tane giysi alınır sence? Alınmaz. Onu cep harçlığı olarak sakla. . Dur bir dakika, dedi. Uzakta kırmızı telefon kulübesini görmüştü, ama dur demesinin nedeni
bu değildi. Hele duruma iyice bir açıklık getirelim bakalım.
Ah! Telefon, evet konuşacağız, ben telefon ettikten sonra. Morgan arabayı yavaşlattı ve kenara çekti. Önce konuşsak daha iyi olacak, dedi. Kontağı kapatırken el frenini çekti ve Sara'ya baktı. Eğlenmiş görünüyordu.
Hayır, sonra, dedi, yumuşak bir sesle. Kara, kapkara gözleri gülüyordu. Sara ise bastırılması imkansız bir hırsla tutuşuyordu.
Bak, dedi, Evet, sen beni yengemin pençelerinden kurtardın. Bunun için sana teşekkür ettim. Ama bu sana, bana hükmetme hakkını vermez. Beni satın almış değilsin, biliyorsun, onun için...
Morgan elini onun yanağının üzerinde hafif hafif gezdirerek onu susturdu. Eli güçlü ve serindi. Bak
sen, dedi yavaşça, Oldukça öfkeliymiş kızımız. Senin de söylediğin gibi, seni satın almadım, ama şimdi telefon edeceğim ve geri döndüğümde Paris'e neden gittiğimizi anlatacağım. Oldu mu? Kontak anahtarını aldı ve cebine attı. Belki de kaçmayı düşünürsün. Hemen dönerim. Sara onu seyrediyordu. Ne kadar da kendini., beğenmişti? Nedenini bilmiyordu ama çok rahatsızdı. Bir vicdan borcunu ödemek başka şeydi, onu Paris'e götürmesi ise bambaşka bir şey.
Ellerini çantasının üzerinde sinirli sinirli gezdirerek oturdu. Birkaç dakika onun telefon kulübesinden çıkmasını bekledi.
Her şey tamam. Yarım saat sonra oradayız. Biletleri almadan önce paranı değiştirirsin. Şimdi, söyle bakalım ne diyordun?
Ne söylediğimi pekala biliyorsun. Bana pahalı elbiseler almana izin verecek değilim.
Ama benim için çalışacaksın, onlara ihtiyacın olacak,öyle değil mi?

Bütün bunlardan sonra çalışacağımdan kuş kum var, diye cevap verdi Sara. Gelmek isteyip istemediğimden de emin değilim artık.
Morgan'ın kahkahası onu susturdu. Çok şaşırtıcı bir davranıştı bu.
Tabii ki gelmek istiyorsun. Gelmezsen başını taştan taşa vuracağını biliyorsun. Sara, lütfen numara yapma.
Ne demek istiyorsun?
Demek istiyorum ki, babam senin babandan sık söz ederdi ve benim görüşüme göre, senin baban da benim babam gibi hayattan çok zevk alan bir insandı. Birlikte heyecan dolu, tehlike dolu günler yaşadılar. Baban müthiş cesur bir adamdı. Dehşet ve ıstırap dolu bir alemde macera yaşıyordu. Yanılmıyorsam sen de babanın modelisin...
Morgan susmuştu. Sara donakalmıştı. Morgan m bu beklenmedik sözleri karşısında ne yapacağını bilmiyor, kelimelerle çizdiği bu portre karşısında hüngür hüngür ağlama isteği duyuyordu. Çok iyi biliyordu ki, söylenen sözler yalnız doğru olmakla kalmıyor, aynı zamanda kendi kişiliğini de çok iyi tanımlıyordu.
Nasıl bilebiliyorsun? diye sordu. Son derece yumuşak bir sesle bu soruyu sorarken, elinde olmadan sessizce akan gözyaşlarını siliyordu.
Ne demek nasıl? Yemek odasına dalıp anahtarı masanın üzerine nasıl fırlattığını gördüm. Gözlerin savaş parıltılarıyla yanıyordu. Senden ne isteyebileceğime o dakika karar verdim.
Eee sonra?
Eveet.. Eğer seni o ailenin yanında mutlu bulsaydım sana, babamın sana bırakmak istediği kadar para bırakacaktım... Kendine ve akrabalarına memnun edici hediyeler alman için... Ve adresimi verip, gerektiği zaman beni aramanı rica ederek seni akrabalarınla başbaşa bırakacaktım.
Anladım. Şaşkınlığı devam ediyordu. Her şey öylesine iyi planlanmış, öylesine iyi organize edilmişti ki. Ama Morgan'ın söylediği- bir şey vardı.- Neydi o? Bir an düşündü. Hatırlamıştı. Şöyle demişti, Ve işte o zaman senden ne isteyebileceğime karar verdim. Bu sözlerde başka anlamlar yatıyordu. Morgan'a dönerek bu sözleri tekrarladı ve şöyle dedi:
Benden ne gibi şeyler isteyeceksin? Bu Paris' le ilgili bir şey, değil mi? Herhalde bana sadece bir tatil teklif etmiyorsun?
Aynı zamanda zekisin... Evet haklısın. Yüzü sert bir ifade almıştı, gülmüyordu. Senin yardımını isteyeceğim.
Yardımımı mı? Duyduklarına inanmıyordu. Senin hiç kimseden yardım isteyecek bir insan olduğuna inanmıyorum. Hele Rachel yenge ile Elizabeth'e yaptıklarından sonra.
Bu oldukça nazik bir konu, dedi Morgan. Ama eğer şimdi yola devam etmezsek uçağı kaçıracağız. Yolda anlatırım. Motoru çalıştırdı ve anlatmaya başladı. Sara şaşkınlıkla dinliyordu.
Uçakta bir yandan akşam güneşinde, aşağıda, artık çok uzaklarda kalan denizi seyrederken kafasını toplamaya çalışıyordu; acaba deliriyor muydu? Çünkü Morgan'ın bu garip planına evet demişti. Onu nasıl da ikna etmişti? Bunu bir türlü anlayamıyordu, ama planı kabul ettiği açık bir gerçekti. İkna olmuştu. Paris'e şık kıyafetler almak, uzun saçlarına bir biçim vermek ve bir de nişan yüzüğü almak için gidiyorlardı. Bütün bunları yaptıktan sonra Esterel villasına Morgan Haldane'in nişanlısı olarak adım atacaktı. Champs-EIysees yakınlarında bir otelde yan yana odalarda kalıyorlardı. Eski püskü bavulunu taşıyan hamal, yüzünde görmüş geçirmiş bir insanın ifadesiyle gülümseyip selam vererek odayı terk etmişti. Sara kapanan kapıya baka-kalmış, sonra yandaki odanın kapısının kapandığını duymuştu. Hemen arkasından Morgan iki yatak odasını birbirine bağlayan ara kapıya vurmuştu. Sara kapıyı açıp Morgan'a anlamsız gözlerle bakarak şöyle demişti, Beni sokakta bulduğun bir kız zannetti. Morgan güldü. Hele bir de otelden ayrılırken seni görsün bakalım. Gözleri yuvalarından fırlayacak, dedi, sonra odasına geçti.

Artık yıkanmanın zamanı gelmişti. Banyoya giderek suyu açtı. Lavaboyu doldurdu. Yüzünü kurularken Morgan'ın arka kapıyı tıklattığını duydu. Geliyorum, diye seslendi. Tokmağı açarak onun odasına girdi.
Sofra kurulmuştu. Masanın yanındaki tekerlekli sehpanın üzerinde kapaklarla örtülü yiyecekler vardı. Yemek hoşuma gitti, dedi Morgan, inşallah sen de beğenmişsindir. Senin ne sevdiğini bilmediğim için basit şeyler ısmarladım. Soğan çorbası, tavuk ve bu otelin spesiyalitesi olan krem karamel.
Bence harika, diye mırıldandı Sara, Açlıktan ölüyorum İyi: Sara'nın sandalyesini çekti. Yerken konuşabiliriz.
Masanın üzerinde bir şarap şişesi duruyordu. Morgan iki kadehe şarap doldurarak, Afiyet olsun, dedi.
Mersi, sana da. Bunları Fransızca söylemişti. Ah, demek Fransızca biliyorsun? işimi halledecek kadar.
iyi. Harika. Fransız bir aşçım var. Nefis yemekler yapıyor. Riviera'nm en iyi aşçısı ama İngilizce öğrenmek istemiyor. Demek ki onunla anlaşabileceksin. İnşallah, dedi. Bana biraz villadaki düzenden söz etsen fena olmayacak, değil mi?
Tabii. Evi Martine idare eder. Ondan başka, kocası Jacques ve oğullan Marc var. Marc bahçeye bakıyor. Haftada iki kere temizlikçiler gelir.
Peki, ya benim oraya gelmeme neden olan kadın nerede, onun senin evinle ilişkisi ne?
Louise mi? Güldü. Yanımızdaki evde oturuyor. Kocasıyla birlikte.
Ne? Ağzındaki çorba etrafa saçılmıştı. Evli mi yani? Ama bunu söylememiştin.
Söylesem ne fark edecekti? diye cevap verdi Morgan gözlerini kısarak.
Tabii ki fark ederdi, diye haykırdı Sara. Bir kere en başta senin bir kadından korkman diye bir şey olamaz. Senin gibi biri biri kadından nasıl korkar! Bir de kadının evli olması. Çok gülünç doğrusu.
Öyle mi? Demek ki sana yeterince anlatmamışım. İyisi mi hikayeye baştan başlayalım. Yemeğini yemeğe devam et sen.
Kafası karmakarışık olan Sara yemeğe devam etti. Morgan konuşmaya başladı. Louise'in kocası benim ortağım Jack Barron. Karısından oldukça yaşlı. Altmışında. Louise otuz bir yaşında olduğunu iddia ediyor ama.karşılaştığınız zaman bunun ne derece doğru olduğuna kendin karar verirsin. Aşağı yukarı on yıldır evliler ama, o zamandan beri birçok aşığı olmuş. Jack'ın ya bundan haberi yok ya da aldırmıyor. Çünkü onun gözünde karısı hiçbir kötü şey yapmayacak kadar harika bir insan. Oysa tam bir fahişe. Kocasının yerinde ben olsaydım onu çoktan kapının önüne koyardım. Kocasını severim. Fransız Riviera'sında birkaç lokantanın ortak sahibiyiz ve bu ortaklığı bozmak istemiyorum. Louise benimle bir aşk yaşamak istiyor. Belki çok kabaca anlatıyorum ama; bildiğim tek yol bu.
Aşağı yukarı altı aydan beri benimle yatmak istediğini belirtiyor ve ben de hem özel hayatımda, hem de iş hayatımda böyle karışık durumlardan uzak kalmak istiyorum. Evli kadınlarla hiçbir zaman ilişki kurmadım.
Bir dakika, dedi Sara. Tanrı aşkına, benim bütün bunlarla ne ilgim olabilir? Bence durum çok açık. Eğer sen ortalıkta olursan, Jack biraz uzaklaşır uzaklaşmaz benim çevremde dolanmaya cesaret edebilir mi hiç? Sara boşalan çorba tabağını kenara kovdu Hiç kuşkusuz çokbilmiş bir kadın bu, değil mi? Morgan başını sallayarak doğruladı. Dediğine göre
otuz bir yaşında... Diyelim ki otuz beş yaşında. Gerçekten böyle bir kadının benden çekineceğini mi sanıyorsun. Eliyle saçlarını ve elbiselerini işaret ediyordu Sara, bunları söylerken. Bu iltifatına teşekkür ederim, ama ben bu işte yokum.
Sen kendini küçümsüyorsun, dedi Morgan, son derece kuru bir ifadeyle. Sana söyledim. Sen babanın kızısın. Ayrıca ona göre yaş avantajın var. Boyun daha uzun. Daha incesin. Ve de pekala o cadı yengenle, kuzeninle başa çıkabiliyordun.

Müsaadenle, onlar rakip değildi, diye itiraz etti zekice, Ben on dokuz yaşındayım, yakında yirmi olacağım. Hayatımda bugüne kadar ne erkek arkadaşım oldu ne de bir işim. Her ikisini de düşünemeyecek kadar meşguldüm babama bakmaktan. Ayrıca öyle marifetlerim yok.
Öyleyse kendin gibi davran.
Hah, neye benziyor bu kadın?
Hakiki sarışın. Çekik yeşil gözleri var. Yüz hatları klasik. Sinema oyuncusu ya da birkaç yıl öyleymiş. Son derece havalı ve değişik bir görünüşü var. Gösterişli elbiseler giyer.
Ondan hoşlanıyor musun?
Hayır.
Sara ona bir süre baktı. Sana inanıyorum.
Teşekkür ederim. Sara bu alaylı teşekkür karşısında kızardığını hissetti. Senin kız arkadaşın var mı? diye sordu.
Morgan hafifçe gülümseyerek, Neden sordun? dedi.
Daha önce sormalıydım, dedi Sara onu taklit ederek. Bu teklifi ona yapmalıydın.
Ben normal bir adamım. Kadın arkadaşlarım var.
Sara birden sinirlendi. Nişanlın rolünü oynamamı istiyorsun ve bana çevrede beni parçalamaya hazır kıskanç biri olup olmadığını bile söylemiyorsun. Bu işten vazgeçsem belki daha iyi...
Yengenin evinde olmayı mı tercih ederdin? diye sordu Morgan soğuk bir tavırla.
Hayır! Eğer sen gelmeseydin, ben Hıristiyan Kadınlar Derneği'ne gidecektim.
O derneğe saygılarımla birlikte, villadaki hayatı daha ilginç bulacağına inanıyorum.
Aman efendim, tabii, Sara alaylı bir tavırla cevap vermişti. Peki, bu oyun ne kadar sürecek?
Bu işin sonunda bir şey elde edemeyeceğini anlayıp kendine başka bir aşık buluncaya kadar. Riviera ateşli genç adamlarla dolu. Hem de çok zengin genç erkeklerle. Üstelik böyle bir şeyden çok da memnun olacaklardır.
Peki sonra ne olacak? Seni terk edip İngiltere' ye mi döneceğim? İstemezsen hayır. Sana söyledim ya, istersen sana bir iş verebilirim.
Ben de sandım ki, aramızda yaptığımız bu anlaşmaya iş diyorsun.
Hayır Sara. Cannes'da bir otelim var. İstersen orada resepsiyoncu veya sekreter olarak ya da başka bir işte çalışabilirsin.
Bu kadar kolay mı? Gözlerini kocaman açmış Morgan'a bakıyordu. Otel sahibi, lokantacı,başka... Evet.
Bütün iş yatırımların bundan mı ibaret? Hayır. Bir şey daha Var. Ayağa kalkarak yemeklerin üstünü açtı.
Nedir? Ses tonundan şüphelenmişti. Oraya varınca gösteririm. Neden şimdi söylemiyorsun? Çünkü...
Morgan tabağına tavuk koyarken ağzı sulanmıştı Sara'nın. Ona içten içe kızıyordu. Kendisine oyun oynamıştı. Ama ona söylemek istediklerini tam olarak ifade edemiyordu.
Sen herkese böyle mi davranırsın?
Morgan bir kaşını kaldırarak kapkara gözleriyle sert bir şekilde ona baktı. Nasıl?
Onları istediğin gibi oynatır mısın? Hep ken di bildiğini okur, işine geldiği zaman konuşur, sonra da istemediğin zaman onları susturur musun?
Çok mümkün, diye cevap verdi Morgan. Bu Sara'yı deli etmeye yetmişti. Tabağına bakmaya başladı.
Sen gelmeden önce evi terk etmemiş olmam büyük şanssızlık, diye mırıldandı.
Birden bir sesle irkildi, başını kaldırdı. Morgan peçetesini yüzüne kapatmış gülmekten katılıyordu. Kahkahalarla gülüyor, resmen onunla alay ediyordu. Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Çılgına dönen Sara tabağını alarak Morgan'ın üzerine fırlattı. Tavuk parçalarının ve yemek sosunun Morgan'ın kazağının üzerinden süzülüşünü hayretle gördü ve kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Dehşete düşmüştü, ama artık çok geçti.

Morgan üstündeki yemekleri temizlerken koşarak odasına kaçtı ve kapıyı bütün gücüyle çarptı. Kapıyı kilitlemeye uğraşırken tekmeyle kapı açıldı. Morgan kazağını çıkarmaya çalışırken, Sara bir an kendisine tecavüz edeceğini düşünerek korkuyla titredi. Yüzündeki ifadeyi görmüştü. Gözleri kısılmış, bütün yüz hatlarını öfke sarmıştı. Öylesine korkmuştu ki, gerileyerek saklanacak yer aramaya başlamıştı.
Morgan birden kolunu yakaladı, kendisine döndürerek çekti. O dakika kızılderili kanının ateşiyle karşı karşıya geldiğini sezdi. Unutulmaz bir andı bu. Ateşli ve vahşi bir ağız dudaklarını içine alarak canını acıtan, ama aynı zamanda kalbini durduracak kadar heyecanlandıran bir arzuyla öpmüştü. Hayatında hiç öpüşmemişti. İlk öpüşmenin nasıl bir şey olacağını çok düşünmüş, hayaller kurmuştu, ama böyle bir şeyi hiç hesaba katmamıştı. Kurtulmak için çırpınıyor, kendinden, ondan, her şeyden nefret ediyordu. Ne fesi kesilmişti. Sonra başka bir an geldi, Morgan durdu, kımıldandı, sonra yeniden öpmeye başladı. Bu rüyalarının öpüşmesiydi. Öylesine sıcak ve ihtiraslı bir öpüşmeydi ki, bütün gövdesi uyanmış, boynunun arkasındaki tüylerin ' diken diken olduğunu hissetmişti.
Morgan aniden ayrılınca bacaklarının kendisini taşımadığını hissetti. Tam düşecekken Morgan onu tuttu ve kendisine doğru çekti. Göğsünün üstünde hızlı kalp atışlarını duydu Sara. Sert, adaleli, güneşten bronzlaşmış çıplak vücudunu göğsünün üzerinde hissetti.
Özür dilerim, diye fısıldadı Sara, Böyle bir şey yapmamam gerekirdi. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı... Hala bu kısa sevişmenin etkisinden , kurtulmamış, titriyordu. Ama beni böyle öpmemeliydin... Morgan, kara, kapkara gözlerle Sara'ya baktı. Seni öpmeseydim dövmem gerekirdi, dedi.
Kadınlarla böyle mi kavga edersin sen? Göz lerinde aşağılayıcı bir ifade vardı.
Hafifçe tebessüm etti Morgan. Bildiğim tek yol bu. Eğer öğrenmek istediğin buysa, kadınlara, el kaldırmam.
Morgan tek bir kelime bile söylemeden dışarı çıktı. Sara parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Olanlardan dolayı ondan nefret etmesi gerekirdi ama etmiyordu. Birden Morgan'ın kendisini büyülediğini hissetti. Tekrar öpmesini istiyordu.
UÇUNCU BÖLÜM
Sara kapıyı kilitledi. Sonra siyah kazağı yıkamak için banyoya gitti. Yıkadıktan sonra havlu ya sararak kaloriferin üzerine serdi. Ara kapının vurulduğunu duydu. Sara?
Ne istiyorsun? Gözleri dehşetle açılmış bir ifadeyle kapıya bakakaldı. Morgan'ın gelmesini istemiyordu, ama gelmemesini de istemiyordu. Ne istediğini bilmiyordu. Tek bildiği şey daha önce hiç tanımadığı bir duyguyu yaşamış olmasıydı.
Kalan tavuğu ve biraz da sebze ye.
Karnı hala açtı. Saldırgan yapısından bir an nefret etti. Gidip kapıyı açtı. Karşısında elinde bir tabakla Morgan duruyordu.
Peki, ya sen ne yiyeceksin? diye sordu.
Biraz sebze bana yeter. Sen yemene bak.
Teşekkür ederim. Fırtına geçmiş, ortalığı sessizlik kaplamıştı. Sara kendisini bütün duygulardan uzak hissetti. Ağlamak istiyordu. Morgan'ın kendisine sarılarak yatıştırmasını, teselli etmesini istiyordu. Ama o bunu nereden bilebilirdi. Ayrıca bilse de yapmazdı. Herhalde gülerdi.
İyi geceler Sara. İyi uykular. Sabaha görüşürüz. Gitmişti işte. Sara kapıyı kilitleyerek pencereye doğru yürüdü ve yemeğini yiyerek, hızla yağan yağmurda parıldayan şehir ışıklarını seyre daldı.
'Yapacak bir şey yoktu,' diye düşündü. 'Kabul etmek zorundayım, çünkü nasıl bir adam olursa olsun, beni o evden kurtardı ve en azından bir süre için iş aramak zorunda kalmayacağım.' Başını güvenle kaldırdı.
Gelecekte ne olacağını zaman gösterecekti. Şimdi önemli olan, gelecek ay ya da bir sonraki aydı. Oyun bitinceye kadar kendisini Morgan'ın nişanlısı olarak görecek, sonra da onu terk

edecekti. Elleri kenetlenmiş bir durumda, çaresizlik içinde pencereden uzaklaştı. Morgan'a her şeyi açıkça anlatmalıydı, ama bunu nasıl yapacaktı? Dudağını ısırdı. Böyle bir adama bu anlaşmanın sadece sözde olduğu nasıl anlatılabilirdi? Ya kahkahalarla gülüp 'Daha neler?' derse, yatıp sevişme isteğinin yanında sözlerin ve anlaşmaların ne kadar anlamsız düştüğünü ima ederse?
Birden kapının vurulduğunu duydu.
Evet? dedi kalbi çarparak.
Sara, sana bir şey söyleyebilir miyim?
Evet, dedi Sara fısıltı halinde.
Ben de aynı konudan söz etmek istiyordum. Kara gözlerinde sonsuz bir derinlik vardı.
Aramızda geçen bu küçük maceranın özel yaşantımıza etki yapacağını mı düşünüyorsun?
Evet, diye başını salladı.
Sara'yı baştan aşağı süzdü Morgan. Bu kap kara gözlerin vücudunun her tarafına değdiğini hissediyordu Sara. Meydan okurcasına ona baktı.
Emin ellerdesin, dedi Morgan. Olmak istediğin kadar emin. Cevabım seni tatmin etti mi?
Sara yutkundu. Tatmin olmamıştı, ama bunu nasıl söyleyebilirdi?
Hayatında bugüne kadar hiç bilmediği bir duyguyu uyandırdığını ona nasıl söyleyebilirdi?
Evet, dedi. Morgan kurnazdı. Hayatında ilk defa kuşkuya düşüyordu. Acaba Morgan'ın yanında kalmakla ateşle mi oynamış oluyordu? Ama artık çok geçti, teslim olmuştu. Belinden aşağı heyecanla titrediğini hissetti.
Sara yatağında yatıyordu. Kendini çok kötü hissediyordu; başı ağrıyor, gözleri yanıyordu, boğazı kurumuştu.
İçeri dolan ışıkla gözleri kamaştı. Ara kapının vurulmasıyla uyanmıştı. Kapıya baktı, sonra başını çevirdi.
Sara? Seslenen Morgan'dı tabii. Onunla ne konuşmak ne de görüşmek, istiyordu. Kendinden utanıyordu, adeta hasta gibiydi. Kapı yavaşça açıldı. Kilitlemeyi unutmuştu. Çok dışarı, de di. Morgan yatağa geldi ve ona baktı. İyi misin?
Yorganı başına çekti. Hayır. Git. Yatakta Morgan'ın ağırlığını hissetti. Sonra da başından yorganın çekildiğini.
Saat neredeyse on, dedi. Bu saate kadar kalkmış olman gerekirdi. Sara davranışının kötü olduğunu biliyordu ama bunu umursamayacak kadar fena hissediyordu kendini. Yorganını çekti. Amcana telefon ettim ve programımızda değişiklik yaptığımızı söyledim. Sana selam söyledi, dedi Morgan .Beni duyuyor musun?
Evet, teşekkür ederim.
Kendine gelmek için bir şey ister misin?
Bir an, 'defol git' demekle durumunun kötülüğünü itiraf etmek arasında bocaladı. Sonunda, Evet lütfen. dedi.
Havanın tatsızlığı dağılmıştı. Peki, şimdi he men geliyorum. Kapının kapandığını duydu, biraz bekledi ve yataktan çıkarak banyoya yürüdü. Kapıyı kilitleyerek bir duş aldı. Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. Dişlerini hırsla fırçalarken aynaya bakarak kendi kendine,' bu havadan çık Sara' diye düşündü.' Sen bir kadın mısın, yoksa korkak bir fare mi? Olanları unut artık, büyümen gerek kızım.
Kararını verdin ve pekala bunun üstesinden gelebilirsin.1 Aynada yüzünü ekşitti ve kendi kendine göz kırparak temiz çamaşır almak için içeri gitti. Kapı
vurulduğunda ne giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. O kadar az elbisesi vardı ki.
Bir dakika! diye bağırdı. Aceleyle bluzunu ve pilili bir gri etek çekerek hemen giyindi. Gelebilirsin.
Morgan elinde bir bardakla içeri girdi. Göz geze geldiler.
Teşekkür ederim. Eğer masaya bırakırsan sevinirim.

Bunları da. Elinde iki beyaz kapsül vardı. Bu hapları suyun içine at, erisin. Kahvaltı ister misin?
Hayır, teşekkürler. Ya sen?
Ben bir saat önce yedim. Randevularımızı ayarladım. Bir saat sonra saçlarını yaptıracaksın, sonra elbise ve yüzük almaya gideceğiz.
Vaktini hiç boşuna harcamıyorsun,değil mi?
Hayır, hiç harcamam. Bir saate kadar hazır olur musun?
Gördüğün gibi hemen hemen hazırım. Köpüren suyu içerek yüzünü buruşturdu. Böh!
Morgan elinden bardağı alırken, Çabuk iyileştin, dedi.
Sara soğuk davranıyordu. Evet, dedi. Havada bir gerginlik vardı, konuşmaların altında bir sevimsizlik seziliyordu.
İyi. Morgan da pekala biliyordu, o da bunu hissediyordu.
Bu akşam geri dönüyoruz. Bunu da hallettim.
Soğuk bir şekilde başını salladı. Evet tabii. Eğer hazırlanmama izin verirsen. Morgan kaloriferin üzerinde duran kazağını aldı. Tamam. Hazır olunca kapıyı tıklat. Kapıya doğru yürüdü.Eşyalarını hazırlayabilirsen bavullarımızı aşağı bırakabiliriz.
Makyaj yapan güzellik uzmanı çok az İngiliz ce konuşuyordu ama, işini çok iyi biliyordu. Arkasına yaslanarak son rötuşların yapılmasını bekledi.
İşte madam, bitti.
Mersi, dedi. Kalabalık salonda çevresine bakındı. Morgan'dan eser yoktu. Güzellik uzmanı Sara'ya küçük bir çanta uzattı. Sara itirazla başını salladı. Bu benim değil, dedi Fransızca. Kız güldü ve mösyönün kendisi için uygun makyaj malzemeleriyle dolu bir çanta hazırlanmasını istediğini söyledi. Sara çantayı açtı. İçinde küçük şişeler, kavanozlar, farlar ve dört tane ruj vardı. 'Tanrım,' diye düşündü Sara. Hayatında bugüne kadar bir taneden fazla ruju olmamıştı. Ayrıca makyaj da yapmazdı, bugünden sonra da yapacağını sanmıyordu, ama böyle malzemelere sahip olmak güzel bir şeydi.
Kız, Sara'ya mösyönün kendisini resepsiyonda beklediğini ve kendisine eşlik edeceğini söyledi. Son iki saat içinde üzerinde duran pembe önlük çıkartılmıştı. Dönen merdivenden kendinden emin bir şekilde yürüyerek indi ve Morgan'ın oturduğu yere doğru gitti. Morgan başını kaldırdı. Bir an yabancı birine bakıyormuş gibi şaşkınlıkla durakladı, sonra gülümseyerek onlara yaklaştı. Kıza teşekkür etti, dışarı çıktılar. Sıcak öğle güneşi ortalığı yakıyordu. Sara,
Morgan'a baktı.
Eee? dedi. y
Nefis görünüyorsun. Saçın harika.
Teşekkür ederim. Şimdi nereye peki? Elbiseler. Elini kaldırdı ve bir taksi önlerinde durdu.'Acaba hayatında hiçbir zaman bul makta zorluk çektiği bir şey var mı diye düşündü. Yoktu herhalde.
Gece olmuştu. Havaalanında uçuş saatlerini beklerken kahve içmişlerdi. Sara gelip geçen in sanlara bakıyordu. Morgan'la kendisini süzen insanları fark edince kendi kendine gülümsemişti. Değişim tamamlanmıştı. Kül Kedisi Sinderella'nın perisinin sihirli değneği harekete geçmiş ve ona baloya gidebileceğini söylemişti. Şimdi ise arabasını bekliyordu. Ama onun arabasının tekerlek yerine kanatları vardı ve geceyarısı olunca kaybolmayacaktı, ondan sonra da sürecekti.
Parmağında pırlanta bir yüzük taşıyordu şimdi. Gri renkli yumuşacık çok pahalı bir kaşmir elbise giyiyordu. File çorap ve dümdüz siyah bir ayakkabı almışlardı. Daha önce zarafetin ne olduğunu hiç bilmiyordu. Şimdi bunun ne demek olduğunu anlamıştı ve bu his hoşuna gidiyordu. Ama içinde hiçbir değişiklik olmamıştı, hala eski Sara'ydı ve belki de Morgan bunu anlamamıştı. Belki de bu değişikliğin, yüzeyi geçerek daha da derinlere gittiğini sanıyordu. Şimdi ona takdir eden gözlerle bakıyordu. Anlamaya çalışıyordu belki de.

Sinirli misin? diye sordu.
Hayır. Olmam mı gerekiyor? Soğuk bir ifa deyle baktı.
Hayır. Eskisinden çok farklı görünüyorsun. Sen bunu zaten garantiye almıştın. Gerçek gibi görünen bir nişanlı yaratmak için çok da küçük sayılmayacak bir servet harcadın. Ama ben gene aynı Sara'yım. Bunu hatırlamanı isterim.
Olur, unutmam. Purosunu söndürdü. Nasıl unutabilirim zaten? Ne demek istiyorsun?
Ne söylediysem onu. Bütün gün bir savaş ver din. Sabah otelden ayrıldığımızdan beri... İğneleyici konuşuyorsun, açık vermiyorsun. Saçmalama! Morgan'a dik dik bakmıştı.
Şu haline bak. Damarları kabarmış durumdasın. Savaşa hazırsın. Sakin ol Sara, kimsenin seninle savaştığı yok. Ben seninle savaşmıyorum. Sen bana bir iyilik ediyorsun. Unutma.
Aman nasıl unutabilirim? dedi soğuk bir sesle.
Oraya gidince hiç unutmamalısın. Louise se nin her davranışına, her söylediğine dikkat kesilecektir.
Benim sana hayran olduğumu düşünecek. Bunları söylerken gülüyordu Sara. Evet, onun böyle düşünmesini istiyorum.
Aynı zamanda senin de bana hayran olduğunu düşünmesini istiyor musun? Kuşkusuz, evet. Bunu başarabilir misin? Morgan'a gülümsedi.
Tabi. Şimdiden başlamamı ister misin? Morgan derin bakışlarla Sara'ya baktı. Tanrım, bu nasıl bir oyundu.
Hayır. Oraya gidinceye kadar zamanımız var.
Korkuyor musun? Yüzündeki ve sesindeki alaylı ifadeyi fark etmişti.
Senden mi korkacağım? Bana kalabalığın içinde hayranlığını gösterdiğin için mi korkmam gerekiyor? Güldü ve eğilerek Morgan'ın elini tuttu. Görüyor musun, sevgilim?
Hmmm. Morgan öne eğilerek parmaklarını öptü ve elinin üstünden Sara'nın yüzüne bakarken alaylı alaylı gülüyordu. Sara kendini geri çekmek için direndi. Morgan da bunu anlamıştı. İnadına sakin görünmeye çalışarak hoppa bir kahkaha attı.
Sevgilim, hayatım, bir tanem benim, bir dokunuşun beni nasıl da kendimden geçiriyor, diye fısıldadı.
Morgan elini bıraktı. Aşırıya kaçma, dedi. Artık yüzünün o alaylı ifadesinden eser kalmamıştı, Lütfen aşırıya kaçma.
Sara elini masanın üzerine koyarak, Belki de bir prova yapmamız gerek, dedi.
Vaktimiz yok. Neredeyse uçağımız kalkacak. Kahveni bitir de gidelim. Morgan akıllı bir insandı, ne yaptığını biliyordu. Bir an ondan neden nefret ettiğine şaştı, içinden ona vurmak ve yalnız gitmesini söylemek geldi. Acaba neden ondan ve güçlülüğünden korkuyordu? Morgan onun düşüncelerini okumuşcasına kolunu sıkmış ve yumuşak bir sesle, Gülümse, sevgilim, demişti.
Birden gerildi. Bir komut gibiydi bu söz. Neden? diye sordu.
Çünkü az önce bir komşumu gördüm. Bir an durdu ve gözlerinin içine sevgi dolu bakışlarla baktı. Öylesine gerçekti ki, Sara kendisini müthiş bir etki altında hissetti. Nefesi kesilmişti,ama kendisini çabuk toplayarak hayranlıkla Morgan'a baktı.
Oldu mu? diye fısıldadı gülümseyerek.
Çok iyi. Çok güzel bir şey söylemiş gibi güldü ve hafifçe öperek yürüdü. Uçakta Sara, Komşun nerede? diye sordu.
Arkada oturuyor. Gördü bizi. Çok da gevezedir. Yarın bütün Cannes duymuş olur. Ayrıca senin neye benzediğin de herkesin dilinde olacaktır.
Çok iyi, dedi Sara, Artık gidebilir miyim?
Ha ha. Güzel olduğu kadar akıllı da. Seninle nişanlı olmak eğlenceli olacak. Keşke ben de aynı şeyi düşünebilseydim.
Sana söyledim. Buna bir tatil gözüyle bak.
Ama bu pek de tatile benzemeyecek değil mi? diye mırıldandı.

istersen olabilir. Tam bir şey daha söyleye çekti ki, o sırada hostes eğilerek bir şey isteyip istemediklerini sordu. Morgan'ın havaalanında herkes tarafından tanındığını fark etmesi uzun sürmemişti.
Sen kaç yaşındasın? diye sordu Sara birden. Hostes, uçak havalanır havalanmaz şampanya getireceğine söz vererek ayrılmıştı yanlarından.
Otuz üç. Sara'ya baktı kaşlarını çatarak, Neden sordun?
Sen benim kaç yaşında olduğumu biliyorsun. Ben de nişanlımın yaşını bilmezsem, biraz garip olmaz mı? Benden neredeyse on dört yaş büyüksün. Seni sübyancılıkla suçlamazlar mı?
Morgan güldü. Hayır. On dört yaş nedir ki.
Senin hesabına göre, ne zamandır birbirimizi tanıyoruz biz?
İyi soru. Kemerleri bağlama ışığı yanmıştı. Morgan önce kendi kemerini bağladıktan sonra Sara'ya kemerini bağlaması için yardım etti. Diyelim ki iki yıl.
Öyle olsun. Yani sen benimle on sekiz yaşıma basmadan az önce tanıştın. Öyle. Ve seni o zamandan beri seviyordum ama sen çok küçük olduğun için hislerinde yanılıp yanılmadığını anlamak için bekledim. Onun için birbirimizle haberleştik, gizlice İngiltere'de buluştuk ve şimdi de benimle evlenmeye karar verdin. Oldu mu?
Sara başını salladı. Nasıl tanışmıştık?
Sanıyorum burada zamanlamada küçük bir değişiklik yapmak gerekecek; babalarımızdan dolayı tanıştığımızı söyleyebiliriz. Bu herkesin kabul edeceği bir şey. Benim babamı Riviera'da herkes iyi tanırdı. Benden başka hiç kimseye savaştan söz etmezdi, ama herkes onu kahraman olarak tanırdı.
Sara gözlerini kırpıştırdı. Anlıyorum.
Nice havaalanında şoförlü bir Jaguar onları bekliyordu ve Sara araba hareket eder etmez uykuya daldı. Uyandığı zaman kendisini yabancı bir odada, yabancı bir yatakta buldu. Sabah olmuştu.
Yatağında doğruldu. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Elbisesi yanında duruyordu. Buraya geldiğini ve soyunduğunu hiç hatırlamıyordu, birisi onu soymuştu. Acaba Morgan mıydı? Evde çıt çıkmıyordu; sessiz bir dünyada sessiz bir evin içindeydi. Sara yataktan kalkarak pencereye gitti ve yumuşak kadife perdeleri açtı. Bir süre orada durdu. Gözlerine inanamıyordu.
Odası birinci kattaydı. Yere kadar uzanan kemerli penceresinin önünde bir teras ve yüzme havuzu uzanıyordu. Terasa çıktı. Sonra suya baktı, eğilerek elini soktu. Serin bir yumuşaklık sarmıştı elini. Ne yaptığını hiç düşünmeden suya daldı.
Günaydın. Camın açılmasıyla Morgan'ın sesini duydu. Üzerinde sadece siyah pijama altı vardı. Adaleli, sert vücuduyla orada durmuş kendisini seyrediyordu. Sara dalarak ona en yakın köşeye doğru yüzdü.
Dayanamadım, dedi. Umarım kızmazsın.
Kızmak mı? Neden? Orada kal, ben de geliyorum. Morgan gözden kayboldu. Sara kendisine baktı. Sutyeni siyah naylondandı ama oldukça usturupluydu. Külotu da küçük ama yeterliydi. Ayrıca nasıl olsa onun tipi değildi. Bunu sadece kendileri biliyordu ama... Biraz suyun altından yüzdü, üstüne çıktığı zaman Morgan da suya girmişti. Sara'ya doğru yüzdü ve yanma geldi. Gülerek Sara'nın üstündekilere bakıyordu.
Bundan hoşlanacağını biliyordum. Onun için seni yanımdaki odaya aldım. Genellikle kahvaltıdan önce suya bir girip çıkarım, ama çoğu zaman mayo giymeden.
Aman! Arkasını döndü ve Morgan gülmeye başladı.
Bugün giydim canım.
Kahyan nerede? Herhalde Cannes'da alışverişte. Meyvenin ve sebzenin iyisini alabilmek için erken gider.. Evde başka kimse var mı? Hayır.
Sadece ikimiz. Gene neşeyle Sara'ya baktı. Korktun mu? diye sordu.
Hayır. Beni kim yatırdı?

Ben. Öyle şok geçirmiş gibi durma. Geldiğimizde Martine yatmıştı. Sabahlan erken kalkıyor, tahmin edeceğin gibi. Sadece elbiseni çıkartmana yardım ettim ve seni yatağa yatırdım. Sesin bile çıkmadı. Tamamiyle kendinden geçmiştin. Teşekkür ederim. Yanındaki bu iri yapılı, esmer ve tıraş olmamış adamın varlığını iyice hissetmeye başlamıştı. Yanında olmak o kadar kolay değildi. Çok fazla erkeksiydi. Sakin bir şekilde ondan uzaklaşmaya çalıştı ama yeterince çabuk davranamamıştı, Morgan ona yetişerek tuttu. Sara arkasına dönerek kaçmaya çalıştı. Sen ne yap...

Sara'nın sol elini tutuyordu. Sadece yüzüğün parmağında olup olmadığına bakıyordum. Kaybetmek istemezsin, değil mi? Sara çıplak eline baktı. Dün gece ben çıkardım, dedi Morgan, Yatağının yanındaki etajerin üzerinde saatinle birlikte duruyor.

Dün gece benimle epeyce uğraşmışsın, dedi. Kendini rahatsız hissediyordu. Hmmm, evet sana epeyce bakmak zorunda kaldım. Eğer suya doyduysan etrafı gezmek ister misin?

Evet. Gerçekten çok güzel görünüyor, en azından şimdiye kadar gördüklerim.

Evet öyle. Burayı çok severim. Morgan havuzdan çıkarak Sara'ya elini uzattı. Çocuk gibi kucaklıyarak penceresinden içeri daldı. Sana banyonu göstereyim. Burada özel banyon ve tuvaletin var. İçeri dalarak tüylü pembe bir havlu fırlattı. Kurulan. Yardım ister misin? dedi.

Hayır, teşekkürler. Sara'nın sesi ve bakışları soğuktu. Kendim halledebilirim.

Morgan sırıttı. Bunu söyleyeceğini biliyordum. Banyoya girerek küçük bir havlu aldı. Bunu alsam bana kızar mısın? Sana başka bir tane veririm. Sara'nın cevabını beklemeden kurulanmaya başladı. Durum Sara'ya çok samimi görünmüştü. Pencereye doğru yürüdü. Orada soyunmayı düşünmüyordu. Acaba Morgan böyle mi yapacağını düşünmüştü? Acaba oynadığı oyun neydi? Kızmış, biraz da sinirlenmişti.

Seninle konuşmak istiyorum, Sara. Tamam. Ama önce giyinmeme izin ver, olur mu? Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyorum. Daha sonra Louise ve Jack gelecekler. Dün aldığımız pantolon takımını giyer misin?

Mavisini mi? Odanın içinde bakındı. Bavulumun nerede olduğunu göremiyorum.

İşte burada. Beyaz duvarın içine gömülü aynalı bir kapıyı açtı, elbiseleri askıya asılı duruyordu. Bavulunu boşalttım.

Tam bir vale gibisin, değil mi? Rahatsız olmuştu. Herhalde iç çamaşırlarımı da kaldırdın.

Hayır. Onları bavulun içinde bıraktım.Morgan dolabın içinden bavulunu çıkardı.

Tamam. Onları ben seçebilirim. dedi Sara ters bir ifadeyle. Morgan ona bakarak gülümsedi. Ben sanıyordum ki her şey tatlı olacak, sevgilim.

Bizimle birlikte başkaları olduğu zaman evet, dedi. Ama şimdi yalnızız.

Kuşkusuz öyle. Morgan ona doğru yürüdü. Sara kocaman havluyu gelişigüzel omuzunun üzerine atmıştı. Elini omuzlarının üzerine koydu. Oldukça yalnızız. Dün gece havaalanında prova yapmamız gerektiğini söyledin. Bunun için daha iyi zaman olabilir mi? Yalnız kalmışken.

Sara dimdik duruyordu. Bu belki de çok iyi bir fikir olmayabilir, dedi. Kalbi çarpıyordu. Acaba ne düşünüyordu? Tanrım, onunla sevişmek düşüncesi başını döndürüyordu.

Morgan elini Sara'nın yüzünde gezdirdi. Emniyettesin, dedi. Meraklanma, emniyettesin, Eğilerek dudaklarından öptü. Bu son derece es ki moda bir öpüştü. Anladın mı?

Sara hareket edemiyordu. Öylece durdu. Prova bu mu? Sesini güçlükle kontrol ediyordu.

Hayır. Elini avuçlarının içine alarak avucunu öptü. Bu da benim yapacağım şeylerden biri. İşte böyle. Onu yeniden öptü. Dudakları sıcaktı, nefesi tatlıydı. Sara elini çekmek istediği halde çekemiyordu.

Bu ikinci ders, diye mırıldandı Sara. Sanki bir oyunmuş gibi, aslında da bir oyundu. Bunu unutmam. Şimdi giyinebilir miyim?

Hayır. Havluyu üzerinden çekerek yatağın üzerine fırlattı ve vücudunu baştan aşağı süzdü. Sara nefesini ayarlamaya çalışıyordu ama bu mümkün değildi,

Morgan'ın gözleri göğüslerinin üzerindeydi. Sara kalp atışlarını fark edeceğinden korkuyordu.

Lütfen bana bakma, diye kekeledi. Lütfen... Göğüslerini elleriyle kapatmaya çalıştı. Morgan kapkara ve buğulu gözlerle gözlerinin içine bakıyordu.

Nefis bir vücudun var. Tek kelimeyle harika.

Ama unutma ki satılık değil. Bu anlaşmanın bir parçası olamaz..

Hayır, doğru. Ama bir erkek bakabilir. Üzerinde bikini olsaydı da aynı şeyleri görecektim. Ayrıca ne derece kontrollü olduğumu da görüyorsun, Sara.

Beni aldatabilirdin, diye cevap verdi Sara ve havlusunu almak üzere arkasını döndü. Elleri titrediği için düşürdü. Morgan yerden alarak onu sıkıca havluya sardı.

İşte. Oldu mu bakalım? diye alay etti.

Gittiğin zaman memnun olacağım.

Morgan gülerek Sara'yı kendisine doğru çekti. Kendine gel. Ders neredeyse bitmek üzere.

Üzere mi? diye inledi, hareket edemiyordu. Ne yapmak... Morgan ona ne yapmak istediğini gösterirken Sara'nın lafı ağzında kalmıştı. Sara'yı sıkıca sararak öpmeye başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Neden, neden böyle yapıyorsun? diye diren di Sara. Kendini kurtarmayı başarmıştı, ama biliyordu ki, eğer Morgan bırakmak istemeseydi hala onun kollarında esir olacaktı.

Söyledim sana, bu sadece bir prova. Rahat ol Sara, kendini bırak ve tadını çıkarmaya bak. Artık başka bir dünyadasın, geçici fantezilerin yaşandığı, bulutların üstünde bir dünya bu. Burada insanlar boş ve yüzeyseldir; hiçbir zaman ciddi değillerdir. Bunu unutmamak gerek. Yanağını okşayarak güldü. Öpmek, öpülmek hiçbir şey değildir, diye ekledi yumuşak bir sesle.

Ama ben böyle değilim.

Hayatı çok ciddiye alıyorsun.

Hayır! diye itiraz etti Sara. Hayır, almıyorum. Senin seçimin bu mu? Senin dünyan bu mu? Böyle mi olmasından hoşlanıyorsun sen? Gözleri öfke ve heyecanla parlıyordu.

Ben burada kendi rızamla yaşıyorum.

Benim soruma cevap değil bu. Kızarak ayağını yere vurdu. Cevap ver bana.

Hayır. Ben ne boş bir insanım, ne de yüzeysel. Ama böyle olmasını seçtiğim için bu rolü oynuyorum. Benim de kendime göre sebeplerini var Sara. Neymiş o sebepler? Gururlu bir tavırla başını kaldırdığında, Morgan'ın nefesinin kesilmiş olduğunu gördü.

Sana bir gün söyleyebilirim.

Hah! Bu bir cevap değil. Sara elleri belinde dehşetle ona bakıyordu. Nasıl bir görüntü meydana getirdiğinin farkında değildi. Meydan okurcasına dururken Morgan'ın gözlerinde bir ışığın yandığını fark etti. Sonra Morgan geriye doğru çekildi, tavrı tümüyle değişmiş, kapıları dış dünyaya kapatmıştı sanki. İfadesi tamamen değişmiş olarak uzaklaştı.

Giyinsen iyi olacak, dedi. Yere düşürdüğü havluyu aldı. Sesi bir yabancının sesi gibiydi.

'Hayır olamazl diye düşündü Sara, bir şeye başlayıp sonra durum zorlaşınca orada kesemezdi. Arkasından giderek kolundan tuttu. Morgan'ın gücünü hissediyordu, ama artık ondan korkmuyordu.

Bak bana, diye diretti. Morgan ona döndü, gözleri kısılmış, dudakları büzülmüştü. Ben buraya sen beni ikna ettiğin için geldim. Eğer sadece sen istediğin zaman konuşacaksak lanet olsun!

Sen iyice formundasın, dedi Morgan yumuşak bir sesle. Ayrıca çok kararlı görünüyorsun. Ama bana hiçbir kadın ne yapacağımı söyleyemez; bunu unutmasan iyi olur Sara.

Sen de benim bir insan olduğumu hatırlasan iyi olur, bir köle olmadığımı! diye haykırdı Sara. Yanakları kıpkırmızı olmuş, kalbi hızla çarpıyordu.

Seni gayet iyi duyuyorum. İfaden oldukça açık, dedi son derece sakin ve tehlikeli bir sesle. Kadın olmana dua et. Hiç kimsenin benimle senin konuştuğun gibi konuşmasına izin vermem, hiç kimsenin...

Sara bütün gücüyle onun yüzüne bir tokat attı, sonra dönerek kendini korumak istermişçesine havlusunu aldı. Morgan olduğu yerde durdu, dikkatle Sara'ya baktı ve açık pencereden çıkıp gitti.
Sara yatağına oturdu, titriyordu, dudağını ısırmaya başladı. Onun düşmanı olmak istemiyordu; kendisinden nefret etmesini istemiyordu. Bunun yapılması gerekiyordu ve şimdi yapılmış olması da iyiydi, çünkü sonuçlardan korkacak zamanı olmamıştı. Terasa çıktı ve pencerenin önünde bir an durakladı, sonra Morgan'ın giyiniyor olması korkusuyla gözlerini kapayarak camı tıklattı. Morgan?
Evet? Pencereye geldi. Üzerine sadece siyah bir pantolon giyinmişti. Kendimi kaybettiğim için çok üzgünüm.
Saçlarını kuruluyordu. Morgan bir an ona baktı. Sara'nın gördüğü o derin ve ürkütücü öfke kaybolmuştu. Artık unutalım. Sanıyorum Martine döndü, arabanın sesini duydum. Hazırlanman ne kadar sürer?
Beş dakika içinde hazır olurum. Belki bir şey daha söylemek ister düşüncesiyle bir süre bekle di, ama bir cevap gelmeyince devam etti, Seni mahcup etmeyeceğim.
Biliyorum. Başını salladı ve arkasını döndü. Beş dakika sonra sana gelirim, etrafı gezeriz.
Beş dakika içinde hazırlanmıştı. Beklerken gardrobun aynasında kendisini seyretmeye koyuldu. Bir gün önce Paris'te aldıkları ve Morgan' ın giymesini istediği takımını giydi. Aynada gördüğü değişik görüntü karşısında şaşırmıştı. Başaracaksın, dedi kendi kendine. Tam o sırada kapı vuruldu. Yüzüğünü takarak açtı.
Hazırım, dedi.
Morgan başını salladı. Şimdi sana etrafı gezdireyim, sonra terasta kahvaltı yaparız. Sara' ya şöyle bir baktıktan sonra sağa doğru yürümesini işaret etti. Parlak gri renkli fayansla kaplı koridor genişti. Önlerindeki edadan ışık süzülüyordu. Sara içeri girince önce yutkundu, Morgan'a bakarak, Harika, dedi.
Teşekkür ederim. Yazın akşam yemeklerini burada yeriz. Parti verdiğim zaman büfe burada duruyor. Sara koskocaman salona baktı. Alçak korkulukları olan terasa bakan iki zarif pencereden alabildiğine deniz görünüyordu. Salonun diğer ucunda metal bir merdiven vardı. Cam kapılar başka bir odaya açılıyordu.
Morgan açık pencerelere doğru yürüdü ve dışarı atladı. Uzun selvi ağaçları yumuşak bir rüzgarla sallanıyordu ve her taraf alçak duvarların üzerinde yetişen çiçeklerin nefis kokularıyla bezenmişti.
Dışarda denize bakan metal bir masa ve iki koltuk vardı. Sara, Morgan'ı takip etti. Burada kahvaltı edeceğiz, dedi Morgan. Şimdi gel de kitaplığı gör. Zemin katın üzerinde yükselen katlara baktı Sara. On tane kemerli pencere denize bakıyordu. Kaç tane oda var? diye sordu merakla.
Yedi, yedi tane de banyo. Babam burayı savaştan birkaç yıl sonra yaptırmıştı.
Ev sevgiyle yapılmıştı, bu açıkça görülüyordu. Odaların hepsi birbirinden güzel şeyleri dile getiriyorlardı, hepsi birer mücevherdi sanki, kitaplık, sabah odası, çalışma odası, yatak odaları... Sara, Morgan'ın kendisine söylemediği bir şey olduğunu sezdi; ama soramazdı, çünkü kendisi de sorunun ne olduğunu bilmiyordu. Morgan son derece nazik, ilgili bir ev sahibiydi. Sonunda onu, Martine'in sebze ayıklamakta olduğu mutfağa götürdü. Martine, beyaz saçları arkada sıkıca toplanmış, küçücük kara gözlü ufak tefek bir kadındı. Morgan onları tanıştırdığı zaman Sarayı dikkatle süzerek elini sıkmaya geldi. Sara ilk kez Morgan'ın Fransızca konuştuğunu duydu.
Martine'in şaşırmış olduğunu söylemek yanlış olmazdı, ama bunu çok iyi gizlemişti. Esterel villasına hoş geldiniz matmazel.
Mersi madam,
Ufak tefek kadının gözleri gülüyordu. Demek Fransızca da konuşuyorsunuz? Her şey ya şimdi yoluna girebilirdi ya da hiçbir zaman hiçbir şey olamazdı. Sara kahya kadınla

arasındaki ilişkinin kendisi Fransızca konuştuğu takdirde iyi temellere oturabileceğini anlıyordu, içinden dua ederek ve aksanının kendisini ele vermemesi için çok kısa olarak cevapladı:
Çok az, ama öğreniyorum madam. Fransız kadının gözlerinin içinin gülmesinden, durumu iyi idare ettiğini anlamıştı.
Ama aksanınız bir harika matmazel, dedi kahya kadın.
Teşekkür ederim, diye gülümsedi Sara. Bu küçük sohbeti Morgan kenarda sessizce durarak izlemişti. Sara onun gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissetti. Aldatmaca başlamıştı. Kendini aniden güçlenmiş buldu.
Sebze tahtasındaki kesilmiş sebzelerden bir parça aldı. Madam, boş vaktiniz olduğu zaman bana bunları nasıl pişirdiğinizi gösterirseniz çok sevinirim. Maalesef olmak istediğim kadar iyi bir aşçı değilim, dedi Fransızca olarak. Oh! istediği olmuştu. Martine'in yüzünde el de etmek istediği etkiyi yaratmıştı sonunda. Memnuniyetle matmazel. Ne zaman isterseniz, memnuniyetle. Yemek pişirmek hoşunuza gidiyor mu?
Çok, dedi Sara, Ama sadece basit İngiliz yemekleri, anlatabiliyor muyum? Mr. Haldane bana sizin Riviera'nm en iyi aşçısı olduğunuzu söyledi. Eğer sizden bir şeyler öğrenebilirsem çok mutlu olacağım. Gittikçe artan bir güvenle konuşuyordu. Okulda öğrendikleri yavaş yavaş aklına geliyordu. Bazen babasıyla sırf zevk olsun diye Fransızca konuşurlardı. Şimdi bunun karşılığını görüyordu.
Ne zaman arzu ederseniz matmazel. Şimdi kahvaltı zamanı geldi. Hazır, sizi bekliyor.
Hemen kahvaltı edelim Martine. Morgan onları tanıştırdığından beri ilk kez konuşuyordu. Gözlerinde
memnunluğa benzeyen bir ifade vardı. Terasta yapalım kahvaltıyı, ne dersin?
Çok iyi olur mösyö. Kahve hazır.
Gel Sara, Dışarı açılan kapıyı işaret ederek, Bahçeden geçelim, dedi.
Dışarı çıktıkları zaman Sara'ya dönerek, Çok zekisin, dedi.
Sara yüzündeki memnunluk ifadesini gizlemeye çalıştı. Martine'i mi kastediyorsun? Ben gerçekten yemek pişirmekle ilgileniyorum. Sen de onun bu konuda çok iyi olduğunu söylememiş miydin?
Öyle. Ama benim demek istediğim bu değildi. Terası çevreleyen duvarın kenarında durarak, manzarayı içercesine denize bakmaya başladı. O dakika Martine'i kazandın. Sana dahaönce söylememiştim, ama Martine, Louise ve Jack'larda çalışan kahyanın iyi arkadaşıdır. Güldü. Haberler oraya hemen ulaşacaktır. Burada dedikodu servisi Fransız posta teşkilatından çok daha hızlı çalışır.
Şey... Martine Louise'den hoşlanıyor mu?
Pek sayılmaz. Çünkü Louise Fransızca öğrenmeğe lüzum görmeyen cinsten bir kadın. Köylülerin İngilizce öğrenmesi gerektiğini savunuyor.
Müthiş!
Öyle. Akşam bile olmadan benim nişanlım hakkındaki tüm bilgiler Madam Roche'a ulaştırılacak ve bütün ev halkı her şeyi öğrenmiş olacak.
Ve herhalde Louise'in de her şeyi öğrenmesi sağlanacak.
Kuşkusuz, Fransızlar çok kurnaz insanlar. Ayrıca Louise de bu yörelerde çok sevilen bir kişi değil. Jack'ı severler. Onu sevmemek elde değil. Ama Louise... Omuzunu silkti.
Onu bir an önce görmeliyim, dedi Sara son derece alaylı bir tavırla. Bu arada sofra hazırlanmıştı.
Duyduğum her şey neden böyle bir oyun düzenlemek ihtiyacını hissettiğini bana daha iyi anlatıyor.
Unutma, çok iyi bir başlangıç yaptın.
Daha önceden Martine hakkında bilgi verebilirdin bana.

Louise'in kahyasıyla tanıştıkları konusunda mı? Bu seni ters etkileyebilirdi. Sen nasıl davranman gerekiyorsa öyle davrandın, söylemen gereken şeyleri söyledin.
Teşekkür ederim. O sırada Morgan kendisine sıcak çörek tabağını uzatıyordu. Sara onun' gözlerine dikkatle bakarak, Neden? diye sordu. Ne neden?
Biliyorsun. Ortada yanlış bir şey olduğu duygusu Sara'yı sarmaya başlamıştı.
Hayır. Söyle bana. Morgan birdenbire çok sessizleşmişti. Çöreğine tereyağı sürdü, bıçağı bıraktı ve Sara'ya baktı. Gözleri neredeyse ipnotize olmuş gibiydi, Sara başını çeviremedi. Durum normal bir konuşmanın çok ötesine gitmişti; şu anda olanlar daha önce olan her şeyden çok daha akıl karıştırıcı ve tuhaftı.
Sara ürperdi, kollarım kavuşturdu. Çok tedirgin edici bir adamdı ve henüz Sara buna alışmamıştı. Bana karşı çok dürüst davrandığını söyleyemeyeceğim. dedi.
Yani sana yalan mı söyledim?
Hayır. Aslında böyle denemez. Sadece şunu düşünüyorum ki beni buraya çağırmaktaki amacının yalnızca yarısını açıkladın.
Peki, neden böyle düşünüyorsun?
Senin kişiliğinden ötürü. Seni dikkatle izledim, diye yutkundu. Ve eminim ki sen Louise gibi bir kadının seni korkutmasına izin vermezsin, sen hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmazsın. Ben basit bir kasabalı olabilirim ama aptal değilim Morgan. Sen de
değilsin. Bu nişan için bana sebepler gösterdin ve bana tuhaf gelmekle birlikte kabul ettim. Ama o zaman seni tanımıyordum. Bu İngiltere'deyken böyleydi. Seninle birlikte oldum, birlikte Paris'i gezdik, seyahat ettik, senin insanlarla ilişkilerini gördüm... Düşüncelerini toplamak için durakladığı sırada Morgan sakin bir sesle konuştu:
Lütfen susma Sara. Devam et. Merakımı uyandırdın.
Öyle mi? Çöreğini ısırdı. Birden çok acıkmış olduğunu fark etti.. En azından bana deli olduğumu söylemiyorsun.
Böyle bir şey yapmam.
Eğer istersen yaparsın. Benim anlatmak istediğim de bu zaten. Sen canın ne istiyorsa, ne düşünüyorsan onu herkese rahatlıkla söyleyebilen birisin. Buna Louise de dahil. Şimdiye kadar bana deli olduğumu da söylemediğine göre, doğru yolda olduğumu anlıyorum, öyle değil mi?
Morgan gülümsedi, ama bu her zamanki gülümsemesine benzemiyordu. Bu ince bir gülüm semeydi; gözleri kısılmış, yüzü bir maske gibi donuklaşmıştı. Sara bir an donakaldı. 'Allah kahretsin seni' diye düşündü. Belki de, dedi Morgan yumuşak bir sesle.
Öyleyse neden bana söylemiyorsun? diye diretti Sara. Beni buraya getirmenin gerçek nedenini. Bana Louise'den korktuğun palavrasını da söyleme artık. Hıh! Alaylı bir şekilde güldü. Çünkü eğer aynı palavrayı sürdürürsen gülmekten kırılacağım.
Bir an çok ileri gittiğini düşündü. Parlayacağından korktu Morgan'ın. Öyle olmayınca da derin bir nefes aldı.
Oldukça haklısın, dedi Morgan yumuşak bir sesle. Saatine baktı. Yemeğini bitir. Seni bir yere götüreceğim.
Sorduklarımla ilgili bir yere mi?
Evet.
Şimdi mi götüreceksin? Öğrenmek istiyorsun, öyle değil mi?
Neden söylemiyorsun? Bu kadar ince eleyip sık dokuduğuna pişman oldu bir an. Onu nere ye götürecekti acaba? Bir süredir kendisini saran bu garip duyguyu açıklığa kavuşturacak yer neresi olabilirdi?
Hayır. Oraya gittiğimiz zaman neden olduğunu anlayacaksın. Çöreklerini bitir.
Oh, peki. Çöreğin üzerine kayısı reçeli sürerek yemeğe başladı, sonra Morgan'a döndü. Oldu mu şimdi?
Evet. Gel haydi, buradan.

Terasın öbür ucunda merdivenler vardı. Aşağıdaki bahçenin sonunda taş bir kemerli kapı bulunuyordu. Morgan demir kapıyı açtı. Dışarda iki araba duruyordu. Biri Mercedes, diğeri ise kahverengi bir Jaguardı. Jaguar'ın kapısını açtı ve Sara bindi. Koltuklar güneşten ısınmıştı. Morgan motoru çalıştırdı ve serin hava gelmeye başladı. Yokuştan aşağı inerek yola çıktılar. Küçük bir kasabanın içinden geçtiler. Geçtikleri sokakta yaşlı kadınlar kapı önlerinde örgü örüyorlar, köpekler tozlu eşiklerde yatıyorlardı. Sokağı geçinceye kadar hızım azaltmıştı Morgan, sonra gene tırmanmaya başladı. Ağaçlar yemyeşildi ve yolun her iki tarafında da tarlalar göz alabildiğine uzanıyordu. Yol gittikçe daralmaya başlamıştı. Sara gevşedi. Durumda bir kaçınılmazlık vardı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Sonra Morgan yavaşlamaya başladı. Sara sağ tarafta, uzun bir taş duvarın üzerinde iki demir kapı gördü. Kapılar açıktı. İçerde 5 km. işareti görünüyordu. Şimdi ağaçlarla örtülü dar bir yolda son derece yavaş gidiyorlardı, sonra sola döndüler ve bir ev göründü. Gri taştan yapılmış bir şatoydu bu. Çok eski ve asil bir görünüşü vardı. Morgan giriş kapısının önünde arabayı durdurdu, motoru kapattı ve Sara'ya döndü. Dışarı çıkabilirsin şimdi. Sara binaya baktı. Neredeyiz? diye sordu yavaş bir sesle.
Çık dışarı da gör. Kendisi dışarı çıktı ve kapıyı hızla kapattı. Sonra Sara'nın kapısını açtı ve yüzünde mutlu bir ifadeyle ona baktı. Dışarı çık, dedi. Ne kızgın ne de saldırgandı, memnun görünüyordu.
Sara dışarı çıktı ve öylece durdu, sonra bir kapının açıldığını duydu ve hayatı boyunca unutamayacağı bir görüntüyle karşılaştı.
Merdivenlerden aşağı güler yüzlü bir rahibenin indiğini gördü. Beş altı tane minicik çocuk ona ayak uydurmak için çevresinde koşuyorlardı. Sara şok olmuştu. Kımıldayamıyordu. Olduğu yerde durarak Morgan'ın rahibeye doğru yürüyüp elini sıkmasını izledi. Ufacık bir kadındı bu. Morgan iki büklüm olarak selamlamıştı. Çocuklardan ikisi Morgan'ın üzerine sıçradı. Morgan onları okşayarak Sara'ya bağırdı, Gelsene, aileyle tanış, dedi.
Bu bir düş olmalıydı. Bunun gerçek olması ola;, naksızdı. Ama gerçekti.
Öne doğru yürüdü ve Morgan, Rahibe Teresa, bu Sara Bourne, benim İngiltere'den arkadaşım, dedi.
Seninle tanışmak ne kadar güzel bir şey, Sara gibi İngiliz olan rahibeyle el sıkıştılar. Pembe yanaklı yüzü gülüyordu.
Sara etrafı, gezmeye geldi, dedi Morgan.
Sizce uygun mu?
Tabii Mr. Haldane. Büyük çocuklar şimdi dersteler ama birkaç dakika ara vermekten çok memnun olacaklar. İngiltere'den biriyle karşılaşmak ne kadar güzel bir şey Miss Bourne. Lütfen içeri gelin, başrahibeye sizin geldiğinizi haber vereyim.
Bu kuşkusuz bir okuldu. Sara'nın kafası karmakarışıktı. Rahibe Teresa konuşmaya devam ederek ki kapıyı açtığından beri hiç susmamıştı kucağında çocuklarla ilerleyen Morgan'ı izliyordu. Çocuklar Sara'nın önünde kıkırdayarak koşturuyorlardı. Çocukların hepsi beyaz bluz üzerine mavi önlükler giymişlerdi. Ama bu çocuklar en fazla üç dört yaşlarındaydılar ve kuşkusuz okul çağına gelmemişlerdi.
Bir kapı açıldı. Sara şöyle bir ses duydu. Sevgili Morgan. Ne güzel bir sürpriz. Morgan arkaya dönerek Sara'ya işaret etti ve küçük bir odaya girdi.
Yazıhanenin arkasında rahibe elbiseleri içinde yaşlı bir kadın oturuyordu. Sara içeri girdiği zaman, kadının yerinden kalkarak Morgan'a doğru geldiğini ve kucağındaki çocukları alarak yere indirdiğini gördü. Sonra Sara' yı fark etti ve onu içten bir gülümsemeyle karşıladı. Morgan onları tanıştırdı. Başrahibe çok iyi İngilizce konuşuyordu.
Sara'ya etrafı gezdirmek istiyorum, Augustus Ana.
Tabii. Sara'ya bakarak gözlerini kırpıştırdı. Ufak tefek rahibeden çok tombuldu, ama her ikisinin yüzünde de benzer bir hava vardı. Bir sükûnet, bir temizlik. Bu Sara'nın çok hoşuna

gitmişti. Ama önce çay içelim, ya da isterseniz biraz şarap. Evde yapılmış şarap tabii, umarım hoşunuza gider. Masasının üzerindeki zile bastı.
Şarap çok iyi olur, dedi Morgan, Sara?
A evet tabii. Sakin görünmeye çalışarak oturdu, ama kafası allak bullak olmuştu.
İyi, çok iyi. Hindibalar çok bol. Çocuklar onları Maria ve Helene Rahibeler için toplamaktan zevk duyuyorlar. Göreceğiniz gibi Miss Bourne biz oldukça kendi kendine yeten bir topluluğuz. Bütün sebzelerimizi kendimiz yetiştiriyoruz, tavuklarımız ve üç keçimiz var. Neşeyle Sara'ya baktı. Sara da tebessümle cevap verdi. Her şeyi çok iyi anlamış gibi. Ama anlamamıştı. Hiçbir şey anlamamıştı, sadece burada Morgan'ın saygı ve sevgiyle karşılandığını ve kendisini buraya çok soru sorduğu için getirdiğini düşündü. Şimdi o soruları sorduğuna pişmandı, çünkü bu nişan oyunuyla olaylar arasında bir bağlantı kuramıyordu. Sarayı burada sadece bir arkadaş olarak tanıştırmıştı. Bu da bir başka tuhaflıktı.
Yukarı kata, yatakhanelere çıktılar. Morgan arızalı bir pencere tokmağını incelerken Augustus Ana Sara'ya yavaş sesle, Mr. Haldane öyle harika bir insan ki. Ona ihtiyacımız olduğu zaman hemen koşar gelir. Bakın Miss Bourne, hiçbir şey bizim için fazla sorun yaratmaz. Bakın. Morgan'ı işaret ediyordu. Morgan pencereyi açıp kapatarak dikkatle tokmağı inceliyordu. Burada neden bulunduklarını anlamazsa patlayacağını hissetti Sara. Bana hiçbir şey söylemiş değil Augustus Ana, dedi. Sadece beni buraya getirdi, ben de çok memnun oldum, ama onun bu okulla bir ilişkisi var mı? İşte her şeyi söylemişti.
Tanrı seni korusun yavrucuğum. Rahibe neredeyse şaşkınlıktan kahkaha atacaktı. Mr. Haldane bizim koruyucumuzdur. Biz burada sadece onun ve ölmüş babasının himmetiyle bulunuyoruz. Bu şatonun sahibi o. Ve her şeyin parasını o ödüyor. Bu öksüz çocuklar ve mülteciler için bir yurt Miss Bourne.
BEŞİNCİBÖL ÜM
Morgan'ın kurduğu ve idare ettiği bir öksüzler yurdu. Sara şaşkındı. Rahibe gülerek kolunu okşadı. Gel, diye fısıldadı. Sara'yı koridora götürdü. Sana söylemedi mi?
Hayır, diyerek başını salladı Sara.
A evet anladım. Mr. Haldane bu şatoyu savaş sonrası öksüz göçmen çocukları için satın aldı. O olmasaydı birçoğu ölmüş olacaktı. Bazılarını Almanların elinden kurtarmıştı. Herhalde bu fikir aklına o zaman gelmiş olacak. O zamanlar evsiz barksız ve savaşta öksüz kalmış çok çocuk vardı. Buraya 1945 yılında birkaç HollandalI ve Fransız çocukla geldim ve o zamandan beri de buradayım. Elimizden yüzlerce çocuk geçti. Daha önceleri babasının yaptığı gibi Mr. Haldane buraya çocuklara meslek öğretecek öğretmenler getiriyor.
Oğlanlardan ikisi onun otelinde garsonluk yapıyor, kızlardan biri resepsiyonist olarak çalışıyor. Çoğu aileleriyle birlikte zaman zaman bizi ziyarete gelir. Augustus Ana'nın gözleri yaşlarla doluydu. O bir azizdi, oğlu da onun gibi. Anlamamıştım, dedi Sara.
Sizi burada görmek bizi şaşırttı, çünkü daha önce hiç kimseyi buraya getirmemişti. Sanki hiç kimsenin ne kadar iyi bir insan olduğunu bilme sini istemiyor, biz de onun sırrına saygı duyuyoruz.
Anlıyorum, dedi Sara. İçinde bulundukları koridora baktı. Her şey pırıl pırıldı. Duvarlar yeni boyanmıştı, taş zeminin son derece iyi bir görünümü vardı.
O burada doğdu. Küçücük bir çocukken annesi öldüğünde ona biz baktık. O benim oğlum gibidir. Morgan'ın ayak seslerini duyunca rahibe elini dudaklarına götürerek, Ssss. Geliyor, dedi.
Morgan ellerinin tozunu silerek içeri girdi. Tamir ettim. Yanağında bir karalık vardı ve hiç de sert görünmüyordu. Tersine çok insancıl bir görünüşü vardı.
Sara ona yepyeni gözlerle baktı. O dakika ona aşık olduğunu anladı.
Şimdi dershaneleri gezelim. Başka yatakhaneler de var kuşkusuz. Şu anda toplam elli çocuğumuz var. Ama korkarım hepsi birbirine benziyor, yatakhaneler yani. Ve kıkırdayarak koridorda ilerledi. Morgan yürürken Sara'ya bakıyordu.

Anlaşılan sana söyledi, dedi Morgan kuru bir ifadeyle, Yüzünden bir şok geçirdiğin anlaşılıyor.
Beni önceden uyarabilirdin, diye fısıldadı Sara. Morgan gülümsedi. Hayır. Sen sordun, ben de seni buraya getirdim. Dönüşte yolda söyleyebilirdim. Ne yazık ki yüzünün ne şekil aldığını göremedim. Merdivenlerden inerken Sara'nın kolunu tuttu ve Sara titredi. Rahibenin söylediği şeyden çok, yeni farkına vardığı duyguları onu perişan etmişti, ama o bunu anlamamalıydı.Şimdi sen her şeyi biliyorsun. Ama bu tamamen ikimizin arasında bir şey. Senden başka hiç kimse, hatta Martine bile bilmiyor. Morgan dönemeçli yollardan eve dönüyordu. Neredeyse yemek saati olmuştu. Güneş tam tepedeydi ve yakıyordu. Sara, Morgan'ın anlattıklarını dinliyordu. Yurt konusundaki bilgileri anlamaya çalışıyordu, ama onu en çok etkileyen, Morgan'a aşık olduğunun farkına varmış olmasıydı.
Bu harika bir şey, ama bunun bizim nişanımızla ne ilgisi var?
Morgan arabayı yavaşlattı ve kenara çekerek motoru durdurdu. Sana anlatacağım. Dikkatli dinle, çünkü oldukça karışık. Hazır mısın?
Sara başını salladı. Değildi. Artık daha fazla sürprizle karşılaşmak istemiyordu, ama belki de hepsini birden öğrenip halletmesi daha' iyi olurdu. Dışarı çıkalım, dedi Morgan. İkisi de dışarı çıkarak yolun kenarında durdular. Sara çevresine bakındı. O dakika karşısına borazan çalan bir fil sürüsü bile çıksa onu şaşırtamazdı artık. Belki bayılabilirdi ama şaşırmazdı.
Evet seni dinliyorum, dedi Sara.
Morgan elini tutarak onu yolun kenarındaki tarlaya götürdü. 'Belki de benimle sevişmek is tiyor diye düşündü Sara. Beni nereye götürüyorsun? diye sordu. Aslında fark etmezdi ama sormanın kibarlık olacağını düşündü.
Bekle de gör. Tarla engebeli, yürüdükleri yol çok dardı ve şatodan henüz ayrıldıklarına göre çok fazla uzaklaşmış olamazlardı. Belki de şatoyu uzaktan göstermek istiyordu. Belki onu öpecekti...Tamam, dur! Sara etrafına bakındı. Görebildiği tek şey etraflarını saran ağaçlardı.
Evet, durdum. Morgan'a baktı. Onu öpmesi ve sarılması için can atıyordu, ama ne söyleyeceğini dikkatle dinliyor tavrı takınmıştı.
Şimdi bak. Omuzlarından tutarak çevirdi ve Sara ağaçların arasında bir meydan gördü. Meydanın ortasında, uzaklarda terk edilmiş, bir su değirmeni vardı. Bina iki parça halindeydi. Arada sadece bir su çarkı bulunuyordu ve duvarlardan yabani otlar sarkıyordu. Damın üstü bile yabani bitkilerle örtülüydü. Çok kötü bir durumda olmasına rağmen bir güzelliği vardı.
İlginç, dedi Sara.
Evet, aynı zamanda da Louise'in. Bütün bu topraklar onun ve ben bu toprakları istiyorum.
Sanki bir anda bulmacanın tüm parçaları yerlerine oturmuştu. Belki sağda solda kalmış küçük ve önemsiz parçacıklar olabilirdi ama, görüntü bütün açıklığıyla ortaya çıkmaya başlamıştı.
Hmm, dedi Sara yavaş bir sesle, Buraları Louise'in ve sen sahip olmak istiyorsun; benimle bu yüzden nişanlandın. Ha ha, gerçekten çok basit.
Önceden tahmin etmeliydim. Ne aptalım ben!
Sara'nın elini sıkıca tuttu ve kendisine doğru çekti. Bir defada buldun. Pekala, dedi. Bana söylesen iyi olacak. Bu nun yurtla ilgili olduğu açık, oradan bir mil uzaklıkta olduğuna göre. Ama, eğer senin söylediğin gibi burayı Louise'den satın almak istiyorsan .benim seninle nişanlı olmamın bu durumda yararı ne? Eğer o senin anlattığın gibi bir kişiliğe sahipse seni geri çevireceği kesin.
Hmm, oldukça mantıklı bir düşünme biçimi; yalnız, birincisi, Louise buraları benim satın almak istediğimi bilmiyor ve benim de bunu söylemeye hiç niyetim yok. İkincisi, lokantalardaki benim hisselerimi satın almak istiyor. Bu benim peşimde dolaşan bir kadın için garip gelebilir ama o çok aç gözlü bir kadındır. Jack'ın lokantaların tek sahibi olmasını istiyor, bu hem daha fazla şöhret, hem de daha fazla gelir demektir. Benim iş yöntemlerimden hoşlanmıyor ve benim Jack'a engel olduğumu düşünüyor.
Bu doğru mu?

Hayır. Bu soru Morgan'ı eğlendirmişti. O işten hiç anlamaz. Acayip fikirleri vardır. Tanrım, Louise kontrolü ele aldığı zaman Jack'a yardımcı olur inşallah. Ama bu tabii ki Jack'ın problemi, benim değil.
Ondan hoşlandığını sanmıştım, dedi Sara.
Evet hoşlanıyorum. Onun o kadar çok parası var ki, aradaki farkı anlaması olanaksız. Adam milyarder.
Ya sen?
Bir şey fark ettirir mi bu?
Hayır hiç fark etmez.
İyi. Şimdiki durum bile öyle zorluklara yol açıyor ki.
Zorluğa yol açan ne?
Para.
Evet. Sanırım, Sara, Herbert amcayı düşündü. Onun serveti böylesine büyük değildi ama gene de para ona mutluluk getirmemişti, o felaket karısı ve kızları olduktan sonra. Durum bel ki de Morgan'ın ziyaretinden sonra değişmiş olabilirdi. 'Ona telefon etmeliyim,' diye düşündü.
Sen beni dinlemiyorsun. Morgan hiç de uzaklaşmış görünmüyordu, aksine eğleniyor gibiydi.
Paradan söz ediyorduk, değil mi? Morgan başını salladı. Ve sorunlara yol açtığından. Bu da bana amcamı hatırlattı, o sizin standartlarınıza göre zengin değil ama parası var ve bu ona mutluluk sağlamadı, bir ah ona telefon etmem gerektiğini düşündüm. Hepsi bu kadar.
Açıklamaya teşekkürler. Konuşmamızın en önemli noktasında birbirimizden uzaklaştığımızı sandım, dedi.
Bu da seni rahatsız etti, öyle mi?
Hayır, öyle bir şey olmadı kesinlikle.
Sara, Morgan'a baktı. Baksana, buraya bu değirmeni görmeğe gelmedik mi? Gördük ya, hepsi bu kadar. Haydi gidelim. Ve eğer sen, Tereddüt eder gibiydi, Louise'le karşılaştığın zaman, lokantalardan söz ederek benim Jack'la ortak olmamdan ne kadar memnun olduğunu söylemenin bir yolunu bulabilirsem..
O zaman daha da fazlasını ister, diye kesti sözü.
Her defasında hedefi tam ortasından vuruyorsun.
Numara yapma, diye çıkıştı Sara. Eğer yapmamı istiyorsan tamam, yapacağım. Ama bana şunu söyle, bu araziyi ve bu değirmeni neden istiyorsun?
Yurdu genişletmek istiyorum. Bunun için tek yol bu. Değirmen restore edilirse daha büyük çocuklar için harika bir yer olur, onları koca dünyaya hazırlamak için. Bir adım ötede, ama tümüyle değişik bir ortam. Uzun süre bunu düşündüm, ama hep aşılamaz bir Louise engeli vardı.
Ve sonra benimle tanıştın, dedi Sara soğuk bir ifadeyle.
Evet.
Yapacağım. Eğer yararı olacağını düşünüyorsan.
Olacak. Louise'i tanırım, kafasının nasıl işlediğini bilirim. Haydi gidelim. Arabaya doğru yürümeye koyuldular. Ama, dedi Sara biraz düşündükten sonra, Nasıl...
Araziyi nasıl mı alacağım? Benimle nişanlı olduğun için sana deli olacak.
Jack'a hisselerimi kendisine satabileceğimi ima edeceğim ve eğer razı olursa, bunun karşılığında araziyi alabileceğimi söyleyeceğim, Louise saldıracak.
Bu senin için o kadar çok mu önemli? Yani yurdu büyütmek meselesi?
Evet. O yurt babam için çok önemliydi, benim için de öyle.
Peki, Louise'in arazisinin seninkinin yanında bulunması bir rastlantı mı? Basit. Savaş sonunda babam bu şatoyu aldığı zaman bir iş ortağı vardı; Louise'in babası. Daha sonra geliştirebilmek için yan yana arazi satın aldılar. Sonra onun babası öldü ve mal karısına kaldı. Daha sonra Louise'in eline geçti ama orasının onun için bir anlamı yok. Hiçbir zaman orada bir şey yapmadı.

Arabaya gelmişlerdi, Sara binmeden önce bir kez daha geriye baktı. Arkasına yaslanarak içini çekti.
Önce bu oyunun seni sadece bir kadının pençesinden kurtarmak için düzenlendiğini düşünüyordum, ama şimdi bunun çok daha karışık bir iş olduğunu görüyorum.
İyi tahmin ettin. Çok akıllı bir kızsın Sara.
Hayır, değilim. Morgan'a sert bir şekilde baktı. Kendisiyle alay ettiğini sanmıştı, ama etmediğini gördü. Bu sadece bir kadın sezgisiydi, bana söylemediğin bir şey olduğunu hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum.
Ama şimdi biliyorsun. Morgan motoru çalıştırdı.
Evet. Sara içini çekti. Şimdi biliyorum. Morgan'a baktı, ama onun gözleri yoldaydı. Yüzünden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Ona dokunmak, okşamak, kemiklerini hissetmek, yumuşak hareketlerle yanaklarını, çenesini sevmek istiyordu. Avuçlarını sıktı. Şimdi ona neden aşık olduğunu biliyordu artık. Biliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.
Öğleden sonraydı. Sara, elinde bir şampanya bardağıyla terasta durmuş, bahçelerin üzerinden görünen denizi seyrediyordu. Yemek odasından mırıltılı sesler geliyordu; bir kahkaha, kalın erkek sesleri, bir kadın çığlığı. Bir an onların arasından kaçarak ılık ve mis kokulu havayı içine çekmek istemişti. Bu cinsten insanlara alışık değildi ve onlar da bunu biliyorlardı.
Louise kocasıyla birlikte gelmişti ve çok çekiciydi. Ama cadılık konusunda Rachel yenge bile çok amatör kalırdı onun yanında. Hiç sezdirmeden batırdığı iğnesinden saçılan zehir çok daha etkiliydi.
Yarım saat önce Jack ve bir çiftle birlikte gelmişti; Konuklar, demişti Morgan'a neşeyle. Yemek odasında konuşup, içki içiyorlardı. Louise yerlere kadar uzanan mor bir elbise giyiyordu. Elbisenin sırtı tamamen açıktı, önü de... Son derece çarpıcı görünüyordu. Uzun boylu, kır saçlı olan Jack dikkati çekiyordu. Ayrıca karısını fazlasıyla yücelttiği apaçık görülüyordu. Birlikte oldukları çift, Nonie ve Roger sanatçıydılar. İkisi de sarhoştu.
Demek buradasın şekerim. Manzara seyrediyorsun. Louise'in sesi kadife yumuşaklığındaydı. Birdenbire Sara'nın yanında bitmişti. Sara gülümseyerek, Evet. Çok güzel, değil mi? Sizinki de böyle mi?
Hemen hemen. Louise ona baktı. Aynı Morgan'ın tarif ettiği gibiydi. Uzun boylu, ince, sarışın, zarif, çekik kedi gözlü. Makyajı ancak bir bıçakla sıyrılarak temizlenebilirdi. Ama güzeldi, kuşkusuz çok güzeldi. Ve Sara'dan nefret ediyordu. Bu açıktı, hiç kimse için olmasa bile Sara için açıktı.
Evet, eveet, diye konuştu. Morgan tam bir sinsi. Bu konuda hiçbir bilgimiz yoktu doğrusu. Daha Önce bir şey söylemek istememişti.
Demek ki daha yeni nişanlandınız. Ne kadar romantik.
Evet, bir iki hafta önce. Sara, Louise'in göz lerinin içine baktı. Ben on dokuz yaşındayım. Nazik bir şekilde gülümsedi. Morgan benim duygularımdan emin olmak istedi. Emin misin şimdi?
Ah evet.'Oyuncu olmalıydım' diye düşündü Sara. Neredeyse kahkahadan kırılacaktı.
Çok sevindim. Louise dönerek odaya baktı. Morgan, Jack'la konuşuyordu.
En azından ikinizden birinin duygularından emin olması iyi tabii.
Ne demek istiyorsunuz? Gözlerini açarak ona baktı Sara.
Fettan bir gülümsemeyle karşılaştı. Aman şe kerim, amacım seni hayal kırıklığına uğratmak değil ama, senin nişanlın... Kelimenin üstüne basarak söylemişti. Pek de sadık bir erkek sayılmaz. Sana söylemiş olması gerekir. Lütfen bana ne demek istediğinizi açıklayın. Bunu çok kararlı bir sesle söylemişti, aynı zamanda yemek odasına son derece cesur ve meraklı bir bakış fırlatmayı da ihmal etmemişti.
Sen çok gençsin, öyle değil mi? Bu sözlere 'zavallı küçük kız' sözleri de eklenebilirdi pekala. Bu hissediliyordu.

Sara dudağını ısırdı, neredeyse gülmekten kırılacaktı. Yani onun tecrübeli olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? diye fısıldamayı başardı.
Şunu demek istiyorum ki tatlım, Riviera'daki kadınların en az yarısıyla ilişkisi olmuştur.
Oh! Sara elini ağzına götürdü. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bana bunu söylememeniz gerektiğini düşünüyorum,1 Louise. Yani, böyle konuşmak ona biraz ihanet etmek demek olmuyor mu?
Ben bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Kalbini kırabilir.
Hayır. Ben onu seviyorum. Sara son derece dramatik bir tavırla söylemişti bu sözleri.
Bundan eminim güzelim. Bu çevrelerdeki kadınların yarısından fazlası da senin gibi hissediyor. Ama onlarla nişanlanma zahmetine katlanmıyor.
Herhalde ona zorluk çıkarttın. Louise açıkça saldırıyor ve Sara'yı aşağılayıcı bakışlarla baştan aşağı süzüyordu.
Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Sara dehşete düşmüş gibi görünerek. Louise bir kahkaha attı. Aman Tanrım, ne demek mi istiyorum? Seni hala yatağa sürüklemedi mi?
Hayır. Tabii ki hayır.
O zaman götürünceye kadar bekle. Sonra var gücünle yüzüğüne sarılman gerek. Çünkü elinde kalacak tek şey o olacaktır. Benden sana nasihat. Bilirim ben.
Yani onunla aranızda bir ilişki mi oldu? Belki de daha saf görünmeliydi. Madem ki Louise onun öyle olmasını istiyordu.
Ben evliyim, diye cevap verdi Louise.
Sara güldü, gülmemek elinde değildi. Son birkaç dakika içinde bastırmaya çalıştığı kahkaha çıkıvermişti. Duvara yaslandı. Louise deliye dönmüştü ve her an hücuma hazırdı. Eğer saldırsaydı, Sara ona daha sert bir darbe indirmeye hazırdı.
Sara? Bu Morgan'ın sesiydi. Şaşkın ve neşeliydi, bir Louise'e, bir Sara'ya bakıyordu. Sara ona doğru giderek boynuna sarıldı.
Morgan, sevgilim, Louise beni sana karşı uyarmaya çalışıyordu. Senin böyle bir Kazanova olduğunu bilmiyordum. Kendini Morgan'ın kollarına bıraktı ve ne yapacağını bilmez bir durumda donakalan Louise'e bakmaya başladı. Bana Riviera'daki kadınların yarısıyla ilişkin olduğunu söylememiştin, ne kadar kötüsün Morgan.
Louise öfkeyle içeri girdi. Çığlık çığlığa bağırdığını duydular, sonra Jack'ın bir şeyler geveleyen mırıltısını, sonra karmakarışık' sesler.
Sara,Morgan'a baktı. Vay canına! diye fısıldadı ve kıkırdayarak güldü.
Dur burada. Morgan Sarayı bıraktı ve içe ri girdi. Sara olduğu yerde kaldı. 'Aman Tanrım, galiba çok ileri gittim diye düşündü. Ama konuşmanın başka türlü yönlenmesi de olanaksızdı.
Sesler yavaşlamıştı. Morgan'ın içki deposu sonsuzdu ve Louise'in arkadaşlarına da öncelik tanınıyordu. Konukların masadan içki aldıklarını gördü. Louise ya da Jack'ı göremiyordu, Morgan da ortalıklarda yoktu. Sara gökyüzüne baktı, sonra bardağını alarak içindekini bir dikişte içti. Bir kahkaha sesi duydu, sonra Nonie elinde dolu bir bardakla dışarı çıktı.
Selam, dedi Sara'ya doğru yürüyerek. Bardağından biraz içki içtikten sonra Sara'ya tebessüm ederek, Yanma gelebilir miyim? diye sordu. Memnuniyetle, diye cevap verdi Sara.
Nonie bir sandalyeye oturdu. Hayatım, dedi. Louise'e ne söyledin bilmiyorum ama, içerde kriz geçiriyor. Harikaydı. Elinde olmadan kıkırdadı. Sara son derece masum bir tavır takınarak, Onu şaşırttım mı? diye sordu. Sadece konuşuyorduk. Aman Tanrım.
O böyledir. Parmaklarını dudaklarına götürerek, Kesinlikle ikimizin arasında kalsın ama biraz kıskandı.
Hayır, olamaz. Sara, Nonie'nin karşısına oturdu. Aman Tanrım.
Kusura bakma ama haklı, onu suçlamıyorum. Nonie gülümsedi. Morgan da az değildir hani. Onun şerefine içelim.
Umarım onu çok fazla şaşırtmamışımdır, dedi Sara dudaklarını ısırarak.

Merak etme, geçer. Kendini kaybetmekten nefret eder. Göreceksin, maskesini takıp gelecek ve hiçbir şey olmamış gibi davranacaktır.
Sara kendi kendine bundan kuşku duydu ama aynı fikirdeymiş gibi bir tavır takındı.
Ben de öyle olmasını umuyorum, dedi.
Merak etme, göreceksin.
Eskiden beri mi arkadaşsınız? diye sordu Sara.
Çok uzun süreden beri. Nonie göz kırptı. Aramızda kalsın ama, hayatında yaptığı en iyi şey Jack'la evlenmesi oldu. Kötü bir oyuncuydu. Sözlerinde duygusallık vardı. Sara gözlerini kapadı. Arkadaşlık bu muydu?
Çok çekici, diye fısıldadı Sara.
Tabii öyle. Günlerini güzellik salonlarında geçiriyor. Kendini beğenmişin biridir. Sana bir nasihat küçüğüm, diyerek Sara'nın elini tuttu Nonie, Sen çok gençsin, seni ezmesine izin verme. Zehirli yılan gibidir dili. Bu arada Louise dışarı çıkarak onlara doğru yürümeye başlamıştı. Ben de senden söz ediyordum. Ne kadar eski arkadaş olduğumuzu anlatıyordum. Sara, Louise'in söylenenleri duyup duymadığını merak etti. Besbelli duymamıştı. Her ikisine de gülümsüyordu.
Tatlım, diye fısıldadı. Biz gitmek zorundayız. Sara'ya tebessüm etti. Jack'ın Nice'te bir randevusu var; çok kötü ama, iş meselesi bu, Nonie'yle beni berbere bırakacak.
Çok yazık, Sara ayağa kalktı. Nonie en azından bir konuda haklıydı. Neredeyse hiçbir şey olmamış gibiydi. Louise'in gözleri parlıyor ve kendini kontrol altında tutuyordu. Ve eğer bakışlarının öldürme gücü olabilseydi, Sara yerde paramparça yatıyor olabilirdi. Ama yüzeyde her şey yolunda görünüyordu.
Jack ve Roger, Sara'ya gelerek yanaklarından öptüler ve onunla tanışmaktan çok memnun olduklarını söylediler. Jack bu sözlere ek olarak onları yemeğe davet etti ve Morgan onları dış kapıya kadar geçirdi.
Sara onların gidişlerini seyretti, sonra kendisine bir şampanya doldurarak Morgan'ın dönüşünü bekledi.
Bir araba sesi duyuldu, sonra Morgan merdivenlerden koşarak yukarı çıktı. Ne oldu? diye sordu.
Sara kelimesi kelimesine anlatmaya çalıştı ve resital sona erdiği zaman alaylı bir ifadeyle güldü. Hmm, oldukça hızlı bir saldırıya geçti, değil mi? dedi Morgan.
Peki, ya sen ne diyorsun? diye sordu Sara.
Hangi konuda?
Riviera'daki kadınların yansıyla ilişkin oldu mu?
Soğuk bakışlarla baktı Morgan. Bu sorunun bir cevaba ihtiyacı olacağını bile düşünmüyorum, diye cevap verdi.
Peki,benim için bir şey fark etmez, dedi Sara. Louise ve Nonie'den bu kadar kısa zamanda ne kadar çok şey öğrenmeye başlamıştı. Sadece merak ettim, hepsi bu.
Boşver, aldırma. İki tipik örnekle karşılaştın. Benim daha iyi bir zevk sahibi olduğuma inanmanı isterdim.
Nonie pek kötü sayılmazdı. İkisinin çok eski arkadaş olmalarına rağmen,bu arkadaşlığa çok fazla değer verdiği söylenemez. Onunla konuşmalarını anlattı. Aman ne iyi arkadaşlık! diye güldü Morgan.
O seni anlatmaya çalıştı. Senin çok güvenilir olmadığını söyledi.
Öyle mi? Eğlenmiş görünüyordu.
Her şeyi mahvetmedim, değil mi? diye sordu Sara.
Bir an için öyle olduğunu sandım. Hayır, bence rolünü çok iyi oynadın. Onu rahatsız ettin ve o buna alışık değil. O aynı zamanda vermeğe de alışık değildir. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacaktır. Eğer onlar bizi bir iki gün içinde yemeğe çağırmazlarsa, ben onları davet

edeceğim. Bir daha konuştuğunuz zaman benim Jack'la ortak olmama ne kadar memnun olduğunu söyle.
Sara şampanyasını içti. Bu, meseleyi halledecek mi?
Buna hiç şaşmam. Morgan ona baktı. Kendine geldin mi?
Onunla tanıştıktan sonra mı? Sara gülümsedi. Sana bir şey söyleyeyim mi? O beni hiç rahatsız etmedi. Kahkahalarımı tutmak için ne yapacağımı bilemiyordum. Kendimi tutmak için gayretim öylesine büyüktü ki, rahatsız olma fırsatı bulamadım.-
Sana oyun oynamak için dışarı çıktı, dedi Morgan. Yüzünü gördüm.
Ve ona izin verdin?
Başını salladı. Baş edebileceğini biliyordum, ama bunda ne derece başarılı olacağını bilemiyordum.
Teşekkürler, dedi Sara soğuk bir tonda.
Bir içki daha ister misin?
Hayır, teşekkür ederim. Bu kadar bana yeter. Üç bardak içtim.
Bu hiçbir şey değil. Hele bir partiye gidelim de sen gör.
Gidecek miyiz?
Belki de. Haberler çabuk yayılır. Telefon her an çalmaya başlayabilir. Morgan bunları söylerken çalmaya başlamıştı bile. 'Gördün mü?' gibilerden baktı Morgan, Özür dilerim, diyerek telefona gitti.
Villanın her tarafında telefon vardı. Şimdi on lara en yakın olan yemek odasmdakiydi. Sara bir mırıltı duyuyor, söylenenleri anlayamıyordu. Sonra telefonun kapanışını duydu ve Morgan'ın geldiğini gördü. Yarın bir partiye gitmek ister misin? Tabii. Nerede?
Arayan bir arkadaşımdı. Monique Lefevre. Duldur. Harika partiler düzenler, aşağı yukarı altı mil uzakta. Louise de gidecek mi? diye sordu Sara. Morgan ona baktı. Sanmam. Pek iyi anlaşamazlar. Sesindeki bir şey Morgan'a ters bakmasına neden oldu, ama bir şey söylemeye başlamadan Morgan sözüne devam etti: Monique'in partilerine davet edilmek oldukça önemlidir. Bu kadar çabuk nasıl öğrenmiş olabilir? Dün akşam Paris'te gördüğümüz adamı hatırlıyor musun? O orada olacak. Benim bir kadınla birlikte olduğumu söylemiştir.
Ona senin nişanlın olduğumu söyledin mi? diye masum bir şekilde sordu. Evet, söyledim.
Peki nasıl karşıladı?
Ah, diye durakladı Morgan. Ne demek istiyorsun?
Ne demek istediğimi sanıyorsun? dedi Sara. Kalbi çarpıyordu.Yani kıskandı mı? Seninle bir ilişkisi var mı demek istiyorum. ' Morgan ayağa kalktı. Aman Tanrım, dedi. Sara fırlayarak onun yanına gitti.
Baksana, diye parladı. Konuşurken kaçıp durma. Bana onun da onlardan biri olduğunu söyleme. Tanrım! Daha kaç tane var? Ben sigortalı falan olmalıyım herhalde...
Morgan derin bir nefes aldı ve kollarını Sara' nın omuzlarına koydu. Yavaş ol küçük vahşi kedi. Nasıl... nasıl anlatacağımı bilemiyorum...
Sara ona bakarken gözlerinden ateş çıkıyordu. Kötü bir rüya gibi bir şey bu, dedi. Gerçek olduğuna inanamıyorum. Biraz sonra bağırmaya başlayacağım. Bir şey var, değil mi? Söyle, nedir?
O çok yalnız ve mutsuz bir kadın Sara. Ona yardım etmeye çalıştım, çünkü acıyorum.
Cevap ver bana. Seninle ilişkisi olan kadınlardan biri mi, değil mi? Aman Tanrım, Louise'in doğru söylediğine inanacağım neredeyse. Bana burada neden ihtiyacın var? Hareminden herhangi birini çağırabilirdin...
Aptal olma, diye sinirlendi Morgan. Sara kendini kurtardı. Bana aptal deme, diye çıkıştı. Yaptığım tek aptallık buraya tatile gelmem oldu. Aman ne tatil. Hızla dönerek, O Allanın belası partiye tek başına gidebilirsin, dedi ve koşarak eve girdi, doğruca odasına gitti.
ALTINCI BÖLÜM
Sara kapıyı vurarak çarptı ve içerden kilitledi.

Canı cehenneme! diye düşündü. İyice kendine gelmeden onunla konuşmaya niyeti yoktu. Mavi pantolon takımını çıkartarak, sutyen ve külotla bavulundan bikini almaya gitti. Biraz yüzmek ona iyi gelecekti ve bu arada Morgan ne hali varsa görebilirdi.
' Allah kahretsin', diye düşündü bavulundaki Morgan'ın ısrarıyla aldığı üç bikiniden birini ararken. Bikiniyi bulup yatağının üzerine koydu ve sutyenini çıkartmaya koyuldu. Kopçalardan biri takılmıştı. İşte pahalı Fransız iç çamaşırları... Ucuz İngiliz çamaşırlarında böyle bir şey olmazdı. Of aman, çıksana, diye kendi kendine söylenirken kulağının dibinde bir ses duydu: Ne o, bir sorun mu var? Bırak, îki el elleri nin üzerine gelmişti birden. Şok olmuştu. Çıt bile duymamıştı.
Sen ha? Pencereyi açık unutmuştu, içeri süzülerek girmiş ve onu şaşırtmıştı Morgan. Yatak odamdan dışarı çık.
Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Hayır senden değil, hanımları soymakta usta olduğunu bilmeme rağmen.
Hmm. Sutyenine ve külotuna bakıyordu. . Çok güzel. Dün sana aldıklarım bunlar.
Evet, dedi Sara. Şimdi her şeyi gördüğüne göre gidebilirsin artık.
Sara sandalyenin üzerine atmış olduğu sabahlığını alarak giydi, incecik naylondan yapılmış pembe bir sabahlıktı bu.
Sana aptal dediğim için özür dilemeğe geldim. iyi. Şimdi bu iş bitti. Dileğin kabul edildi. Morgan hiçbir kımıldama emaresi göstermedi ve durarak ona bakmaya devam etti. Sara hızla Morgan'a doğru giderek göğsünü yumrukladı. Bu bir hataydı. Morgan sallanmamıştı bile, sadece gülerek ellerini Sara'nın omuzlarına koydu. Sara'nın alev alev yanan vücudunun üzerinde iki serin el gezindi.
Küçük bir kız tarafından itilip kakılmak için çok büyüğüm ben, dedi hafifçe. Bunu bilmiyor muydun? Beni zorla dışarı mı atacaktın? Bundan daha fazla güce ihtiyacın var.
Kocaman ve hantalsın, bunu biliyorum, diye söylendi Sara. Pekala, benim gibi küçücük bir kızdan daha güçlü olduğunu kanıtladın. Aman ne önemli, diyerek alayla güldü. Hatırlat da sana bir madalya vereyim.
Çok ilginç. Kızdığın zaman gözlerinin daha koyu renk olduğunu biliyor muydun? Neredeyse menekşe gibi.
Bunu duyduğuma çok sevindim.. Menekşe gözler hoşuma gider, ayrıca sana her zaman sinirlendiğime göre... Çünkü sen tanıdığım kendini beğenmiş şoven domuzlar içinde bir numarasın ve eğer bir altın domuz ödülü olsaydı, en önde kazanırdın. Demek ki bundan böyle gözlerim hep menekşe rengi olacak, alışsan iyi olur...
Sara sustu. Morgan gülüyordu. Kahkaha atmamak için kendisini çok zor tutuyordu. Öf! dedi Sara, Senden nefret ediyorum... Gülme! Kendisini Morgan'ın ellerinden kurtardı ve göğsünü yumruklamaya başladı. Morgan onu tutarak durdurdu, sonra küçücük ellerini kendi kocaman ellerinin içine alarak kendisine doğru çekti.
Vurma bana, dedi yavaş bir sesle, Yoksa döverim seni.
Oh hayır, dövemezsin! Sara çıplak ayağıyla tekme attı. Morgan'ın kemiğine çarpan ayağı fena halde acıdı, gözlerinden yaşlar gelmişti. Oof, diye inledi. Bunu hak etmiştin, seni küçük şirret, diye omuzlarını sarstı Morgan. Seni uyarmıştım...
Bırak beni! Saçları yüzüne dağılmıştı, kalbi korku ve heyecanla çarpıyordu. Kaçmak için delice çırpmıyordu. Morgan onu yatağa sürükledi ve yatağın üstüne oturarak kucağına aldı. Sakın ha, diye haykırdı, Sakın...
Morgan'ın elleri aşağı kaydı ve onu tekrar oturttu. Böylece tekmelememeyi öğrenmiş olursun. Morgan'ın kolları arasındayken arkasını dönüp ileriye doğru kendini atarak kurtulmaya çalıştı ama Morgan onu gene çekerek öpmeye başladı. Geç kalmıştı, Morgan'ın dudakları kendi dudaklarının üzerine kapanmadan önce gözlerindeki öfke ve heyecanı fark etmişti. Birkaç dakika sonra bu heyecanın anlamını çözmüştü. Morgan daha önce hiç fark etmediği bir biçimde heyecanlanmıştı ve Sara'yı öylesine sıkıyor ve öpüyordu ki, ne istediği çok açıktı...

Sonra bu vahşi ve öfkeli öpüşler değişti. Yeniden Saranın ağzını aradı, artık öyle sert değildi, daha yumuşak, tatlı ve istekliydi. Morgan'ın ellerinin omuzlarına dokunduğunu hissetti Sara, sonra sabahlığı yere düştü. Morgan, Sara'yı kucaklayarak yatağa yatırdı, kendisi de yanma yattı.
Sara ellerini onun yüzüne götürdü, gözlerinin içindekileri gördü ve ne olduğunu bilmediği kelimelerle yalvardı. Sonra Morgan'ın dudakları gene ağzını içine aldı. Sara kendisini kaybetmişti, içinde yaşadığı durumdan başka hiçbir şey düşünemiyordu; sıcak heyecan dalgası içinde yayılarak kanını harekete geçiriyordu, yanıyordu...
Morgan onu bu tatlı tutukluluktan azat etti. Yüzü darmadağınık ve çok ciddi görünüyordu, gözleri derin ihtiraslarla doluydu, Ah Tanrım, dedi, sesi titriyordu. Bu delilik Sara...
Sara da bunu biliyordu. Onu her şeyiyle tanımanın verdiği güvenle bir güçlülük duyuyordu, ama onunla yatmak için herhangi bir harekette bulunmamıştı. Hayatında hiç kimseyi istemediği kadar derin bir arzuyla istiyordu onu. Kendisiyle yatmasını istiyordu. Titreyen parmaklarla yüzüne dokunarak kendisine sahip olması için yalvardı. Morgan inleyerek dudaklarını Sara'nın elinin üzerinde gezdirdi, diliyle cildine sahip oluyordu. Bırak gideyim, diye mırıldandı ve Sara şimdi gücün kendisinde olduğunu anladı. Ona dokunmak ya da uzaklaşmak... Yapacağı tek şey ona dokunmaktı, Morgan mahvolmuştu. O artık iki gün önce hayatına giren esmer, güçlü adam değildi, artık her türlü durumu kontrolü altında bulundurabilen adam değildi o. Başka her şeyi, ama bunu değil. Bu ona acımasız bir güçlülük duygusu veriyordu, kendi kendine güldü. Onu vücudunun ve kafasının her zerresiyle seviyordu. Elini sıkıca tutarak yüzüne götürdüğü ve dudaklarını avucunda gezdirdiği zaman kalbi öylesine kontrol dışı çarpıyordu ki sarhoş olmuştu. Ama Morgan onu kucaklamak için bir teşebbüste bulunmamıştı. Sanki bir kontrol kırıntısı kalmıştı.
Sara hafifçe doğruldu ve ona baktı, sonra öpmek üzere eğildi ve Morgan'ın gözlerinin karanlıklara gömüldüğünü gördü. Morgan dudaklarını Sara'nın dudaklarına götürdü ve Sara vücudunu yaklaştırdı. Morgan kolunu Sara'nın başının altına koyarak onu kendisine doğru çekti ve nefesleri kesilmiş bir şekilde birbirlerine yapıştılar. Tek vücut olmuşlardı, yanıyorlardı ve bu ateşi sadece bir tek şey söndürebilirdi.
Morgan, Sara'yı iterek büyük bir gayret gösterdi, onu kendinden uzaklaştırmaya çalışırken doğrulmayı denedi. Sara kendini geriye attı. Nefes almaya çalışarak inliyordu. Morgan yatağın üzerinde oturarak ona baktı.
Sutyeni kaymış, yuvarlak ve sert göğüsleri ortaya çıkmıştı. Pembe uçları meydandaydı. Sara dokunulmak, sevilmek arzusuyla kıvranıyordu.
Morgan titriyordu. Yavaş ve yumuşak hare ketlerle önce ağzını, sonra çenesini, boynunu öptü, aşağıya kaydı ve Morgan'ın dudakları göğüslerinin üzerinde dolaşırken kendisini kaldırarak inledi, Morgan dudaklarını çekti...
Neşe, mutluluk, buğulu hareketler, arzu... Sara Morgan'ı tuttu, omuzlarını kavradı, adaleli kollarını tuttu. Morgan'ın dudakları aradığını bulmuş ve istediği cevabı almıştı... Dışardan bir araba sesi duyuldu. Sonra fren sesleri... Bir gürültü, bir vurma sesi... Sonra sessizlik. Başı Sara'nın göğsünde olan Morgan başını kaldırdı, şaşırmıştı, sarhoş gibiydi. Sara donarak kaldı. Morgan ayağa kalkarak pencereye koştu, son ra, Aman Tanrım, dedi. Morgan'ın bağırdığını ve hızla çıplak ayak koşarak gittiğini gördü. Sara üstünde hiçbir şey olmadığını fark ederek iki dakikada pantolonunu giydi ve peşinden koşmaya başladı. Yerde bırakılmış ayakkabılara ayağı takıldı, sendeledi, sonra havuzun çevresinden koşarak terasa çıktı. Ve aşağı baktığı zaman sesin nereden geldiğini anladı. Bir araba bahçeye girerek ağaca bindirmişti.
Morgan, Martine ve tanımadığı bir adam arabanın yanında duruyorlardı. Sara yetiştiği zaman Morgan şoförün kapısını açmaya çalışıyordu. Arabadan bir kadını çıkarttığını, muhtemelen Martine'in kocası olan adama bir şeyler söylediğini gördü. Adam koşarak garaja girdi ve biraz sonra bir yangın söndürme aletiyle döndü. Bu arada Morgan kadını kucaklayarak taşıyordu. Kendini kaybetmişti. Esmer ve çok güzel bir kadındı. Bir yaralanma emaresi görünmüyordu.

Morgan, Martine'e bir şey söyledi. Martine başını sallayarak içeri koştu. Yapabileceğim bir şey var mı? diye sordu Sara.
İçeri götüreceğim. Martine doktora telefon ediyor. Gel benimle.
Peki Morgan. Sara, Morgan'ı takip etti. Mutfaktan geçerek yatak odalarından birine girdiler ve Morgan kadını yatağın üzerine itinayla yatırdı.
Monique, dedi yavaşça. Aldığı tek cevap bir inleme sesiydi.
Morgan bileğini tutarak nabzını saydı. Yüzü kendini kaybetmiş kadınınki kadar beyazdı. Sara, yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilerek durdu orada. Şok geçiriyordu. Şokun en büyüğü de bu kadının Monique olduğunu öğrenmesiydi. Çok kısa bir süre önce telefon eden eski arkadaş. Öylesine aceleyle gelmişti ki, sonunda kaza yapmıştı. Sara'nın bu konuda tek bir yorumu vardı, bunun tek bir sebebi olabilirdi: Monique Morgan'ın nişanlandığını öğrendikten sonra ondan uzak kalmaya dayanamayarak koşup gelmişti.
Ellerinin sıkıca kapalı olduğunu, tırnaklarının avuçlarına geçmiş olduğunu fark etti. Aman Tanrım, bütün kadınların üzerindeki etkisi bu muydu?
Sara'ya döndü Morgan. Nabzı iyi, dedi. Sadece şok geçiriyor. Neredeyse doktor gelir. Telefonda buraya geleceğini söylemiş miydi?
Yorgun gibi çenesini sıvazladı ve Sara yüzündeki şoku gördü. Korkunç bir şeyden henüz kendini kurtarabiliyormuş gibi bir hali vardı. Hayır, dedi.
Sara kadına baktı. Louise güzeldi, güzelliğini kozmetikler yardımıyla elde ediyordu. Monique makyajsızdı, bayılmış bir durumda ve yüzü bembeyaz olmasına rağmen güzelliğinin içinden geldiği görünüyordu. Klasik yüz hatları, simsiyah saçlar, beyaz bir ten; çok güzeldi. Sara çok mahzundu ve Morgan'ın kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Ona bakmaya cesaret edemeyerek pencereye doğru yürüdü. 'Neden?diye düşündü. 'Neden? Neden numara yapıyor, neden bu oyunu oynuyor, neden benimle sevişmek istiyor, açıkça bu kadını sevdiği görünüyor'. Az önce odasında olanları düşünerek pişmanlık duyuyordu. Ellerini dudaklarına götürdü. Vücudu ihtiras sonrası duygularla sarsılmıştı. Morgan Haldane' le hiç karşılaşmamış olmayı ne kadar isterdi. Morgan'ın elleri kolunun üstündeydi. Gözlerini açarak döndü. Lütfen, diye yalvardı. Yüzünden her şey okunuyordu. Morgan'ın yüzünün gerildiğini gördü, gözlerinde öfke vardı. Ellerini çekti. Öyle değil... diye söze başladı, sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuldu, Martine seslendi. Doktor geldi efendim. Morgan kapıya giderek cevap verdi. O dakika söylemek istediği şey artık bir daha söylenemezdi. Altmış yaşlarında, zayıf bir doktor içeri gelerek kadına doğru yürüdü. Onu muayene ederken Morgan'a sorular soruyordu.
Biraz sonra doğruldu. Yatağın üzerindeki kadın canlanmaya başlamış Sara'nın anlayamadığı bir şeyler söylüyordu.
Doktor ona Fransızca cevap verdi, onu teskin etmeye çalışıyordu. İyisiniz madam. Çok şanslısınız. Sadece bir çarpma, kırık yok. Bir süre burada dinlenin. Yastıkları kaldırın lütfen. Yastıkları alarak Monique'in başını yatağa koydu. Mösyö Haldane, sizinle biraz konuşabilir miyiz lütfen? Sara'ya bir göz attı. Lütfen onunla kalın madam.
İkisi dışarı çıktılar. Sara yatağa yaklaştı ve Monique gülümsedi. Siz Sara olmalısınız, dedi İngilizce olarak.
Evet. Konuşmayın.
İyiyim ben. Sağlamımdır. Beni affetmelisiniz, buraya koşarak geldiğim için. Ben sadece görmek... Gözlerini acı çekiyormuş gibi kırpıştırdı. Ne aptalım... Lütfen. Kendinizi üzmeyin. Sara yatağa oturdu ve her türlü kıskançlık duygusunun ötesinde bir şefkat ve rahatlıkla kadının elini tuttu. Doktorun dediği gibi, istirahat etmeniz gerekiyor. Biz size bakarız.
Çok iyisin Sara. Hem de çok güzelsin. Morgan' ın seni neden, bir an yüzü acıyla büzüldü, sevdiğini anlıyorum.
Sara, 'ama sevmiyor ki' diye haykırmak istedi. 'Nasıl bu kadar aptal olabilirsin. Gerçeği bilmiyor musun?' Az önceki sözleri söylemek onu üzmüştü, bu açıktı.

Ne kadar da acımasız bir adam! Monique'i kıskandırmak mı istemişti? Eğer öyle düşündüyse başarmıştı. Çok iyi başarmıştı hem de. Neredeyse ölecekti Monique. O dakika Morgan'dan nefret etti. Eğer o an içeri gelseydi, bunu Sara'nın yüzünde görebilirdi, ama gelmemişti, içeri gelen Martine ve doktordu. Mösyö Haldane bir hemşire bulmak için telefon etmeye gitti, dedi doktor. Eğer Madam Lef evre bu gece burada kalabilirse daha iyi olur. Bu sizi rahatsız etmez, değil mi matmazel?
Tabii ki hayır. 'Sanki benimle ne gibi bir ilgisi olabilir ki böyle bir meselenin, diye duşundu. Hemşire gelinceye kadar burada kalacağım, dedi doktor, Sonra gitmem gerekiyor. Martine, lütfen bana bir kahve yapar mısın?
Tabii doktor. Ya siz matmazel?
Evet, lütfen. Kadın kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Doktor yarı uykuda olan Monique'e baktı. Ve şimdi madam, size hafif bir sakinleştirici vereceğim. Çantasını açtı. Monique acıyla gülümsedi.
Beni aptal bir kadın olarak görüyorsunuz herhalde, diye mırıldandı.
Doktor kapsüldeki ve iğnedeki ilaçla meşguldü. Arabayı parçalamak kuşkusuz aptalca bir şey madam, diye cevap verdi. Kolunu eterli pamukla ovuşturdu.
Öylesine güzel bir arabayı. Ama böyle şeyler olur. Burada olması iyi oldu bence, ya bir de uzak bir yolda olsaydı. iğneyi yaptı. Monique kımıldamadı. Dinlenin şimdi. Uyuyacaksınız. Uyandığınız zaman, size bakan bir hemşire göreceksiniz. Ve gelecekte her şeyi pek ciddiye almamaya çalışın, olur mu? Böyle deli gibi gitmeyin.
Denerim. Ben kahve içmeyecek miyim?
Hayır. Bugün hiçbir şey yiyip içmeyeceksiniz. Belki yarın. Yarın sabah görmeye gelirim sizi.
Ama ben yarın akşam bir parti veriyorum.
Önümüzdeki bir ya da iki hafta içinde hiçbir parti veremeyeceğinizi kesinlikle bilmelisiniz.
Çok kötüsünüz. Sesi zayıflamıştı. Kelimeler ağzında dolaşıyordu, gözleri kapandı.
Uyuyacak. Özür dilerim, sizin Mösyö Haldane' in nişanlısı olduğunuzu bilmiyordum. Sevimli bir şekilde gülümsedi. Böyle kötü bir rastlantı sonucu karşılaşmamıza üzüldüm. Ayağa kalkarak Sara'nın yanma geldi ve eğilerek kendini tanıttı, Doktor Rambo, matmazel. Nasılsınız? Bu arada İngilizce konuşmaya başlamıştı. İngilizcesi çok iyiydi. Siz Morgan'ın doktoru musunuz?
Öyleyim, ama onun bana pek ihtiyacı olmaz. Omuzlarını silkti, sonra gülümsedi. Eğer bütün hastalarım onun gibi olsaydı ben çok fakir olurdum. Buna bir cevap gelmemişti, Sara gülümsedi. Madam Lef evre de sizin hastanız mı? diye sordu.
Evet. Çok harika bir kişidir. Uyuyan kadına bir göz attı. Ona her zaman çok hızlı araba kullandığını söylüyorum. Belki de benim sözümü dinler de bir şoför tutar. Tam bu sırada Martine elinde bir tepsiyle içeri girdi. Arkasında Morgan vardı. Teşekkürler Martine.
Biraz konyak alır mıydınız doktor?
Hayır, teşekkür ederim. Çok iyi bir fikir, ama buradan çıkınca başka bir hastayı ziyaret edeceğim. Beni iyi yakaladınız Morgan, telefon ettiğiniz zaman çıkmak üzereydim. Bir süre uyuyacaktır. Hemşire geliyor mu?
Biraz sonra burada olacak.
İyi, çok iyi. Umarım, madamın burada kalmasında bir sakınca yoktur. Eğer isterseniz kliniğime de götürebilirim..
Katiyen olmaz. Martine sessizce odadan çıkmıştı, kahvelerini içtiler. Evine telefon ettim ve olanları söyledim. Hafta sonunda oğlu okuldan dönecek, ben de Jacques'ı göndererek onu aldırıp buraya getirteceğim.
Zavallı çocuk. Doktor başını salladı. Gene de burada daha mutlu olacaktır, oradan... Aniden durmuştu. Sara'ya, bu arada Morgan'la bakıştılar gibi gelmişti. Doktor kahvesini bitirdi ve, Umarım, kahyasına herkese partinin olmayacağını haber vermesi için gerekli talimatı vermişsinizdir, dedi.

Sara, konunun bilinçli olarak değiştirildiğinden emindi. Bakışmaları kendi uydurması değildi. Morgan'ın cevabını yan dikkatle dinlerken bunun ne anlama geldiğini düşünüyordu. Kahvesini bitirerek erkeklerin fincanlarını topladı ve tepsiye koydu.
Mutfağa götüreyim, dedi.
Morgan ona kapıyı açtı ve arkasından kapadı. Sara koridorda durakladı ama bu duraklama fincanları yerleştirmek içindi. Doktorun konuşması duyuluyordu.
Hızlı hızlı Fransızca konuşuyordu ve Sara oradan uzaklaşmadan önce birkaç kelime duydu, Bana kalırsa oğlana gerçeği söylemenin zamanı geldi. Artık yeterince büyüdü...
Babasını öldü biliyor, diye söze karıştı Morgan. Sara durdu, kalbi çarpmaya başlamıştı. Genellikle kendisini ilgilendirmeyen konulara burnunu sokan bir insan değildi ama,bu kez dinlememek elinde değildi. Bu en iyisi değil mi?
Sesi sertti.
Hayır. O çok iyi bir çocuk. Onunla gurur duymuyor musunuz? Annesinin buraya bu kadar yakın oturduğunu bilmek...
Bu onun bileceği bir şey. Morgan kapının önünden ayrıldı.
Doktora yakın duruyordu herhalde, ama Sara kendisinde hareket edebilme gücünü buluncaya kadar bir sonra söylenen sözleri de duymuş oldu, Ona gerçeği söylemek bana düşmez, anlıyor musunuz? Annesi o. Karar onundur... Merdivenlere doğru yürüdü. Yüzü ağlamış gibi acılı ve gergindi.
Morgan,Monique'in oğlunun babasıydı. Aynı zamanda duldu Monique. Martine'e bazı sorular soracaktı Sara.
Martine mutfakta yalnızdı. Sebze soyuyordu. Tencerenin içinde bir şey kaynıyordu ve Sara içeri girince ona doğru koşarak elindeki tepsiyi aldı. Aman, matmazelin bunu yapmaması gerekirdi, dedi.
Hiç önemli değil. Gülümsemek zor geliyordu. Sara hala geçirdiği şokun etkisindeydi ama bilmesi gerekiyordu. Madam Lef evre uyuyor Martine.
Doktor ona sakinleştirici yerdi. Sanıyorum yakında oğlu gelecek buraya. Ona bir oda hazırlaman için sana yardım edeyim mi?
Hayır matmazel, her şey yerli yerinde.
Çok iyi. Çocuk kaç yaşında?
On yaşında. Yatılı okulda her zaman, ama bazı hafta sonlarında eve geliyor. Çok tatlı bir çocuk. Adı Bernard. Bir çocuğu olduğunu bilmiyordum. Şimdi daha kolaylaşmıştı konuşmak. Böyle davranmaktan utanacağını sanmıştı, ama utanmıyordu.. Kocası ne zaman öldü?
Dört yıl önce. Bernard sadece altı yaşındaydı o zaman. O zaman Amerika'daydılar. Kısa bir süre sonra buraya döndü. Martine içini çekti. Korkunç bir trajedi.
Sara aceleyle hesaplar yapıyordu. Bernard on yaşındaydı. Monique kocasıyla on yıl önce evlenmişti ve kocası dört yıl önce ölmüştü. Çıkardığı sonuçlar şaşırtmıştı onu. Diyelim ki onunla evlendiği zaman Morgan'ın çocuğuna hamileydi. Eğer doktorun dediği doğruysa gerçek buydu. Öyleyse bir soru daha vardı. Kendisinden nefret ederek sordu: Ne korkunç! Mösyö Lefevre'la evlenmeden çok önce mi tanışmışlardı? Hayır, onlarınki, nasıl söylesem, yıldırım aşkıydı. Tanıştıktan birkaç hafta sonra evlendiler. Her şeyi Mösyö Haldane ayarlamıştı. .
Öyle olduğuna eminim' diye düşündü Sara. Hamile bir metresten kurtulmanın yolunu çok iyi bildiği anlaşılıyordu. Anladım. Seni rahat bırakayım da işine devam et. Sanırım ben bir yürüyüşe çıksam iyi olacak. Eğer nerede olduğumu öğrenmek isterse, Mösyö Haldane'e yürüyüşe çıktığımı söyler misin?
Tabii. Kadın tebessümle başını salladı. Kendinize dikkat edin.
Ederim.
Sara terası geçerek merdivenlerden aşağı indi, bahçeye çıktı. Morgan'ın neden bir çocuk yurduna sahip olduğunu şimdi anlıyordu. Vicdanını rahatlatmak için, kuşkusuz orası onun

kendisini iyi hissetmesine yarıyordu. 'Orada bulunan öksüz çocuklardan Morgan'ın çocukları olan da var mı' diye düşündü. Yürürken gözyaşlarını tutamamıştı, villaya baktı. Pencerelerden birinde bir hareket gördü, sonra kıpırdayanm Morgan olduğunu fark etti. Orada durmuş kendisini seyrediyordu. Sara başını çevirdi. Burada ne kadar kalabileceğini düşündü,

YEDİNCİ BÖLÜM

Cumartesi sabahı olmuştu. Sara havuzun kenarında oturmuş Bernard'ın yüzüşünü seyrediyordu.
Yemeği onun için bekletmişlerdi. Sara başının ağrıdığını bahane ederek Morgan'ı atlatmış ve odasında kalmıştı. Eğer odasında yemesi mümkün olsaydı yiyecekti, ama hemşirenin ve Bernard'ın gelişiyle kahya kadının işleri artmıştı. Turuncu sade bir şifon elbise giyerek yemek odasına inmiş ve bir arabanın geldiğini duymuştu. Şimdi Morgan'ın çocuğuyla karşılaşacaktı.
Yemek odasına girdiğinde herkes camın önünde durmuş dışarıya bakıyordu. Morgan elini oğlanın omuzuna koymuş ve hafifçe eğilmişti. Eliyle uzaktaki bir şeyi işaret ediyordu. Sonra Sara nın sesini duyarak başım çevirmiş,
Baş ağrın geçti mi? diye sormuştu.
Evet, teşekkürler. Uzun boylu, zayıf bir çocuktu. Dağınık saçları vardı. Yüzünde hafif sinirli bir gülümsemeyle duruyordu.
Sara, bu Bernard Lefevre, Monique'in oğlu. Bernard bu Miss Bourne, benim nişanlım.
Sara haykırarak koşup kaçmak istemişti. Bu çocuk gelirken orada durmak istememişti. Morgan'dan nefret ediyordu, ondan da... Hayır, nefret etmiyordu, edemiyordu. Çocuk çok küçüktü. Sara'nın elini utanarak tutmuştu. Gülümsemişti ve gülümserken yüzü değişmişti,
Nasılsınız Miss Bourne? demişti dikkatli bir İngilizceyle, Sizi tanıdığıma sevindim. Benim burada annemle kalmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu dikkatle yapılmış küçük bir konuşmaydı ve herhalde orda durduğu süre içinde, içinden hep tekrarlamıştı.
Sara ona sarılmak istemişti. Böylesine doğal bir cazibesi olan bir çocuk nasıl sevilmezdi? Seni tanıdığıma çok sevindim Bernard. Çok da güzel İngilizce konuşuyorsun.
Çocuk kızarmış, Teşekkür ederim, demişti.
Şimdi bu küçük çocuk kendisine doğru geliyor ve yanma oturmak için yukarı tırmanmaya çalışıyordu.
Miss Sara, dedi ürkerek, Size bir şey sorabilir miyim?
Tabii, Sara ona gülümsedi. Çok terbiyeliydi. Çok iyi yetiştirilmiş bir çocuktu ve birkaç yıl içinde çok da yakışıklı olacaktı...
Sizinle hep İngilizce konuşabilir miyim? itirazınız var mı?
Hayır. Sana söylediğim gibi, çok iyi konuşuyorsun. Annen nasıl?
Daha iyi. Teşekkür ederim. Sanırım biraz sonra doktor gelecek. Annemin burada olmasına sevindim. Kahyası bana biraz sert davranıyor... Oh! Hayır, bunu söylememeliydim. Özür dilerim. Birden paniğe kapılarak kızardı ve Sara onun elini okşadı.
ÖnemA yok. Annen hastayken evde olmaktansa burada olmayı tercih ettiğini söyledin. Bunda hiç de anormal bir şey yok.
Bernard biraz rahatlamıştı. Lütfen beni yanlış anlamayın. Madam Hortense aslında çok iyi bir insan, ama öyle sanıyorum ki on yaşındaki erkek çocuklarından hoşlanmıyor. Öylesine güzel bir şekilde sırıtmıştı ki Sara gülmeye başladı. Bernard da ona katıldı, sonra ayağa kalktı. Çok iyisiniz Miss Sara.
Ayağa kalktı Sara. Sağol Bernard. Sana balıklama atlamasını öğretmemi ister m^sin? dedi.
Öğretir misiniz? Lütfen öğretin.
Tabii öğretirim. Bana bak. Havuzun en derin kenarında durdular. Haydi bakalım, benim nasıl atladığıma dikkatle bak. işte böyle... dedi. Pencereden Morgan'ın sesi geldi. Dar beyaz bir pantolon ve siyah tişört giymişti. Günaydın, diye seslendi ve Sara donakaldı. Yemekten sonra ondan kaçmış ve o zamandan beri de görüşmemişlerdi.
Günaydın, dediler Bernard'la bir ağızdan ve Bernard ekledi,

Miss Sara atlamasını öğretiyor.
Güzel. Ama çok gecikmeyin, olur mu? On beş dakika sonra kahvaltı hazır olur.
Bernard, Sara'ya baktı. Tamam, şimdi hafifçe öne doğru eğil, tamam, oldu. Şimdi bacakların böyle olacak... Bunları söylerken nasıl yapılacağını gösterdi, devam etti: Vücut ve kollar bir hizada. Oldu, haydi atlayalım.
Bernard atladı. İyi bir başlangıçtı, dahası bir önceki atlayışından da çok daha başarılıydı. Sara, Bravo, diye alkışladı Bernard su yüzüne çıkarken.
Bernard öbür uca doğru yüzerken Morgan yavaşça, Seninle konuşmak istiyorum Sara, dedi. Sara ona baktı.
Öyle mi? Hangi konuda? Acayip bir şekilde uyuşmuş hissediyordu kendisini, yaşadığı olaylar onu öylesine uyuşturmuştu ki,Morgan'ın yapabileceği herhangi bir şey etkileyemezdi onu. Bir gün önce doktorla Morgan'ın sözleriyle artık sınıra gelmişti.
Sana bir şey oldu, ben de ne olduğunu öğrenmek istiyorum, dedi Morgan. Anlamıyorum.
Bernard bu konuşmada yeri olmadığını anlamış gibi havuzun öbür köşesinde duruyordu. Terbiyeli olmasının yanısıra aynı zamanda anlayışlı bir çocuktu. Sara durumdan rahatsız oldu. Morgan'm oğluna karşı hiçbir sevgisi yok muydu? Bu düşünce onu daha da rahat olmaya itti: Hiçbir şey olmadı. Ben buradayım. Senin nişanlın olarak
bulunuyorum, daha ne istiyorsun? Ve ekledi, Bernard'la birlikte olmak hoşuma gidiyor, bizi yalnız bırakamaz mısın? O anda söyleyebileceği diğer sözler havada kaldı ama ikisi de bunların ne olduğunu biliyorlardı: 'Seni istemiyoruz.
Morgan, Sara'ya öfkeyle baktı ve hiçbir şey söylemeden dönüp gitti. Sara havuza atladı, san ki kendini ondan kurtarmak istiyordu. Oğlanın bulunduğu yöne doğru yüzdü. Birkaç defa daha atlama provası yapalım, sonra kahvaltıya gideriz, dedi.
Doktor, Morgan'a Madam Lef evre tamamen iyileşinceye kadar orada kalmasının daha iyi olacağını söylemişti. Bernard annesiyle konuştuktan sonra aşağı inerek Sara'nın güneşlenmekte olduğu yere gelmiş ve bunları söylemişti. Sonra Bernard,
Ve Mösyö Haldane Cannes'a gidiyor; bizim de onunla birlikte gitmeyi isteyip istemediğimizi sordu, dedi.
Sen istiyor musun, Bernard? diye sordu Sara.
Eğer sen. istersen, diye cevap verdi utanarak, Sana eşlik etmekten büyük memnunluk duyarım. Anneme bir hediye almak istiyorum, belki de sen bana akıl verebilirsin bu konuda.
Tabii. Sara ayağa kalktı. Beş dakikaya kadar hazır olurum.
Ben ona söyleyeyim. Bernard koşarak içeri girdi. Sara içini çekerek çantasını topladı ve içeri girdi.
Bernard'la birlikte arabanın yanında Morgan' ın gelmesini bekliyorlardı; telefonla konuşuyordu. Bernard beyaz tişört, mavi şort ve sandaletler giymişti. Sara'ya bir para çantası uzatarak, Buna benim adıma sahip çıkar mAsın? dedi.
Sara para çantasını el çantasının içine koydu. Tabii. Birkaç saat için evden uzaklaşmak düşüncesi onu memnun etmişti. Amcasının verdiği para duruyordu. Kendisine bir Cannes hatırası alabilirdi. Bu Sara'ya, .öksüzler yurdunda gördüğü, üzeri yazılı kül tablasını hatırlattı. Tablanın üzerinde 'Blackpool'dan bir hediye' ya zıyordu. Acaba buraya nereden
gelmişti? Bu aynı zamanda ona burada bulunma nedenini de hatırlattı. Louise'i ne kadar çabuk görürse o kadar iyi olacaktı. Tuzaklar ne kadar çabuk kurulur, işler ne kadar çabuk halledilirse o kadar çabuk dönebilirdi. Sonra içi titredi. Buradan ayrıldığı zaman Morgan'ın kendisine verdiği hiçbir şeyi almayacaktı: ne elbiseler, ne yüzük, ne pandantif, ne de saati. İngiltere'ye geri dönmek için paraya ihtiyacı olacaktı; bu yüz on sterline ihtiyacı vardı. Parayı saklamak en akıllı iş olacaktı.
Bir dakika, dedi Bernard'a, Bekle beni, odama çıkacağım. Terasın etrafından koşarak odasına gitti. Eski bavulunu açarak parayı en alta koydu ve kapatarak dolaba kaldırdı. Artık içinden para harcama isteği gelemezdi.

Geri döndü. Morgan, Bernard'la birlikte bekliyordu. Hazırım, dedi. Morgan'la göz göze geldi ve gülümsedi. Onun nasıl sırları varsa, Sara'nın da kendisine göre sırları vardı. Sara onunkileri biliyordu, ama Morgan kendisininkileri bilemezdi.
Morgan yola çıkmış, trafiğin içinden süzülerek hızlı ve dikkatli bir şekilde kullanıyordu arabayı. Saat birde yemek için buluşacağız, dedi.
Sara saatine baktı. Aşağı yukarı on buçuktu. Demek ki dolaşmak için iki saat zamanları olacaktı. Bernard memnun görünüyordu. Başını öne uzatarak, Sizin otelde mi? diye sordu.
Evet. Sara'yı sen getirirsin oraya.
Tabii, mösyö. Teşekkür ederim. Çok güzel. Anneme bir hediye alacağım ve Miss Sara bana yardımcı olacak.
Öyle mi? İyi fikir. Ya sen Sara, bir şeyler alacak mısın?
Hayır.
Ama paranı yanına aldın, değil mi? Hayır.
Morgan elini direksiyondan çekerek arka cebine soktu ve cebindeki paraları çıkararak Sara' ya uzattı. Al bunları.
Sara paralara baktı ve itirazla başını salladı. - Hayır teşekkür ederim.
Israr ediyorum. Ayrıca, ya bir şey içmek isterseniz?
Bernard'ın yanında bunları konuşmanın anlamı yoktu. Çocuk şaşırmış oturuyordu. Teşekkür ederim, dedi.
Gözalıcı elbiseler, mücevher, parfüm ve oyuncaklarla dolu bir butikteydiler ve Sara kendine gelmeye başlamıştı. Bernard annesine uygun he diyeyi bulmak için merakla geziniyordu, içerisi turistlerle doluydu. Birden gözü her uzunluk ve kalınlıkta takma kirpiklerin bulunduğu köşeye takıldı. Kendi kendine gülerek içlerinden bir tanesini aldı, fiyatını görünce dehşete düştü, sonra lanet olsunl diyerek satın aldı.
Bernard çıkageldi. - Miss Sara, lütfen bakar mısın? Benimle gelir misin lütfen? ipek eşarpların bulunduğu yere doğru sürükledi Sara'yı. Acaba bunlardan birini beğenir miydi dersin? diye sordu.
Sara eşarplara dikkatle baktı. Eminim beğenir. Çok güzel. Ama yeterince paran var mı?
Evet, Mösyö Haldane bana ekstradan para verdi. Şortunun ceplerini karıştırarak para çıkardı. Sara donakaldı.
Anladım. Madem ki öyle, tabii... dedi.
Eşarplardan biri seçildi, parası ödendi, bir çantaya kondu ve birlikte bir kahveye giderek dondurma yiyerek etrafı seyre koyuldular. Bernard ona bakarak gülümsedi.
Çok güzelsin Miss Sara, dedi.
Teşekkür ederim Bernard. Başını zarafetle eğdi. Gidelim mi? diye sordu ona. Ben Morgan'ın otelinin
nerede olduğunu bilmiyorum. Umarım sen biliyorsundur.
Ağır ağır yürümeye başladılar. Limandan uzaklaşıyorlardı. Bernard birtakım yerlere işaret ederek yürüyordu. Hayatından memnundu.
Büyük beyaz bir otelin önünde durdular. Binanın önü Rolls-Royce ve Mercedes'lerle doluydu. Sara geçip gidecekken Bernard koluna yapıştı, İşte burası Miss Sara.
Burası mı? Dalga mı geçiyorsun Bernard?
Hayır. Memnunlukla güldü Bernard, Gerçekten Mr. Haldane'in oteli burası. Sara'nın kolunu tuttu, sonra kapıdaki adama dönerek, Mösyö Haldane bizi bekliyor, dedi.
Ah. Tedirgin bakışlar bir anda saygılı bir gülümsemeye dönüşmüştü. İçeri girdiler. Morgan onları bekliyordu. Kendilerine doğru yürüdü. Yanında Jack vardı.
Bir gün önce Jack'la villada kısa bir konuşma geçmişti aralarında. Jack'tan hoşlanmıştı ama hepsi bu kadardı. Ama şimdi bu harika ve eğlenceli yemekten sonra Jack'ın ilginç ve akıllı bir adam olduğunu fark ediyordu. Anlattığı askerlik anılarıyla Bernard'ı da, Sara'yı da çok eğlendiriyordu. Bernard hayran kalmıştı. Çok şakacısınız Mr. Barron, dedi Bernard.

Teşekkür ederim Bernard, dedi Jack.
Burası harika bir yer mösyö, yemek de nefisti. Çok eğleniyorum.
Çok iyi. Şefe söyleyeceğim bunu, dedi Morgan. Gözleri Sara'nın üzerindeydi ve bardağını kaldırarak sordu, Biraz daha şarap ister misin Sara?
Hayır teşekkür ederim. Yeterince içtim, dedi Sara.
Bize yemeğe gelmelisiniz, dedi Jack. Louise sizinle tanışmaktan ne kadar memnun olduğundan söz ediyordu. Yalanı çok güzel bir biçimde söylemişti. Louise gerçekte kimbilir neler söylemişti.
Teşekkür ederiz. Size gelmeyi çok isteriz, değil mi Morgan?
Tabii çok hoşumuza gider. Morgan, Jack'ın bardağını doldurdu. Senden bir şey rica edebilir miyim Jack?
Söyle.
Arabamı burada bırakmak zorundayım. Sara'yla Bernard'ı bıraktıktan sonra arızalandı. Garajdaki Jules bakacak. Bizi eve götürebilir misin?
Tabii. Ne zaman? Yemekten sonra mı? Eğer senin için uygunsa.
Louise güzellik salonunda, birkaç saat boşum, ne zaman isterseniz.
Olur. Konuşacak birkaç şeyimiz var zaten.
Biraz sonra kalktılar ve Jack'ın Rolls Royce' una bindiler. Rekor kıracak kadar kısa bir süre de döndüler ve arabayı Monique'in kaza yaptığı yerde bırakarak, terastan geçip içeri girdiler.
Bana biraz izin verebilir misiniz? dedi Sara. Çok gecikmem. Hepsine gülümseyerek odasına kaçtı. Çok sıcak bir gündü. Duş aldı, sade bir plaj elbisesi giyerek takma kirpiklerin denemesini yaptı ve aşağı indi. Bernard terasta tek başına oturuyordu.
Merhaba, dedi. Seni yalnız mı bıraktılar?
Bernard kalktı, Sara'ya bir sandalye çekti, sonra oturdu. Martine bize içecek bir şeyler getirecek, dedi. Mösyö Barron ve Mösyö Haldane annemi görmeye gittiler.
Öyle mi? Güneş gözlüklerini takarak arkasına yaslandı. Hiçbir şeyin kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecekti...
Morgan göründü, yanında elinde tepsi ve şarap şişesiyle Martine vardı.
Mösyö Barron nerede? diye sordu çocuk.
Annenle konuşuyor. Ben sana ve Sara'ya bakmaya geldim.
Oh. Çocuk terbiyeli bir şekilde şarabını içmeye devam etti. Annem Mösyö Barron'la tanışıyor mu?
Tabii. Mösyö Barron büyükbabanın arkadaşıydı, Bernard. Eski günlerden söz ediyorlar. Annenin ziyaretçileri olması iyi, değil mi?
Evet. Ben Mösyö Barron'u daha önce tanımamıştım. Çok şakacı bir insan. Evet öyledir. Morgan bardağını kaldırdı. Ben onunla oldukça uzun zamandan beri tanışıyorum. Sara'ya baktı. İçmiyorsun. Sara bardağını kaldırdı. Şimdi içiyorum.
Okula ne zaman döneceksin? diye sordu Morgan. Bernard yüzünü buruşturdu. Pazartesi.
Annen iyileşinceye kadar burada kalmak istemez misin? Çocuğun yüzü aydınlandı, sonra durgunlaştı. Çok isterdim mösyö, ama bu imkansız. Şaşkınlık içinde Fransızca konuşmaya başlamıştı.
Hayır değil. Ben annenle konuştum. Sadece benim okul müdürüne telefon etmem gerekiyor. Edeyim mi?
Evet. Eder misiniz? Bernard'ın gözleri güldü ve Sara'ya baktı. Sonra ne yaptığını düşünmeden Sara'nın elini tuttu. Kalabilir miyim Miss Sara?
Sara güldü. Tabii. Çok memnun olurum. İçinden geldiği gibi gerçeği söylüyordu. Çocuğun ona karşı duyduğu sevgi sevindiriciydi. Bernard'ın eli Sara'nınkini sıkıyordu ve Morgan bunu fark etmişti. Belki bu ona iyi gelirdi, belki de vicdanı biraz harekete geçerdi. Öna sorumluluklarını hatırlatabilirdi. Demek ki bu sorun halledildi. Eve gidip elbiselerini alsan iyi olur. Git Jack'a söyle, seni götürsün.

Bernard fırladı. Teşekkür ederim. Koşarak gitti. Sara çok sakin oturarak şarabını içiyordu. Ne düşünüyorsun? dedi Morgan yumuşak bir sesle.. Seni ilgilendirebilecek şeyler değil, dedi Sara. Bence ilgilendirir.
Öyle mi düşünüyorsun? Yüzünde serinkanlı bir gülümseme vardı. İyi.
Bir gün beyninin içini okuyabilmeyi istiyorum, dedi Morgan.
Gördüklerin hoşuna gitmeyecektir, dedi. Hiçbiri. Aramızdaki anlaşmayı unutmadın, değil mi? Tabii ki Hayır. Her dakika aklımın en ön köşesinde. Jack'ı bunun için mi yemeğe davet ettin? Kısmen.
Diğer kısımda ne vardı? Onunla konuşmak istedim. Ama öyle yapmıyorsun. O şimdi Monique'le konuşuyor. Doğru. Söyle bana, dedi Sara, Eğer Louise'le bir likte olsaydı,Monique'i ziyarete gelir mAydi? Sanmam. Ah! Ah ne demek?
Sara biraz daha şarap içerek bardağını uzattı. Morgan şarap koydu. Hiçbir şey, dedi Sara. Sadece bir gözlem.
Belki de daha az gözlemeli ve daha çok görmelisin, dedi Morgan. Bu sözlerden bir şey anlamadı Sara, içini sıkıntı bastı. Yemekte birkaç bardak içmişti ve şimdi gene içiyordu. İçkiye alışık değildi, özellikle gündüz vakti. Başı hafifçe dönüyordu.
Gidip biraz yatsam iyi olacak, dedi ve sonra bardağına bakarak dibine kadar içti. İyi fikir, dedi Morgan. Yalnız. Başka?
Sara ayağa kalktı. Teras hafifçe sallanıyordu. Çevresine bakındı. Hangi yoldan gideceğini bilemiyordu. Dudağını ısırdı, Morgan kalkarak kolundan tuttu, Buradan, dedi.
Havuzun çevresinden dolaşarak, açık kalmış olan kemerli pencerenin önüne geldiler. Teşekkür ederim, dedi Sara. Artık yolumu bulabilirim. Fakat Morgan onu dinlemeden kolundan tutarak içeri soktu ve yatağın üzerine oturttu. Kımıldamadan otur, dedi. Sana bir şey getireceğim. Ve kayboldu.
Sara çok sakin oturuyordu. Son olarak Morgan'ı düşünmektense, onun dediklerini yapmanın çok daha kolay bir yol olduğunu düşünüyordu.
Düşünmeye çalıştığı zaman başı ağrıyordu. Orada oturursa, her şey yolunda gidecekti. Morgan'ın elinde bir bardakla içeri girdiğini gördü. Bardağı ve elindeki tabletleri Sara'ya uzattı. Al bunları, dedi. Suyun içine at ve eridikten sonra iç. Sözünü dinleyerek dediğini yaptı. Galiba, dedi içtikten sonra, Galiba kendimi...
Yatsan iyi olacak. Sesi teskin ediciydi. Yavaşça yatırdı Sara'yı. İtiraz etmedi Sara. Sandaletlerini çıkardığını hissetti.
Beni bırakma, diye mırıldandı.
Peki bırakmam.
Morgan'ın elini alnında hissetti, ve inledi. Oh...
Kendini hasta mı hissediyorsun? Sesi endişeliydi.
Bilmiyorum, Fısıltıyla söylemişti bunu.
Kımıldamadan yat. Morgan yatağın üzerinde oturuyordu. Kımıldandığını hissetti. Titredi. Sarıl bana; yardım et bana.
Kollarının kendisini sardığını hissetti ve kulağında Morgan'ın sesini duydu. Böyle mi?
Evet, Fısıltıyla söylemişti. Üşüyorum. Üşüyor musun? Morgan şaşırmıştı.
Evet. Titredi. Üşüyordu, hassaslaşmıştı. Morgan'ı istiyordu. Delicesine istiyordu onu.
Şimdi onun ağırlığını duyuyordu yanında ve kolları kendisini sarmıştı, iyi mA böyle?
HmAm, Uykusu vardı ve güven içindeydi. Öyleyse uyu, diye fısıldadı Morgan, Uyu sevgilim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

'Sevgilim,1 demişti. 'Sevgilim.' Sara gözlerini kapadı. Morgan'ın kollarında kendisini emniyette hissediyordu. Kımıldandı, gözlerini açtı. Morgan yanında gözleri kapalı ve hareketsiz yatıyordu. Uyumadığı nefesinden belliydi. Ne düşündüğünü merak etti. Artık başı ağrımıyordu. Sara doğruldu. Şimdi iyiyim, dedi. Morgan'a baktı. Deli olmalıydı. Bir önceki gün olanlardan sonra onu bir daha yanına hiç yaklaştırmamaya yemin etmişti, ama sarhoşluk

anında kendisini odasına getirmesine, ayağından sandaletlerini çıkarmasına izin vermiş ve sarılması için yalvarmıştı. Acı duyarak bütün bunları düşündü.

Öyle mA? İyi. Ama hemen kaçıp gitme. Morgan elini uzatarak bileğini okşadı. Çünkü konuşacağız. Sen ve ben.

Söyleyecek bir şeyim yok. İçinden kendisini serbest bırakmasını diledi Sara. Kolları sarılıyken mantıklı düşünmesi olanaksızdı.

O zaman ben sana ipucu vereyim. Monique' in gelmesinden bu yana çok acayip davranmaya başladın.

Sara nefesini tuttu. Çok acayip bir zamanda, çok garip koşullar altında geldi, demeyi başarmıştı. Kalbi garip dalgalarla çarpıyordu. Aman Tanrım, hatırlamıyor muydu yoksa? Sevişmenin hiçbir anlamı yok muydu onun için?

Benim söylemek istediğim bu değil. Sözlerimi saptırma, diye devam etti Morgan. Sanki ben vebalıymışım gibi davranıyorsun. Ayrıca Bernard geldiği zaman yüzünü gördüm.

Sana benzeyip benzemediğine bakıyordum, diye patladı. İşte söylemişti. Söylemek istemediği o korkunç sözleri söylemişti. Morgan kolunu çekip doğrulduğu zaman hareketsiz oturuyordu.

Morgan ayağa kalkarak birkaç adım yürüdü, sonra arkasına dönerek Sara'ya baktı. Hiç de kızmışa benzemiyordu. Hatta kızmak bir yana, eğlenmiş gibi görünüyordu. Öylece baktı Sara' ya, Sara donmuş kalmıştı, olanlara inanamıyordu.

Ah, dedi Morgan sonunda ve başını salladı. Sonunda söyledin, anlamıştım zaten.

Sara başını öbür tarafa çevirdi. Aman Tanrım, beni öldürüyorsun, diye fısıldadı. Nasıl, nasıl gülebilirsin?

Morgan, Sara'yı kollarından yakalayıp, ayağa kaldırmış ve kendine doğru çevirmişti. Çünkü küçük budala, dedi dişlerinin arasından konuşarak, Öylesine yanlış anladın ki, çok komik bir durum çıktı ortaya. Bilmiyor musun? Görmüyor musun?

Ben sadece duyduğumu biliyorum, kapı arkasından duyduğumu, doktor geldiği zaman. Ben sadece nişanlandığımız için Monique'in çok bozulduğunu biliyorum.

Sara, dedi Morgan. Bernard'ın babası ben değilim. Gerçekten benim bir çocuk sahibi olup sonra onu inkar edebilecek bir adam olduğuma mı inanıyorsun? Gözleri hararetle Sara'nın gözlerine dikilmişti. Evet, sonunda sinirlenmişti.

Başka ne düşünebilirdim? diye fısıldadı Sara.

Sana daha önce de söyledim. Daha az gözleyip daha çok görmelisin. Otursan iyi olacak, sana söyleyecek çok şeyim var. Uzun sürmeyecek çünkü biraz sonra çıkıp Jack'a bakmalıyız ve Bernard'ın eve dönüp dönmediğini öğrenmeliyiz. Ve onları gördüğün zaman, ikisine de iyi bak, bana daha fazla söyleyecek bir şeyin olup olmadığını söyle.

Morgan'ın sözleri bittiği zaman Sara sonsuz bir sessizliğe gömülmüştü. Sonra yavaş yavaş Morgan'ın yüzüne bakmaya başladığı zaman yüzünde aydınlığa çıkan gerçeğin izleri vardı. Morgan ağır ağır başını salladı.

Ah evet, dedi. Şimdi hiç değilse gerçeği biliyorsun. Bernard'ın babası Jack. Morgan, Sara' yı yavaşça yatağa doğru itti, yanına oturdu ve elini tuttu. Sormak istediğin bir şey var mı?

Peki Jack biliyor mu?

Hayır bilmiyor. Monique'in de söylemeye niyeti yok.

Yazık doğrusu, üzüldüm, diye içini çekti Sara.

Evet çok yazık... Morgan susmuştu, uzaktan Jack'ın kendisine seslenen sesi duyuluyordu. Kal burada. Ben gidip bakayım. İstersen dinlen biraz.

Artık ihtiyacım kalmadı. Tamamen kendime geldim. Ayağa kalktı. Morgan, özür dilerim. Gidip Monique'e bakacağım. Eğer istersen ona aramızdaki anlaşmayı anlatabilirim.

Çok fazla şey anlatma. Onun yurttan haberi yok. Bunu bilen tek kişi sensin. Bunun sadece bir iş anlaşması olduğunu ima et. Ben ona daha son ra anlatırım. Morgan kapıyı açtı. Şimdi geliyorum Jack. Sonra Sara'ya dönerek, Hazır olduğun zaman gel, diyerek dışarı çıktı.

Bir sonraki gün, Monique'in ayağa kalkmasına izin çıkmıştı. Havuzun kenarında oturarak Bernard'la Sara'nın yüzmelerini seyrediyordu.
Harika, dedi Bernard üstünden sular akarak kendisine doğru koştuğu zaman. Lütfen Martine'e gidip soğuk bir şeyler getirmesini söyler misin? Ne olursa olsun, içecek bir şey. Sara'ya bakarak gülümsedi, Sence uygun mu Sara? Tabii. Sara güldü. Bernard koşarak uzaklaşırken sudan çıkarak havuzun kenarına oturup ayaklarını suya sallandırdı ve başını arkaya atarak güneşin tadını çıkarmaya çalıştı, Hmm ne harika bir gün.
Monique'le anlaşma konusunda konuşmak için fırsat bulamamıştı. Bir akşam önce Jack gittikten sonra Morgan'ın arkadaşları gelmiş, biraz gevezelik ettikten sonra Monique'i ziyaret etmişler, sonunda Sara'nın baş konuk olarak ağırlandığı bir yemek partisinde içki içerek eğlenmişler ve gece böylece son bulmuştu. Konuklar Amerikalı iki evli çiftti. Son derece samimi ve çekici kişilerdi.
Monique'i de tanıyorlardı. Parti gece yarısından sonra bitmişti. Sara bir bardaktan fazla içki içmemeye dikkat ederek yatağa ayık gitmiş ve çok eğlenmişti. Morgan ona karşı son derece nazik ve anlayışlı davranmıştı. Gözlerinde oynadıkları oyunun neşesi olduğunu fark etmişti Sara.
Sara, sana bir şey sorabilir miyim? dedi Monique aniden.
Sara hafifçe döndü. Tabii, nedir?
Morgan ve sen ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?
Tanrım, neden şimdi Morgan burada değil' diye düşündü Sara. Hmm, diye söze başladı. Zor bir soru Monique. Biliyor musun, sana söylemem gereken bir şey var.
Bernard elinde bir tepsiyle dönmüştü, elindekileri düşürmemek için dikkat sarfediyordu. Sara tepsiyi Bernard'ın elinden aldı ve Monique Bernard'a, Tatlım, odama gidip bana bir mendil getirir misin? dedi.
Peki anne. Bernard koşarak uzaklaştı. Sara' mn duraklamasını yanlış anlayan Monique, Beni affet lütfen. Bu çok özel bir soru. Sana bunu sormaya hakkım yoktu, ama merak ettim. Bunu yapmamalıydım...
Çabuk konuşacak olursa açıklama yapacak kadar yeterli zaman vardı. Monique, dedi Sara. Sorun bu değil, Morgan sana anlatacak. Biz gerçekten nişanlı değiliz, sadece bir süre için bir işle bağlantılı...
Monique çok şaşırmıştı. Sahi mi? dedi. Elini başına götürdü. Anlamıyorum... birbirinize çok yakışıyorsunuz.
Biz sadece dört gün önce tanıştık Monique. Benim babamla Morgan'm babası savaş sırasında birlikte çalışmışlar. Bundan önce kaldığım eve gelinceye kadar onun varlığından bile haberim yoktu. Ertesi gece buraya nişanlısı olarak adım attım.
Aman Tanrım! Monique hayretler içinde bakıyordu. İnanılmaz bir şey bu. İnanılmaz olduğunu biliyorum, ama doğru. Sara, Monique'in yanma oturmak üzere yerinden kalktı. Eğer seni hayrete düşürdümse özür dilerim, ama Morgan gerçeği bilmeni istedi.
Bana söylediğiniz için teşekkür ederim. Monique acıyla tebessüm etti. Ah, Sara, ne diyeceğimi bilemiyorum. İçini çekti. Artık Morgan'ın evlenme zamanı geldi.
Buna Sara'nın söyleyeceği hiçbir şey olamazdı ve söyleme girişiminde de bulunmadı.
Özür dilerim ama, Chantal tatilden döndük ten sonra Morgan'ın evlendiğini duyduğu zaman yüzünün ifadesini görmek doğrusu çok hoşuma gidecekti.
O da mı Morgan'ın peşinde? diye sordu Sara kalbi parçalanarak.
Çok cazip bir adam; çevrede onun gibisi pek fazla yok! Senden pek hoşlanacaklarını sanmam, dedi Monique gülerek.
Teşekkürler, beni rahatlatıyorsun. Önce Louise beni tedirgin etmeye çabaladı, şimdi anlaşılan dikkat edilecek iki tane daha çıktı.
Sen halledersin, eminim. Monique gülümsedi. Umarım burada olduğun sürece seninle arkadaş oluruz.

Ben de. Bir kadın yandaşa ihtiyacım var, dedi Sara hüzünle.
Monique güldü. İşte yandaşın burada karşında duruyor. Ve elini uzattı. Anlaşmayı perçin leyreek istercesine candan el sıkıştılar.
Monique hakkında kıskançlık duyguları beslemiş olduğu için pişmanlık duydu Sara. Monique içten, sıcak ve iyi kalpliydi. Jack'ın onu bırakması ve yerine Louise'i alması için çok aptal olması lazımdı.
Bernard annesinin mendiliyle döndü ve teşekkürü kabul ettikten sonra havuza daldı. İki kadın da onu seyre koyuldular. Neredeyse yemek saati olmuştu. Önlerinde sıcak, güneşli ve aydınlık bir gün vardı.
Sana bir şey sorabilir miyim Monique? dedi Sara. Tabii...
Bütün gün ne yapıyorsunuz?
Monique kaşlarını çattı. Ne sormak istediğini pek iyi anlamadım.
Demek istiyorum ki, burada Cannes'da. Burası çok güzel, hava da bir harika, ama insanlar sıkılmaz mı?
A evet anladım. Evet böyle bir tehlike söz konusu. O yüzden durmadan partiler düzenliyoruz. Bu bizi oyalıyor. Ama dediğin gibi hayat can sıkıcı olmaya başlar. Ne kadar yerinde bir görüş, bunu nasıl fark ettin? Çok kişi bunu fark etmiyor. Buraya tatile gelenler bizi kıskanırlar ama onlar ya on beş gün ya da bir ay kalıp giderler. Her yeri gezip evlerine döndükleri zaman buranın ne kadar mükemmel bir yer olduğunu söylerler ama bizi hiç tanımazlar. Erkekler için durum değişik. Zarif bir hareketle omuzlarını kaldırdı, Morgan veya Jack gibiler. Bu adı söylemeden önce kısa bir duraklama geçirmişti. Çünkü onların hayatı para kazanmak, daha çok kazanmakla geçiyor. Ama eğer sen Morgan'la evlenseydin, kısa bir süre sonra ken dini toplumsal dönme dolapta bulacaktın. Samimi konuşuyorum, anlıyor musun, çünkü görüyorum ki sen benim de sana dürüst davranmamı isteyecek kadar dürüstsün. Fakat burada hayat fazlaca ciddiye alınır. ' Eğer Morgan'la evlenseydin' demişti. Bunun düşüncesi bile Sara'nın içinin titremesine yetiyordu. Onunla evli olsaydı nasıl sıkılabilirdi? Hayat bir mutluluk kaynağı olurdu. Birden Monique'in kendisine baktığını fark etti, şaşkın görünüyordu.
Oh, özür dilerim. Aklı karışmıştı, yanaklarının kızardığını hissetti. Monique çok hafif bir gülümsemeyle baktı ona.
Güzelim, dedi yumuşak bir sesle, Ona kapılma. Kalbini kırmasına izin verme.
Bunu yapmamaya çalışıyorum, diye mırıldandı Sara.
Bundan eminim. ..
Morgan terastan onlara doğru geliyordu. Sara'nın kalbi duracak gibi oldu. Böyle baştan aşağı siyah giydiği zaman çekiciliği neden bu kadar artıyordu sanki? Siyah kadife pantolon ve siyah uzun kollu dik yakalı bir tişört giymişti. Neredeyse yemek servisi yapılacak, dedi. Bernard acıkmadın mı?
Evet mösyö! Bernard daldı ve en uzak uçtan yüzmeye başladı. Morgan eğilerek üzerinden sular damlayan oğlanı sudan çıkarttı.
Kurulansan iyi olur, dedi Sara'ya. Bugün öğleden sonra küçük bir gezinti yapmamız farz oldu anlaşılan, arabayı ben kullanacağım. Bunu Monique'e bakarak söylemiş, o da yüzünü buruşturmuştu.
Bunu bana hatırlatmana gerek yok Morgan. Benim sürücülük dönemim sona erdi. Bu seni memnun ediyor mu?
Eğer sözünde duracaksan evet, diye cevap verdi Morgan. Sana yardım edeyim.
Gidip giyineyim, dedi Sara.
Böyle kalabilirsin. Yemeği dışarda yiyoruz.
Havuzu geçerek terasa doğru yürüdüler. Martine masayı hazırlıyordu. Sıcak çok fazlaydı ve Sara kurumuştu bile. Kızgın güneşte vücudu karıncalanıyordu. Oturmadan önce bir kedi gibi gerindiği sırada Morgan'ın mutlu yüzünü gördü ve ona gülümsedi. 'Gülümsemeye devam et,' dedi içinden, 'tek yol bu. Gülerken ağlayamazsın.'

Yemek servisi yapılırken Morgan'ı seyrediyordu. Kuşkusuz çok iyi bir ev sahibiydi. Herkesin yemeğiyle ilgileniyordu. Sara her nedense pek acıkmamıştı,
ama hayır demeyecek kadar görgülüydü. Yemekten sonra onları bırakarak giyinmeye gitti. İnce askılı, göğsü açık bir elbise giymişti ve pencere vurulduğu zaman saçlarını tarıyordu. Morgan gelmişti. Gelebilir miyim?
Zaten gelmişsin, diye cevap verdi, Lütfen içeri gir.
Morgan içeri girdi. Daha önce de fark ettiği gibi böylesine iri bir adam için çok yumuşak hareketleri vardı. Sessizce girerek tuvalet masasına geldi. Monique ona bizim anlaşmadan söz ettiğini söyledi.
Evet, uygun olacağını düşündüm. Ne zaman evleneceğimizi sordu, ben de yalan söyleyemezdim,değil mi?
Hayır. Doğru olanı yaptın Sara.
O da buna karşılık olarak bana Chantal'dan söz etti.
Aman Tanrım,söyledi mi?
Evet, Bana öyle geliyor ki sen ödleğin birisin. Benim sayemde bütün dişi yapışkanlardan kurtulma şansını elde ettin. Ama bir sorun var. Ben gittiğim an hepsi sineklerin bal kavanozuna koştukları gibi seni teselli etmeye geleceklerdir!
Morgan gülmüyordu. Yüzü oldukça ciddi görünüyordu. Madem ki öyle, dedi. Anlaşmayı uzatalım,öyle değil mi?
Hayır teşekkür ederim, Louise'le mesele hallolur hallolmaz ben burayı terk ediyorum...
Birkaç ay olmaz m*? diye devam etti. Daha iyi bir plan kuruncaya kadar.
Biz seninle iyi çalışırdık. İkimiz de aynı kafadayız...
Senin gibi kafası olan bir başka kişi daha yoktur! diye bağırdı Sara. Eğer bütün bu kadınlardan bıkıp usandıysan neden hepsine bütün paranı kaybettiğini söylemiyorsun? Güneş altında yok olan kar tanecikleri gibi bir anda yok olurlar.
Aynı zamanda şiirsel bir biçimde mi? Harika!
Sara hırsla döndü, çok sinirlenmişti. Benimde alay etme, diye bağırdı ve kafasına bir-şey atmak için etrafına bakındı, ama Morgan peşinden geldi, onu yakaladı ve çevirdi.
Sen bir harikasın, dedi. Yürüyen bir ateş parçasısın, bunu biliyor musun? Seninle hayat çok eğlenceli. Sara çırpınmaktan vazgeçti.
Ben buraya seni eğlendirmeye gelmedim! dedi.
Peki, o zaman neden benim sekreterim olmuyorsun? Haftada 100 sterlin ya da bunun frank karşılığı, şoförlü bir araba, yemek, yatak ve istediğin her yere gitme özgürlüğü, bir şartla.
Sara donakalmıştı. Ağzı açık kalmıştı. Morgan elini çenesine götürerek kaldırdı ve zarif bir hareketle ağzını kapattı, Başını sallaman yeterli, diye yardımcı olmaya çalıştı.
Yüz sterlin mi?
Demek ki kabul ediyorsun. İyi. Peki bu şartın ne olduğunu merak etmiyor musun? Sara' dan cevap çıkmayınca kendisi cevap verdi. Erkek yok. Yani, resmen nişanlı olacağız.
Sara'nın beyni hızlı hızlı çalışıyordu ve söylenenleri duymadı. Haftada yüz sterlin yılda beş bin iki yüz ederdi ve bu Londra ya da yakınlarında bir apartman tutmasına, hiçbir parasal endişesi olmadan bir iş aramasına yeterli olacak kadar çok paraydı. Yapacağı tek şey onunla aşk ilişkisine girmekten kaçınmaktı.
HmA? Kabul ediyor musun? Chantal'ı ve di ğerlerini uzak tutmak için de ayrıca istediğin yola başvurabilirsin..
Diğerleri de kim?
Çeşitli sosyetikler; hepsi sıkıcı ve tatsız, de di Morgan. Hiçbiri benim tipim değil.
Bir tanesinin adını söyle, diye diretti Sara.-
Eee, şey... düşüneyim. Andrea Smythe-Forbes, Leydi Andrea, yurt dışında yaşayan bir İngiliz, dul, çok yüksek tabakadan, biliyorsun?

Hayır bilmiyorum, diye gülümsedi Sara tatlı bir şekilde. Ve ben de senin sekreterin olacağım, gayri resmi olarak tabii. Söyle bana, onları o kadar can sıkıcı buluyorsan, neden burada duruyorsun?
Çünkü benim bir sorumluluğum var, unuttun mu? dedi yavaşça Morgan. Rahibeleri ve çocukları unutmuştu. O an onları gerçekten unutmuştu. Evet, dedi aynı yumuşaklıkla.
Bu yüzden, benim için değilse bile onlar için kabul et,olmaz mı? Yumuşuyordu, bunun farkındaydı. Morgan da yumuşuyordu. Morgan devam etti: Bu bana zaman kazandıracak. Ve toprağı elde ettikten, binada değişiklikler yapmağa başladıktan sonra hiç zamanım olmayacak. Sana ihtiyacım var Sara, anlamıyor musun?
Morgan'ın ona ihtiyacı vardı. Bunu açıkça söylemişti. Belki de doğruydu. Sosyal çevresinde tampon olarak kullanmak üzere ona ihtiyacı vardı. Kısa bir süre sonra, herkes ona muhteşem Morgan Haldane'i kimbilir hangi yollarla tuzağına düşüren cadı olarak görecek ve bunu nasıl yaptığını merak edeceklerdi. Gerçeği sadece Morgan, kendisi ve Monique bilecekti.
Sara gülmeye başladı. Önce yavaşça, sonra kahkahayla. Gülmekten kırılıyordu. Morgan onu tuttu ve Sara neye güldüğünü söyledi. İkisi birlikte gülmeye başladılar ve birbirlerine sarıldılar. Sara acıyla artık geç olduğunu, çok geç olduğunu düşündü. Bu uzman saldırıdan kalbini korumanın çaresi yoktu; zaten kaybetmişti bile.
Kabul ediyor musun? dedi Morgan sonunda.
Sara başını salladı. Zaten seçeneğim olduğunu sanmıyorum, diye mırıldandı ve onu hafifçe itti. Morgan'a baktı, onun güçlülüğüne, mert görünüşüne... İşin süresi tamamlanmadan önce sahip olacağı şeyin sadece kalbi olmayacağından kesinlikle emindi. Bunda bir kaçınılmazlık duygusu vardı. Tatlı bir şekilde içi titriyordu. Fark edileceğinden korkarak gözlerini öne eğdi. Morgan Sara'nın yüzünü tutarak yukarı kaldırdı.
Pişman olmayacaksın, dedi ve her ikisi de kendilerini ve çevrelerini saran bir gerilim hissettiler. Morgan yutkundu. Sonra dudakları Sara'nın dudaklarına kapandı ve kolları vücudunu sardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonunda Morgan onu serbest bıraktığı zaman Sara kendinden geçmiş titriyordu. Morgan'ın gözleri simsiyahtı ve yumuşak bakışlarla bakıyordu. Bu da işin bir kısmı mı? diye sordu Sara, Çünkü sanmıyorum ki...
Hayır, işin bir bölümü değil. Seni sadece herkesin önünde öpmem gerekiyor. Sanmıyorum ki.
O zaman öpme, diye fısıldadı Sara. Öpme lütfen.
Öpmeyeceğim, artık böyle bir şey yapmam. Morgan uzaklaşarak pencereye doğru yürüdü. Oradan başını çevirerek Sara'ya baktı. Bir daha olmayacak. Dışarı çıktı. Sara boş kalan yere baktı. İşte bu kadardı, kolaydı, çok kolay. 'Yapma.' 'Bir daha yapmam.' İşte bu kadar. Rahatlaması gerekiyordu. Bir sürü mesele eklenmezse işi daha kolay olacaktı. Peki, öyleyse neden bir boşluk hissediyordu?
İçini çekerek çantasını aradı, rujunu çıkartarak biraz sürdü ve Morgan'ın çıktığı pencereden dışarı çıktı. Ertesi gün ya da ondan sonra gayri resmi olarak telefonlara cevap vermek ve Morgan'ın karmakarışık hayatının sivri uçlarını yumuşatmaktan meydana gelen işine başlayacak ve aynı zamanda mutlu, seven ve sevilen nişanlı rolünü oynamaya devam edecekti.
Bernard'la Monique'in kendisini beklediği yere doğru yürürken, eğer bunlar benim için yeterince karışık değilse bile ona karşı katı olmalıyım, çünkü gerçek duygularımı öğrenmesini asla istemiyorum' diye düşündü. 'Beni öptüğü zaman çok kızmış bir bakire gibi davranmalıyım. Ama böyle bir şey bir daha olmayacak..'.
Merhaba! diye seslendi Monique. Elbisen ne güzel. Kendisi kemik rengi pantolon ve aynı renkte bir bluz giymişti. Ayağında yüksek topuklu yaldızlı sandallar vardı. Son derece zarif ve şıktı, ama alçakgönüllü bir görünüşü vardı. Teşekkür ederim. Sara, Monique'in yanına oturdu. Sonra sana bir şey söylemek istiyorum.

Aa! İlginç bir şey mi? Monique hafifçe elini salladı ve Bernard komik bir biçimde omuzlarını silkerek, içini çekip uzaklaştı. Her iki kadın da güldüler. Şimdi söyleyebilir misin? Kısaca. Bir süre için Morgan'ın sekreteri olarak kalmaya karar verdim. Aslında bu onu bütün davetlerden korumak olacak ve ben de onun resmen nişanlısı olduğuma göre, bundan ya hoşlanmak zorundalar ya da zorla tahammül etmek.
Benim hoşuma gitti, dedi Monique memnun lukla. Benim için çok sevindirici bir şey. Biliyorum bencillik ediyorum, ama sen öylesine iyisin ki Sara, başkalarından öylesine farklısın ki... Birbirimizi sık sık göreceğimizi umuyorum.
Ben de öyle umuyorum.
İyi. Ben ara sıra hafta sonlarında Paris'e giderim. Orada Bernard'm okulunun yakınlarında küçük bir dairem var. Benimle oraya gelmek ister misin? Birkaç tiyatroya gidiyorum ve alışveriş yapıyorum tabii...
Çok güzel bir teklif. Sara tam bir şeyler daha söyleyecekti ki, arabanın anahtarlarını sallayarak gelen Morgan göründü ve Monique ses tonunu yükseltti.
Sara bana güzel haberleri veriyordu. Çok memnun oldum Morgan. Paris'e gittiğim zaman benimle gelecek,değil mi?
Morgan her ikisine de baktı. Eğer istersen, tabii Sara.
Evet istiyorum.
Hazır mıyız?
İkisi de ayağa kalktılar. Morgan, Monique'in kolundan tuttu, Bernard koşarak gitti. Sara arkadan yürüyordu. Biraz şaşırmıştı. Belki de hayal görüyordu, ama gene de kuşku duyuyordu. Morgan, Monique'in teklifinden hoşlanmamıştı.
Daha sonra Monigue'e sormaya karar verdi. Bel ki o da aynı şeyi fark etmiş olabilirdi. Ama eğer haklıysa o zaman bir soru çıkıyordu ortaya. Nedeni neydi?
Geceyarısıydı. Monique ve Bernard yorucu bir günden sonra yatmışlardı. Hep birlikte Nice civarında sakin bir lokantada yemek yemişler ve orada Morgan'ın bazı arkadaşlarıyla karşılaşmışlardı. Sara'ya harika bir kız olduğunu söylemişti Morgan; kalmasını teklif etmeden önceki bir komplimandı bu ve istediğini elde etmişti. Herkesi kullandığı gibi onu da kullanıyordu. Bu konuda hiç kuşkusu yoktu, onun hayatında oynadığı rol konusunda da kuşku duymuyordu. Kullanılırlığı bittiği, kendi hayatı düzene girdiği zaman gidecekti Sara.
'Acaba bir gün onun kalbini tamamen fethedecek bir kadın çıkacak mı' diye düşündü. Bunun için çok özel bir insan olmak gerekiyordu. O çok güzel bir kadın olacaktı ve Morgan gibi büyüleyici özellikleri bulunacaktı. Zengin olması gerekmezdi, çünkü Morgan yeterince varlıklıydı! ama kişiliği, yaşama sevinci ve çekiciliği olması şart diye düşündü Sara içini çekerek ve acıyla gülümsedi. Gerçekten çok yalnızdı. En iyisi gerçeği görmek diye düşündü,nasıl olsa onun sana aşık olması gibi bir şey söz konusu olamaz, iyisi mi böyle bir hayale kapılma. Ama... 'Elini ağzına götürerek düşünceli bir biçimde dudaklarının üzerinde gezdirdi. 'Ama burada zamanını değerlendirebilirsin.' 'Yapabilir miyim?' 'Evet, yapabilirsin,' diye cevap .verdi kendi kendine. 'Ama nasıl?Burada bulunduğun sürece neden kendini düzeltme yolunu seçmiyorsun?' 'İlginç, ne anlama geliyor bu?' 'Bu soruyu sorduğuna sevin dim.' Kendisini içi çiçeklerle dolu bir taş saksıyla konuşuyormuş gibi hissetti ve kıkırdadı. 'Eveet, düşün bir an.' 'Düşünüyorum, düşünüyorum' diye cevap verdi. 'Çevrene bakın, gözle, izle ve dinle. Başlangıç için Monique var. Şık, canlı, ayrıca iyi geçiniyorsunuz.' Eğer öğrenilebilirse, Monique'e bana canlılık dersi vermesini söyleyeceğim. Ve bir güzellik salonuna giderek perhiz ve jimnastik konusunda neler yapmak gerektiğini öğreneceğim ve kişiliğimi genel olarak geliştireceğim. Anladın mı?' 'Gayet iyi. Londra' nın büyük dünyasına katılmak için geri döndüğün zaman sana yararı olur.' 'Kesinlikle.' Ken di kendine başını salladı. Kesin olarak karar vermişti. Döndü ve bir çığlık attı. Karanlık bir gölge kendisine doğru geliyordu ve sonra konuştu. Özür dilerim, seni korkuttum mu? Bilerek yapmadım, seninle konuşmak istedim.

Sara çarpan kalbinin üzerine koydu elini. Çalıştığını sanıyordum. Çalışıyordum. Hava almak için çıktım. Sayıları denkleştiremedim. Her defasında başka bir toplam çıkıyor.
Şimdi başlamanın zamanıydı. Eski Sara zekice girişirdi: Ama sen benim yeterince aklımın ermeyeceğini ima ettin, onun için benden yardım bekleme. Ama şevkle işe başlayan yeni Sara; aslında bu kelimenin anlamını da bilmiyordu ve bir gün sözlüğe bakması gerektiğini düşündü, başka bir şey söyledi: Bana göster. Aslında ben sayılarla ilgili işlerde çok başarılıyım. Morgan'a zeki bir gülümseyişle baktı, ama maalesef o bunu fark edemedi. Gerçekten yapar mısın? Morgan,Sara'nın kolunu tuttu ve havuzun kenarından dolanıp terastan ve yemek salonundan geçerek Morgan'ın çalışma odasına gittiler.
Karmakarışık bir çalışma masasının üzerinde dosyalar ve kağıtlar yığılmıştı, kül tablası yarısına kadar içilmiş purolarla doluydu. Otur, dedi Morgan. Kahve ister misin?
Lütfen. Sara'ya bir fincan kahve koydu. Sonra üzeri sayılarla dolu upuzun bir kağıt uzattı. Masaya otursam daha iyi olacak. Gözleri kağıdın üzerinde, kahve fincanını Morgan'a uzatarak masaya doğru yürüdü, hesap defterlerini bir kenara iterek kağıdı masanın üzerine koydu ve başım kaldırdı, Kalem var mı? diye sordu. Hmm, evet. Kalemi uzattı.
Kahveyi biraz sonra içerim. Lütfen konuşma, dedi, sonra bir müsvedde kağıdı bularak aldı. Derin bir nefes aldı ve sayıları toplamaya başladı. Açıkça meydan okuyordu. Zihni açıktı ve kafası çok iyi çalışıyordu.
Sara toplamayı bitirdi ve sonucu müsvedde kağıdının üzerine yazdı, tam Morgan konuşmaya başlayacakken elini kaldırdı ve Bir dakika, bir de tersten toplayacağım, kontrol etmek için. Sen hayatında hiç hesap makinası diye bir şey duydun mu? dedi. Morgan'a bir göz attı. Morgan sessizce bir hesap makinası uzattı Sara'ya.
Bu makinayla çeşitli toplamlar elde ettim, dedi alayla bir sesle.
Hay Allah! Pillerini kontrol etsen iyi olacak. Makinayı çalıştırarak sayıları yazmaya başladı. Bütün dikkatini yaptığı işin üzerinde toplamıştı. Bir dakika sonra bir sayı not etti ve makinayı kapattı. Başını kaldırarak, Tamam, dedi. Bunu yavaşça, sakin bir sesle söylemişti. Bu yeni Sara, 'unutma'demişti kendi kendine.
Morgan, üzerinde iki tane aynı toplamın yazılı olduğu kağıdı aldı, Hayret, dedi.
Belki de yorgunsun, dedi Sara nazik bir tavırla. Hepsi bu kadar mı? Sonra kahvesini içti. Teşekkür ederim. Bir şey daha var. Tamam.
Yapmak istediğinden emin misin?
Tabii. Ben sayılarla uğraşmayı severim.
Bir tane daha, daha uzun ve üzerinde daha fazla sayılar olan kağıt çıkarttı. Daha buna başlamadım bile, dedi.
Boşver. Otursan daha iyi olur belki. Bu daha uzun sürebilir. Sara kağıdı masanın üzerine yaydı, müsvedde kağıdını ters çevirdi ve gene toplamaya başladı. Sessizlik sürüyordu. Morgan' ın sessizce hareket ederek uzaklaştığını, dışarı çıktığını ve kapının kapandığını duydu, ama duraklamadı. İşine devam etti. Bir önce yaptığı işin başarısıyla kafası daha da iyi çalışıyordu ve tüm dikkatini yaptığı işin üzerinde topladı.
Morgan döndüğünde toplamı yazmıştı ve makinayla kontrol etmeye hazırlanıyordu. İçeri girdiği zaman başını kaldırarak baktı. Morgan'ın elinde taze kahve kabı ve bir tabak sandviç vardı. Ara vermek ister misin? Sara gerinerek parmaklarını uzattı ve,
İyi olur. Çok güzel görünüyor bunlar, dedi. Ekmekler siyahtı ve kıtır kıtır bir görünüşleri vardı.
Sara sandviçinin içine bir göz attı, tavuk ve ince ince kesilmiş domates vardı. Gün boyunca pek bir şey yememişti.
Martine'in hazırladığı tavuk. Sandviçleri ben yaptım. Umarım ekmekler hoşuna gider.
Ekmeği ısırdı. Çok güzel, dedi yutkunduktan sonra, Tam buna ihtiyacım vardı.
Sayılarda çok başarılısın, dedi Morgan arkasında durarak.
Böyle başka gizli yeteneklerin var mı

Sara gülümsedi. Güzel yazı yazarım, ama bugünlerde böyle şeylere pek rağbet olmuyor.
Göster bakayım. TemAz bir kağıt ve mürekkepli kalem koydu önüne.
Sara yazmaya başladı: Kahverengi tilki tembel köpeğin üzerinden atlıyor. Kalın harflerle son derece güzel yazarak Morgan'a uzattı. Sorma. Başka marifetim yok, dedi. 'Ama daha çok marifetim olacak,' dedi içinden.
Çok güzel. Sen bir sanatçısın, harika, dedi Morgan.
Teşekkür ederim. Aynı zamanda desen çizerim.
Ama başka marifetin olmadığını söylediğini sanmıştım...
Bunu saymıyorum. Bir kağıt aldı ve Morgan'a baktı, Kımıldama, diyerek çizmeye başladı. Babasından aldığı yetenek ve yöntemle çabuk çabuk çiziyordu. Kağıdın üzerinde benzerliği yakalamaktan son derece memnundu. Morgan'a uzattı. İşte, dedi.
Morgan önce bir ıslık çaldı, sonra gülmeye başladı. Müthiş, dedi sonunda. Ben toplama devam edeyim. Hesap makinasını aldı.
Gözlerini birkaç defa kırpıştırdı. Morgan pencereye giderek dışarı bakmaya başladı. Odadaki tek ses, makinanın tuşlarından çıkan sesti.
Bitti! dedi birkaç dakika sonra. Uff!
Morgan başını çevirdi. Karşılaştırması tamam mı?
Sara onu baştan aşağı süzdü. Tabii.
Çok teşekkür ederim. Sara'ya doğru yürüdü, Yardımın için çok teşekkürler. Bir şey değil. Başka?
Bu gece olmaz artık. Çok geç oldu.
Ama yapılacak başka şeyler de var, öyle mi?
Her zaman var, dedi Morgan.
O zaman yarın izin verirsen sapa yardım ederim. Sen buraya bu işleri yapmaya gelmedin. Hiçbir şey yapmadan oturamam, sekreterin olarak işim çok değil; herkes gibi ben de yüzmeyi, güneşlenmeyi, dükkanlara bakmayı seviyorum ama bir süre sonra sıkılırım, bir iş yapmam gerekli. İşinde herhangi bir şekilde yardımcın olmak isterim, sakın korkma, duyduğum ya da gördüğüm hiçbir şeyi başkalarına söylemem. Anlatabildim mi?
Her zaman anlatabiliyorsun sen Sara. Morgan başını salladı. Kuşkusuz memurlarım, muhasebecilerim var, ama benim koordine etmem gereken işler de var. Yardımın çok yararlı olacak.
Tamam. Saçlarını geriye itti. Saat üzerinde konuşabilir miyiz? Saati sen seç.
Hayır. Ben sana uyarım. Kuşkusuz senin için daha uygun olan günler vardır. Ben sadece zamanımı ayarlayabilmek için soruyorum. Belki de sana söylesem iyi olacak. Durakladı. Bir sürü şey düşündüm ve karar verdim ki, senin nişanlın rolünü oynamak
ve sekreterliğini yapmak çok fazla zamanımı almayacak, onun için öğrenmeye vaktim olacak.
-Ne öğrenmeye? -Her şey! Kollarını kaldırarak gerindi, verdiği kararın mutluluğuyla gülüyordu yüzü. Sonra Morgan'ın yüzündeki soru ifadesine bakarak gülmeye başladı.
Anlamıyor musun! diye başladı. Buradayken kendimi değiştirme ve canlılık kazanma olanağım var. Monigue bana yardım eder. İnsanları inceleyeceğim. Biliyorum, onları boş ve aptal buluyorsun ve sana hak veriyorum, ama bu önemdi değil. Onlarda, bende olmayan bir cila ya da kendine güven var. Ben de onu edinmek istiyorum. Sustu, Morgan'ın yüzündeki ifade onu susturmuştu. Çılgın olduğumu düşünüyorsun, değil mA? dedi. Değilim, aklım başımda. Göreceksin; buradan giderken beni tanıyamayacaksın.
Neden değişmek istiyorsun?
Hıh! Beni dinlemiyor musun? Morgan'a alaycı bir şekilde bakmıştı. Peki öyleyse, neden bana elbiseler satın aldın, saçıma yaptırttın, makyaj yaptı rttm?
Yeni rolünde başarılı olabilmen için güven kazanasın diye.
Tamam! İşte ben de onu izliyorum, hepsi bu. Bir güzellik salonuna giderek saunaya gireceğim, jimnastik yapacağım.

Sen delisin. dedi Morgan yavaş bir sesle.
Sara öfkeyle başını salladı. Bana böyle söyleyeceğini biliyordum... Değişmeye ihtiyacın yok senin. Bir an için bu sözler onu sarsmıştı.
Gülümsedi.
Tabii ki hayır, dedi çok alaylı bir tonda, Tabii ki hayır. Küçük hanım Sara Bourne çevresine son derece iyi uyuyor.
Hayır uymuyorsun. Sen teksin. Sen başkasın.
Öyle olduğumu çok iyi biliyorum. Ne havası var, ne de hiçbir şeyi.
Sana ait olan bir kişiliğin var, bir kalıptan çıkmış bir modelin ürünü değilsin sen, diye diretti Morgan.
Hıh. Senin için konuşmak kolay tabii. Kendine bir bak. Sende her şey var; stil, hava, kendine güven, öyle bir güven ki, tahammül edilmesi olanaksız;, eğer ki...Durakladı. Her neyse, sende her şey var. Ve senin için, özelliği olan bir kişi olduğumu söylemek kolay. Ama nasıl bir özellik bu?
Bilmiyor musun?
Bilseydim sormazdım, öyle değil mi? diye sinirlendi Sara. İşte önümüzdeki günlerde bunu bulmaya çalışacağım, ya da haftalarda, ya da aylarda...
Sara konuşmasını bitirdiği zaman bir sessizlik çöktü ve sözcükler kafasında yankı yapmaya başladı. Günler, haftalar ya da aylar. Aylar, aylar... Aylar mA olacaktı?
Aynaya bak, dedi Morgan sessizce.
Baktığım zaman yüzümü görüyorum. Yanaklarına vurdu ve burnunu tuttu. İki göz, burun, evet sadece bir ağız. Ne görmemi bekliyorsun?
Morgan başını salladı ve Sara güldü. Tanrı aşkına! Aynaya baktığın zaman sen ne görüyorsun? Halle Orkestrasını mı?
Kendimi. Ayrıca aynaya bakma alışkanlığım yoktur.
Benim olmalı mA? Söylemek istediğin bu mu? Tamam. Pencerenin yanındaki boy aynasına giderek kendini incelemeye başladı. Morgan arkasından geldi. Sonra aynada ikisini gördü. Morgan esmer ve son derece çarpıcı, kendisi genç ve ürkek.
Hayır, diye fısıldadı Sara. Faydası yok. Fakat görüntü onu etkilemişti. İkisi birden aynanın önünde durdukları o an bir şeyler olmuş, sanki birbirlerine kaynaşmışlar, hareket etmeyen tek vücut olmuşlardı.
Büyüyü bozmak için hareket etmek gerekiyordu, yoksa o anın etkisiyle gerçekle olan tüm bağlarını koparabilirdi. Morgan'a baktı. Kendisini tutmasını, sarılmasını, sevmesini ve hep orada kalmayı istiyordu.
Geç oldu, dedi Sara. Yorgunum. Özür dilerim, sana bunları söylemekle aptallık ettim... Bir kahkaha atmak istedi, ama pek başarılı olamadı, Sen anlamazsın.
Belki de anlıyorum, senin düşündüğünden de fazla ve belki de ben daha da fazlasını görüyorum.
Zaten öyle olması gerekir. Sen benden daha çok yaşadın.
Bundan dolayı değil. Bunun yıllarla ilgisi yok.
Peki neyle ilgisi var? Gitmek istiyordu. Ama gidemiyordu. Büyü bozulmamıştı. İnce bir ağ vardı çevresinde ve bu ağı Morgan örmüştü, bunu, nasıl koparacağını bilemiyordu ve belki de koparmak istemiyordu. Yakında öğrenirsin.
Bilmece gibi konuşuyorsun. Nefesi kesilmişti. Zaten hep bilmece gibi konuşursun, bana daha fazla görmemi ve daha az gözlememi söylediğin gibi.
Ne söylemek istediğini hiç anlamadım. Belki beni aptal buluyorsun, ama daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Sözlerin gücünü bastıran bir his, bir duygu vardı odada, baş döndürücü bir atmosfer yer sarsılıyordu sanki. Sara artık nerede olduğunu kestiremiyordu, bildiği tek şey, daha önce hiç hissetmediği bir biçimde Morgan'ın etkisini duyduğuydu.
Ben de senin gibi insanlara alışık değilim, dedi Morgan. Sözleri bütün odayı doldurmuştu.

Bırak gideyim, diye fısıldadı Sara.
Ben seni durdurmuyorum. Sana dokunmuyorum.
Evet, tutuyorsun, fiziksel olarak değil, başka türlü. Sara bunları söylerken gözleri açılmıştı. Bembeyaz olduğunu hissetti.
Demek ki sana ulaşabiliyorum.
Evet... Hayır, ne demek istediğini anlamıyorum. Kaçış yolu ararcasına etrafına bakındı. İşte kapı oradaydı. Yapacağı tek şey kapıya doğru yürümekti, ama yapamadı.-
Birbirlerinden sadece on beş, yirmi santim uzaklıkta duruyorlardı. Morgan elini uzatarak yanağına dokundu. Eli sıcaktı. Biliyorsun ki, dedi. Hayatına girdiğim ilk gün bir şey başladı ve bir şey değişti. Bunun geriye dönüşü yoktur. Senin hayatına bir mektup yüzünden, geçmişin bir yansıması olarak girdim. Senin tam başına gelenlerden usandığın ve kaçmaya hazırlandığın bir zamanda girdim. Bir saat sonra gelebilirdim ve seni hiçbir zaman bulmayabilirdim, ya da bir gün önce gelebilirdim ve her şey yolunda olabilirdi. O zaman geri dönerdim. Ama öyle olmadı. Tam gitmeye hazırlandığın anda geldim ve her şey yerine oturdu, ondan sonra olan her şey kaçınılmazdı. Yanağına dokunan eli çok sıcak, nazik ve güçlüydü. Onu dinliyordu çünkü hayatta tek dinlemek istediği şey onun Sesiydi ve öylesine güçlüydü ki kıskıvrak yakalanmıştı. Onu kendisinden daha çok seviyordu. Bugüne kadar sevmenin ne olduğunu bilmiyordu.
Evet, dedi. Oh evet. içini çekti Sara, Biliyorum.
En azından anlamaya başlıyorsun. Morgan öbür elini de Sara'nın omuzuna koydu. Bak bana. Morgan'ın gözlerinin içine baktı. Bu gözlerde kendisi vardı ve Morgan hafifçe gülümsedi. Değişmene gerek yok, dedi.
Hayır. diye fısıldadı Sara, Hayır. Başı dönüyordu, sonra oda dönmeye başladı ve korkarak Morgan'ın eline yapıştı. Tut beni, kendimi kötü hissediyorum, dedi ve bayılırken bir gürültü doldurdu kafasını. Gördüğü son şey Morgan'ın yüzüydü, hissettiği son şey de kendisini kucaklayan kollarıydı. Son olarak adını çağırdığını hatırlıyordu.
ONUNCU BÖLÜM
Sara yatağında yatıyordu ve Morgan elindeki ıslak havluyla alnını, yanan yanaklarını se rinletmeye çalışıyordu. Gözlerini açtığı zaman Morgan'ı gördü ve yüzünde bir ıslaklık hissetti. Ne oldu? dedi.
Bayıldın.' Kımıldama, biraz sonra geçer. Bugün hemen hemen hiçbir şey yemedin sen, değil mi Sara?
Bir sandviç yedim... Şimdi hatırlıyordu. Morgan'ın çalışma odasında konuşuyorlardı, sonra her şey karanlığa gömülmüştü.
Hepsi bu kadar, değil mi? Öğle yemeğinde her şeye ucundan dokundun, akşam da aynı şeyi yaptın...
Lütfen bana konferans verme... dedi yorgun bir sesle.
Morgan hafif bir şekilde gülümsedi. Bir şey ister misin?
Hayır. Biraz içki belki? Mümkün mü? , Evet. Olduğun yerde kal. Hareket etme.
Morgan dışarı çıktı ve söz dinlemeyen Sara banyoya gitti. Aynada bembeyaz yüzüne baktı ve yatağına geri
döndü. Tam o sırada elinde bir içki bardağıyla Morgan geldi.
Teşekkürler. Sara içkisini yudumladı. He men ısınmaya başladı. Biraz içtikten sonra yatağına uzandı. Şimdi iyi olurum, dedi.
Seni henüz yalnız bırakacak değilim. Belki de hemşireyi çağırsam iyi olur.
Sana bir baksın. Yüzü çok ciddiydi.
Sara da gülümsedi. Hiçbir şeyim yok, dedi. Gerçekten yok. Morgan elini Sara'nın alnına koydu. Alm yanıyor gibi geldi Sara'ya. Çok fazla güneş, çok az yemek-.. Evet doktor.
Küçük budala. Ve sana o hesapları yaptırmama izin verdin.

AGönüllü olarak yaptım, öyle değil, mA? Başını öbür tarafa çevirdi.'Nedeni sayılar değildi, ondan sonra olanlardı diye bağırmak istedi ama bunu yapmadı. Ayrıca bayılmasının başka bir nedeni daha vardı, ama bunu da ona söyleyemezdi. Sonra çok nazik olduğunu düşünürdü... Tanrı aşkına, hiç önemli değil, diye itiraz etti. Gerçekten. Doğruldu ve yatağında oturdu, fakat bunu yaptığı an pişman olmuştu. Morgan onu tuttu. Yapma. Bembeyazsın...
Sara dudağını ısırdı. Biraz sonra bir şeyim kalmaz...
Hayır, Sara'yı yatırarak kalktı. Doktora telefon edeceğim.
Hayır! Uzanarak Morgan'ın kolunu tuttu. Lütfen yapma, gerekli değil. Morgan yatağa oturarak, kolunu tutan elini avuçlarının içine aldı. Ben neyim olduğunu biliyorum, doktorun yapabileceği bir şey yok. Sen anlamazsın... Utanç ve öfke dolu bir şekilde baktı Morgan'a. Doktorun yapabileceği bir şey yok.
Aa! Morgan anlamıştı. Özür dilerim.
Sürekli özür dileme, dedi Sara saldırgan bir sesle. Güneşte ve denizde fazla kaldım. Bu benim hatam, fark etmeliydim. Yüzünü buruşturdu. Hasta olduğumu sanma, çünkü değilim, ama sıcak bir şey içmeyi isterdim. Kahve değil ama.
Kakao?
Hmm harika.
Ve iki aspirin?
Eğer ısrar ediyorsan onları da içebilirim.
Hemen geliyorum. Yatmak için hazırlan, tamam mı? Seni hazır görmek istiyorum. Morgan ayağa kalkarak Sara'ya baktı. Emin ellerdesin...
' Morgan dışarı çıktı. İsteksiz bir gülümsemeyle geceliğini aldı ve banyoya girdi. Morgan geldiği zaman yeni geceliğinin üzerine eski koton sabahlığını giymiş, yatakta oturu yordu. Morgan kapıyı vurdu ve ses gelmeden içeri girmedi.
Gel, dedi Sara. Morgan'ın elinde iki bardak vardı.
Ben de seninle birlikte içebilir miyim? diye sordu.
Kakao sever misin?
Neden olmasın? 'Değişiklik. Birini iki aspirinle birlikte Sara'ya uzattı.
Sara güldü. Şimdi her şey bambaşkaydı. Morgan'ın çalışma odasında yaptıkları konuşma öylesine derin, öylesine anlamlıydı ki, tüm duyguları açığa çıkararak her şeyin özüne ulaşmıştı ve çok değişik, garip bir an yaşamışlardı. Şimdi Morgan tamamen değişik bir adam olmuştu, öylesine değişmişti ki, sanki başka bir adamla birlikteydi. Bu adamı da seviyordu. Onu öylesine çok seviyordu ki acı duyuyordu.
Hmm, harika bu. Sıcak kakaoyu zevkle içti. Şimdiden daha iyi hissediyorum kendimi. Ama bu doğru değildi.
Memnun etmeye çalışıyorum. Bundan eminim. Yastıklarını yerleştirerek oturmuştu.
Bayıldığın zaman beni korkuttun, dedi Morgan.
Öyle mi? Özür dilerim. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Her şeyin bir araya gelmesi herhalde. Bunu adet haline getirmeyeceğim, söz.
İyi olduğundan emin misin? Gerçekten iyiyim. Bana değişmemi istemediğini söylediğin zaman doğru mu söylüyordun? Evet.
Monique'le bir yerlere gitmemi istemediğini mi söylemek istiyorsun? İstiyorsan, gidebilirsin tabii. Sadece onlardan çok fazla etkilenme, hepsi bu. Kendin gibi kal.
Paris'ten söz ettiği zaman. Oraya gitmemi neden istemiyorsun? İstemediğimi söyledim mi? diye sordu Morgan.
Hayır; ama yüzündeki ifadeyi gördüm. Bu yeterliydi.
Bunu yarın konuşuruz, dedi. Gece yarışını geçti.
Neden şimdi değil? Çünkü.
Bu bir neden olamaz, diye itiraz etti Sara.

Hayır, ama bugünlük bu kadar. Kakaonu iç. Gitmeden önce yatıp uyuduğunu görmek istiyorum. Sara güldü. Sen buradayken uyumak zor. Sanmıyorum, dedi Morgan. Kendinden çok emin konuşuyorsun. Öyleyim. Sana iki yatıştırıcı hap verdim. Doktor onları Monique için bırakmıştı. Biraz sonra uyursun.

Buna hakkın yoktu... diye söze başladı Sara, sonra da elindeki içeceğe ve Morgan'a kuşkuyla baktı.

Bir zararı olmaz. Sadece kuvvetli iki yatıştırıcı. Hepsi bu. Rahatlamana yardımcı olur diye düşündüm.

Tamamen yatışmış durumdayım şimdi. Bu doğruydu, uykusu gelmişti. Morgan güldü. Etkilemeye başladı.

Bana söylemen gerekirdi... Sözcükler dilin de dolanıyordu.

Söylemiş olsaydım içer miydin?

Hayır.

Demek ki iyi etmişim. Morgan uzanarak elindeki bardağı aldı. Dikkat!

Sara arkasına yaslanarak esnedi. Oo çok yorgunum.

Görüyorum. Yastıklardan birini aldı. Yat.

Elimi tut, dedi ve uzattı. Gitme... Sustu. Sara'ya öyle geliyordu ki, söylememesi gereken şeyleri söylüyordu ama ters gelen bir şey yoktu. Morgan ne söylemişti? Emin ellerde olduğunu söylemişti.

Henüz seni bırakmaya niyetim yok, dediğini duydu Morgan'ın. Sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Bunlar hayatında duyduğu en güzel sözlerdi. Sonra uyuyakaldı.

Gece yarısı uyandığı zaman odası gri bir belirsizlik içindeydi ve hala uykuluydu. Rüyasında gördüğü bir şey onu uyandırmıştı. Yatağında döndü. Morgan yanında, örtülerin üzerinde uyuyordu. Dünyadan uzaklardaydı. Kolunu Sara'nın üzerine atmıştı ve üzerinde örtü yoktu. Sara dehşetli bir sevgi duydu ona karşı ve üstünü örttü. Morgan ne hareket etmiş, ne de bir ses çıkarmıştı. Sara içini çekerek ona doğru yaklaştı ve uyudu. Bir daha uyandığında sabah olmuştu. Başını çevirerek yanında yatan adama baktı. Üzerine örttüğü örtü kaymıştı. Örtüyü dikkatle ve sessizce düzeltti. Uyanmasını istemiyordu. Hayatında daha önce hiçbir zaman yatağını bir erkekle paylaşmamıştı. Acaba Morgan daha önce sevişmediği bir kadınla yatağını paylaşmış mıydı?

En son hatırladığı, Morgan'a elini tutmasını söylemesiydi. Uyuyan yüzünü seyretti. Hareketsiz haldeyken daha genç ve nazik görünüyordu. Yumuşak değil, sadece nazik. Çocuk yurduna gidişlerini, çocukların koşarak ona doğru gelmelerini ve onları kollarına alıp gülerek taşımasını hatırladı. Bernard'la birlikteyken nasıl olduğunu düşündü. Sert ve katı olabilirdi ama gerçekten güçlü olan bütün erkeklerde olduğu gibi nazik bir yanı vardı.

Ona ihtiyacı olduğu için orada kalmıştı, O daracık yerde, örtüsüz rahat etmiş olamazdı. Bütün gece yatağın içinde kendisiyle birlikte yatmış olmasını ve ona sarılmasını diledi.

Morgan kımıldandı, bir şeyler mırıldandı ve dönmeye çalıştı. Sonra gözlerini açarak ona baktı. Nerede olduğundan pek emin olmadığı anlaşılıyordu.

Sara hafifçe güldü. Bir şey yok, emin ellerdesin. Aman Tanrım, dedi Morgan. Bütün gece burada mıydım? Evet,korkarım öyle. Sara doğruldu, Morgan da aynı şeyi yaptı. Örtüyü üzerinden atarak ayaklarını aşağı sarkıttı. Ellerini saçlarının arasında gezdirerek esnedi.

Oo, dedi. Her tarafım ağrıyor.

Buna şaşırmadım. Yarım metrelik bir yerde yattın. Bekle, sana bir kahve getireyim. Sara örtüleri attı. Yatağa yat ve hiç değilse beş dakika rahatça uzan. Hemen dönerim.

Fincanlarla döndüğü zaman Morgan'ın yatağında uykuya dalmış olduğunu gordu.

Onu rahatsız etmeyecek şekilde yavaşça yatağa girerek kahvesini içmeye koyuldu. Ama kahve çok sıcaktı. Bıraktı ve Morgan'ın yanına yattı. Uyumaya niyeti yoktu, ama uyanıncaya kadar onun yanında yatacaktı. Sara uykuluydu ve hiçbir şey bu güzel anı bozamazdı, böyle bir an belki de bir daha hiç olmayacaktı. Aptalca davrandığını biliyordu. Birkaç dakika önce

uyandığında onu kendi yatağına göndermesi gerekirdi. Ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu ama yapmaya niyeti yoktu.

Morgan,Sarayı kendisine çekerek yaklaştı ve başını Sara'nın boynuna koydu. Böyle daha iyi, dedi uykulu bir sesle. Çok daha rahat. Burada olmamam gerekiyor...

Olmaman gerektiğini biliyorum. Kahven de soğudu, diye fısıldadı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.

Hmm öyle mi? Boşver kahveyi. Kalkmam gerek. Burada kalmam gerektiğini söyle bana.

Burada kalman gerekli, dedi Sara isteğine uyarak.

Peki. Gözlerini kapadı. Uyumuştu. Sara Morgan'ın kollarının sıcaklığında yattı ve bu pekala doğru bir davranıştı. 'Eğer zamanı durdurabilme hakkım olsa bu anı durdururdum diye düşündü ve gözlerini kapadı.

Gözlerini öpücüklerle açtı. Son derece duygulu öpücüklerdi bunlar, gözlerini açarak elini Morgan'ın boynuna götürdü ve düşüncelerinde hala sürmekte olan tatlı bir rüyanın etkisiyle öpücüklere cevap verdi. Dakikalarca birbirlerine sarılarak yattılar hiçbir şey konuşmadan, çünkü konuşmaya gerek yoktu. Ta ki Morgan, Gitme zamanı geldi, deyinceye kadar.

Biliyorum. Hafifçe uzanarak Morgan'ın ağzını buldu ve dudaklarıyla ağzını kapatmadan önce dilini yumuşak hareketlerle dudaklarının üzerinde gezdirdi. Bu sonsuza kadar uzayan derin, haz verici bir öpüşmeydi ve önce Sara kendisini çekti. Kalbi hızla çarpıyordu. Belki de gitmiş olman daha iyi olurdu, dedi. Morgan parmaklarını bir tüy yumuşaklığıyla kolunun üzerinde gezdirdi ve boynuna doğru uzattı.

Her ikisi de delilik ediyorlardı, ama engel olamıyorlardı. Morgan'ın titremesini hissediyordu. Onunla yatabilirdi, onun üzerinde bir çeşit güç sahibiydi. Kapkara saçlarını ve' sertleşmiş yanaklarını okşadı.

Yüzüm kızaracak, diye fısıldadı. Tıraş olman gerek.

Bunu hak ettin. Morgan,Sara'yı kendisine çekerek sakallarını yanağına sürdü. Sara bağırarak itti. Acıtıyorsun, canavar seni.

Dur, bu daha hiçbir şey değil. Hele beni biraz daha azdır... Morgan durdu, Sara'nın yanan yanağına dokundu. Özür dilerim...

Hayır. Canavarsın sen... Sara parmaklarını Morgan'ın kaburga kemikleri üzerinde gezdirdi ve Morgan üzerine düştü.

Yapma... Dur... Sara lütfen... Gülücüklerini bastırmaya çalışıyordu. Sara devam edince Morgan elini tutarak çekti. Yapma, diye bağırdı. Gıdıklanıyorsun, diye kıkırdadı Sara. Evet? Ya sen?

Bilmem... Hayır... Lütfen Morgan yapma... diye yalvardı Sara ve Morgan hemen bıraktı. Gözleri kapkara olmuştu. Sara'ya baktı, ikisi de gülmüyorlardı, şaka sona ermişti. Sara onun gözlerindeki acıyı, fark etti. Her ikisi de titriyorlardı ve Morgan kesik bir sesle mırıldandı: Tanrım, Sara lütfen beni gönder buradan. Sara artık engel olamadığı gözyaşlarıyla hüngür hüngür ağlamaya başladı ve Morgan'a sarıldı. Özür dilerim, dedi. Özür dilerim...

Ağlama, lütfen ağlama. Morgan'ın sesi yavaş çıkıyordu, heyecandan titriyordu. Sara'ya sıkıca sarılmış, kapalı olan gözlerini öpüyordu. Seni böyle bırakamam, canım lütfen sus. Ama Sara gözyaşlarını durduramıyordu ve Morgan onu bir bebek gibi kollarında tutarken ihtiras yavaş yavaş yerini her ikisini de saran bir sıcaklığa bıraktı ve sonunda hıçkırıklar bir mırıltıya dönüştü. Ziyanı yok, bir şeyim yok. Aptallık ettim, özür dilerim, diye mırıldandı Sara.

Morgan hafifçe doğrularak Sara'ya baktı ve gözyaşlarını sildi. Emin misin? Sara başını salladı. Evet. Artık gitsen iyi olacak. Morgan gözlerini kapadı sonra Sara'nın elini alarak vucunu öptü.

Evet iyi olacak. Yataktan çıkarak Sara'nın yanağını öptü. Sen bir süre yatakta kal. Martine'le sana kahvaltı gönderirim. Sara tam itiraz edecekken Morgan ekledi: Bu bir emirdir.

Morgan ayakkabılarını alarak pencereye gitti. Sara'ya dönerek ciddi bir ifadeyle baktı ve dışarı çıktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Niçin bizim eve gitmiyoruz? dedi Monique. Elbise almam gerekli.
Peki, dedi Sara. Bernard kızamık çıkartan bir arkadaşını ziyarete gitmişti ve iki kadın öğle yemeklerinden sonra terasta oturuyorlardı. Sara kalkmadan önce evden çıkan Morgan telefon ederek bütün gün eve dönmeyeceğini söylemişti. Morgan'ın ısrarı üzerine Monique bir iki gün daha kalacaktı ve ertesi akşam Bernard okula dönecekti. İki kadın bir saate yakın bir zamanı konuşarak geçirmişlerdi. Sara ona kendini dü zeltme düşüncesinden söz etmişti.
Martine'in kocası Jacques onları Mercedes'le Monique'in evine götürürken konuşmalarını sürdürüyorlardı:.
Bir süre kalacağına sevindim. Bana sanki birbirimizi uzun yıllardır tanıyormuşuz gibi geliyor. Sara'ya baktı Monique. İşte yaklaştık. Çok büyük, beyaz duvarlı bir bahçeye yaklaşıyorlardı ve tepede güzel bir ev görünüyordu. Jacques kapının önünde durdu.
Teşekkür ederim Jacques, dedi Monique Fransızca. Gideceğimiz zaman sana haber veririz.
Peki madam. İyi günler.
Önce bir şey içelim, sonra etrafa bakarız. Monique sesini yükselterek bağırdı. Hortense, ben geldim.
Evin arka taraflarından bir yerden şişman bir kadın çıkageldi, önce onları selamladı, madamın sağlık durumunu sordu, madamın çok daha iyi olduğunu fakat daha birkaç gün misafirlikte kalacağını ve elbise almağa geldiğini ama önce bir şeyler içmek istediğini öğrendi.
Hortense uzaklaştıktan sonra Monique, Sara'yı limon yeşilinin tonlarıyla döşenmiş çok güzel bir odaya götürdü. Verandaya ve yüzme havuzuna bakıyordu. Monique çantasını fırlattı ve ayakkabılarını çıkarttı. Rahatına bak, dedi. Bir kanepeye oturdu. Hah, böyle daha iyi. Biraz daha anlatsana,
Morgan'a işlerinde mi yardım edeceksin?
Evet. Ama bu bütün zamanımı almayacak. Ben sadece... Omuzlarını silkti. Kendimi geliş tirmek istiyorum.
Monique gülümsedi ve Hortense, iki uzun bardakla portakal suyu ve şarap bırakıp çekildikten sonra konuşmaya başladı.
Bunda bir kötülük yok. Ama unutma ki sen gençsin ve hiç ama hiçbir şey sana bu avantajı sağlayamaz. Ama tabii ki bir de kendine güvenin olursa... Gülümsedi. Kimbilir? Belki dünyaya sahip olursun.
Sara güldü. Ben dünyayı istemiyorum.
Büiyorum. Anladığıma göre, eğer yanılıyorsam beni hoşgör; sen Morgan'a birazdan fazla aşıksın, öyle değil mi?
Sara sarardığını hissetti. O kadar çok belli oluyor mu?
Hayır, hiç de belli değil, özellikle o bunun farkında değil. Görüşüme göre erkekler hiç de dikkatli değiller, ama ben farkındayım. Monique gülümsedi. Ben açıkça konuşabilirim, çünkü senin annen olabilecek yaştayım... Olamazsın! diye sözünü kesti Sara. Ben on dokuz yaşındayım. Yirmi olacağım. Aman Tanrım unutmuştum! Bu cumartesi benim doğum günüm!
İkisi de kahkahayla gülmeye başladılar.
Doğru mu? Morgan'ın senin için bir parti düzenlemesini sağlamalıyız. O senin olgunluk çağın olan yirmi yaşında bile yeterince büyüğüm; Kırk beş yaşındayım.
Sana inanmıyorum, dedi Sara. Monique en fazla otuz beşinde gösteriyordu. Teşekkür ederim ama doğru. Sara'ya bardaklardan birini uzattı. O da sana tutulmuş. Bazı defalar sana bakışını gördüm.
Sara ona bakakaldı. Eğer kendisiyle alay ediyorsa, bu çok zalimce bir şey diye düşündü. Ama Monique acımasız bir kadın değildi. Monique bardağını kaldırdı. Hayır, şaka yapmıyorum.
Sara titrediğini hissetti. Kendisi onun için sadece bir yenilikti, hepsi buydu. Sadece çok genç ve tecrübesiz olduğu için tutulmuş olabilirdi.

Başını salladı. Buna inanmak isterdim, dedi yavaşça. Ama...
Biliyorum. Monique şeytanca baktı. Cumartesi için plan yapacağız, konuşuruz ve kimbilir?
Sara güldü. Beni neşelendiriyorsun, dedi.
Gel bardaklarımızı alıp gidip bakalım neler var. Gardrobumda ne olduğunu ben bile unuttum.
Bundan sonraki bir saat Sara için yeniliklerle doluydu. Her taraf elbise ve etekle dolmuştu.
Sonunda Monique sevinçle bir tane çıkardı. Şuna bak, dedi.
Sara hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Monique'in kolunda, üstten yumuşak bir maviyle başlayıp ton değiştirerek eteğinde yeşil olan yerlere kadar uzanan şifon bir elbise vardı. Kolları bol ve uzundu ve çarpıcı bir etkisi vardı. Dokunmak için elini uzattı, şifon öylesine yumuşaktı ki, insan neredeyse dokunmaya korkuyordu.
Gerçekten harika, diye fısıldadı.
Senin oldu, diye karşılık verdi Monique, Doğum günü partinde giyeceksin. Salı günü, Morgan, Sara'yı Louise ve Jack'ların evine yemeğe götürdü. Monique'in kendisine verdiği elbiseyi giymek istiyordu, ama bu isteğine karşı koydu. Paris'ten ısmarladıkları elbiseler gelmişti. Kupür dantelle süslü siyah dar bir elbise giydi. Arabaya binerken Morgan ona bakarak, İşi şimdi halletmek istediğinden emin misin? diye sordu.
Tabii. Morgan arabanın kapısını kapatarak kendi tarafına gitti. Seni utandırmam, merak etme.
Pazartesi sabahından beri sanki kırılacak bir şeymiş gibi davranıyordu Sara'ya. Uzak değil fakat değişik davranıyordu. Sanki yakınlıkları, o inanılmaz sıcaklık ve sevgi bir şeylerin sonu olmuştu. Morgan değişmişti. Hatta Monique bile ona o gün bu değişiklikten söz etmişti, ama Sara'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu.
O sabah Morgan'la birlikte çalışma odasında çalışmışlar ve o durumu ustalıkla idare ederek her türlü yakın ilişkiden uzak kalmıştı. Bir yabancı gibiydi. Şimdi de öyleydi. Jack'lara giden yolda araba kullanırken düşüncelere gömülmüş gibiydi. Bu belki de olacaklara kafası takıldığı içindi.'Geceyi birlikte geçirmemiş olmaları belki de daha iyi olacaktı'diye düşündü Sara üzüntüyle. Louise'le ilişkisinde mutlaka başarması gerektiğine daha da şiddetle inanıyordu şimdi. Derin derin nefes alarak vücudunu gevşetmeye çalıştı ve Louise'le kendi sahasında karşılaşacakları ışıklarla donatılmış villaya yaklaşırken Morgan'a dönerek, İlk atışı sen yapacaksın, değil mi? diye sordu sakin bir sesle. Evet. Sara'ya şöyle bir baktı. Cumartesi günkü doğum günü partine davet ettikten sonra.
Tamam.
Bana neden söylemedin?
Doğum günümü mü? Unutmuştum. Monique'le yaştan söz ederken birden aklıma geldi. Monique'in bizde kaldığını söylememek daha, uygun olabilir.
Tabii, söylemem. Konuşmaları böyle bitmişti. Villanın önüne geldikleri zaman Sara kendini çoktan toparla-mıştı.'İşte'diye düşündü' çocuklara yapabileceğim yardım! Bu, düşüncelerinin billurlaşmasına yardım etti. Gece, Sara'nın beklediğinden daha çetin geçti. Kırmızılar içinde son derece çarpıcı görünen Louise'le karşılaşmalarından 'Hoşça kalın' dedikleri ana kadar bütün gece Sara kendisini ip cambazı gibi hissetti. Yola çıkarken arabada kendisini koltuğa atarak içini çekti. Tanrım, kendimi mengeneden çıkmış gibi hissediyorum. Ama basardın. Basardın Sara. Morgan elini Sara'nın dizine koydu. Bu son derece doğal bir davranıştı, cinsellikle hiçbir ilgisi yoktu. ATuzağa düştü.
Yarın Jack'la buluşacağım. Louise seni tuvalete götürdüğü zaman kısaca konuştuk. Doğru yönde küçük bir atış. Artık toprak benim sayılır. Morgan hafifçe güldü, sonra elini çekerek vites değiştirdi ve Sara sessizliğe gömüldü. Burada oluşunun nedeni buydu aslında. Fakat şimdi her şey öylesine değişmişti ki,Louise'i fethetmiş olmak küçük bir mesele olarak kalıyordu. Öyle çok şeyle bağlantılar kurmuştu ki, artık kendisine ihtiyaç kalmayacak zamana kadar çözülecek bir sürü mesele vardı...
Yorgundu, gözlerini kapattı, ne Morgan'ın kendisine baktığını fark etti, ne de yüzündeki ifadeyi gördü. Sadece kendi içindeki boşluk duygu sunu hissediyordu.

Çarşamba ve perşembe parti hazırlıklarıyla geçti. Monique, Sara'ya yardım etmek için kalmıştı ve pazara kadar gitmeyecekti. Böyle büyük çapta parti düzenlemelerine alışık olmayan Sara, Monique'e müteşekkir kalmıştı ve bunu kendisine de söylemişti. Bir sürü yere telefon edilmesi gerekiyordu ve Monique bunu üstlenmişti. Morgan gibi o da herkesi tanıyordu. Sara gelecek konukların sayısını duyduğu zaman hayretler içinde kalmıştı.
Yüz elli mi? diye yutkundu. Monigue önün de liste telefonun başındaydı.
Morgan her şeyi usulüne göre yapar. Ayrıca, nişanlısını tanıştırmak için bundan iyi fırsat mı olur?
Sara onun yanma oturdu. Morgan, Cannes'da Jack'la buluşmaya gitmişti ve nedenini biliyordu. Perşembe öğleden sonraydı, Sara saate bakarak acaba ne zaman döner diye düşündü. Şimdiye dek her şey olup bitmiş olmalıydı. Bir gün önce Jack'la buluşmuş ve işlerin yolunda gittiğini söylemişti. Daha fazla konuşmak için fırsat olmamıştı. Monique oradaydı ve bütün bu planlardan haberi yoktu. Ayrıca Morgan,Sara'yla yalnız kalmamaya çalışıyordu. Bu davranış Sara'yı şaşırtıyordu. Sanki ilişkileri değişmişti. Sabahları erken kalkarak, kahvaltıdan sonra hemen ara basma atlıyor ve öğlene kadar görünmüyordu, bazen daha sonra da gelmiyordu.
Bir araba sesi, arkasından kapının hızla vuruluşunu duydu. Bu Morgan olabilir, dedi ve dışarı çıktı. Gelen Jack'tı. Rolls Royce'undan iniyordu. Jack'a doğru yürüdü. Merhaba, Morgan sizinle beraber değil miydi?
Jack baktı ve güldü. Bu zamana kadar dönmüş olacağını sanmıştım, diye cevap verdi. Terasın merdivenlerini çıkarken. Ondan ayrılalı yıllar oldu.
Size bir içki hazırlayayım. Belki de bir yerlerde takılıp kalmıştır.
Teşekkürler... Monique geliyordu. Çok gü zeldi.
Merhaba Jack, dedi. Ne güzel bir sürpriz. Elini sıktı.
Senin hala burada olduğunu bilmiyordum Monique. Seni görmek ne güzel. Çok iyi görünüyorsun.
Teşekkür ederim.
Sara kendi kendine mırıldandı: Gidip içkileri getireyim. Ve çıktı. Jack ve Monique bu söz leri pek duymuşa benzemiyorlardı. Sara, Martine'le sohbet ederek mutfakta oyalandı ve döndü. Jack'la Monique terasta oturmuş konuşuyorlardı. Şarap şişesini ve bardakları masaya bırakarak, Özür dilerim sizi yalnız bırakacağım, bir telefon etmem gerekiyor, dedi.
Sessizce kütüphaneye giderek pencerenin önünde beklemeye başladı. Oradan yol görünüyordu. Morgan gelecek olursa onu oyalarım' diye düşündü. Ayrıca bir iki dakika onunla konuşabilirdi de. Jack dönmüş olması gerektiğini söylüyordu, peki neredeydi?
Bekledi, yarım saat geçtikten sonra geri gitmezse konuklara karşı ayıp olacağını düşünerek terasa döndü. Onları görür görmez çok ciddi bir şeyler olduğunu hemen anladı. Jack'ın şok geçirmiş gibi bir hah vardı ve Monique ağlamıştı. Bernard hakkında gerçeği söylemişti; bundan başka hiçbir şey olamazdı.
Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz? dedi yavaşça ve Monique başını salladı. Hayır. Lütfen kal. Jack, Sara'ya baktı. Jack' m bir şeyler içmek ister gibi bir hah vardı.
Kahve mi, yoksa brendi mi? diye sordu.
Kahve lütfen. Sade. Monique'e baktı. Ne den bana daha önce söylemedin? diye sordu Jack.
Sara gölge gibi kayboldu. Gittiğini fark etmediler. Aralarında geçen bu olayda hiçbir yeri yoktu. Morgan'ın yemek davetinin Monicme ve Bernard için düzenlenmiş bir oyun olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse çok zekice planlanmış bir olaydı bu. Her şey rastlantı gibi görünüyordu, Jack'la karşılaşma, geriye dönüş. Mutfağa doğru giderken kendi kendine gülümsüyordu. Morgan'ın neden hala dönmediğini şimdi anlıyordu. En azından bildiğini sanıyordu ama yanılıyordu. Ne kadar yanıldığını ancak ertesi gün öğrenebilmişti.
Sara, içini yiyen bir mutsuzluk duyuyordu. Kendi uydurması olamazdı bu. Morgan, hafta boyunca bağımsız ve uzak davranmıştı. Pazar gecesinden beri... Yalnız kaldıkları kısa

sürelerde bile, ki bunlar çok azdı, bir yabancı gibi mesafeli, nazik davranıyordu. Bir akşam önce onun için bazı işler yapmıştı ve Sara'ya bir sekreter gibi davranmıştı. 'Ben ancak sekreteri olabilirim' diye düşündü Sara acıyla. Bir kere olsun ona dokunmamış, hatta yanma bile yaklaşmamıştı. Ne olup bittiğini ona nasıl sorabilirdi? Çünkü olup biten bir şey yoktu. O uzun gecede paylaştıkları gülüşme bir daha dönmemek üzere tamamen uçup gitmişti. Bu, Monique'e bile söylenecek bir şey değildi. Ayrıca Monique öylesine Jack'la ve gelecek planlarıyla doluydu ki, Sara'nın dertlerine yer yoktu.

Sara ve Monique havuz kernarındaydılar. Jack' ın arabasının sesini duydu ve ayağa kalktı Sara. ATaksi çağırayım, sonra gidip giyineyim, dedi. Bir süre yalnız kalmak istiyordu. Terasta onları bırakarak Jack'm Rolls Royce'unun yanında sabırla bekleyen taksiye bindi. Şoföre kendisini limanda bırakmasını ve iki saat sonra almasını istemişti.

Dükkanları dolaştı ve kendini iyi hissediyordu. Düşünmeden kendini bırakmak, sokaklarda sürtmek, vitrinleri seyretmek çok kolay bir işti. Arka sokaklarda dolaştı, dondurma aldı, yalayarak insanları seyretti, onlara hayran oldu ve sonra birden Morgan'ın arabasını fark etti. Son derece modern bir apartmanın önünde durmuştu. Hızlı hızlı yürümeye başladı, dışarı çıktığını gördü. Tam seslenecekti ki,Morgan'ın arabasının öbür kapısına doğru yürüdüğünü gördü. Kızıl saçlı, uzun boylu bir kadın indi arabadan. Desenli uzun bir etek ve beyaz bir bluz giymişti. Mor gan'a bir şey uzattı ve Mercedes'ten bir şey almak için eğildi. Morgan arabayı kilitledi. Kadın Morgan'ın söylediği bir şeye gülüyordu. Eğer kafasını çevirecek olsaydı Sara'yı görebilirdi, ama çevirmedi. Kadına bakıyordu.

Sara arabaya bindiği zaman, tutmaya çalıştığı gözyaşlarının zorlamasıyla başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Ne Monique ne de Jack ortalıklarda yoktu. Ama bir not bırakmıştı Monique. Çok kısa bir not.

Çabuk dönerim. Sevgiler M. Sara yeni temizlenmiş ve toplanmış odasına giderek yattı. Kuşku s uz bunun son derece mantıklı bir açıklaması vardı. Olmalıydı. Kadın bir iş arkadaşıydı, onun için çalışan biri. Kuru gözlerle tavana baktı. Onun üstünde hiçbir hakkı yoktu, bunu biliyordu. Bunu her zaman hatırlamıştı, ayrıca unutmuş olsa bile hafta boyunca kendisine hatırlatılmıştı. Acaba şimdi o kadınla sevişiyor muydu? Sara artık dayanamıyordu. Kalkarak havuza gitti. Monique'in dönmesini diliyordu, ne istediğini bilmiyordu. Sadece onunla bir daha karşılaşmak istemediğini biliyordu.

Üç dört saat sonra ilk olarak Morgan çıkageldi. Yorgun görünüyordu. Sara nasıl davranacağını kafasında biçimlendirmişti. Onu her zaman ki gibi karşıladı. Merhaba, içecek bir şey ister misin?

Bir kahve çok iyi olur. Monique nerede?

Jack'la çıktı. Ben sana bir kahve getireyim. Ayağa kalktı. İşin çok muydu? Evet, parti için hazırlıklar yaptım. Yarın otel den buraya bir kamyon dolusu adam gelecek.

İyi. Yürüyüp gitti. Ne ummuştu yani? Son üç dört saat içinde gerçekten nerede olduğunu mu söylemesini beklemişti?

İki fincan kahveyle terasa geldi. Morgan yorgun görünüyordu. Ayrıca biraz da memnun görünüyordu. Sara keşke ona aşık olmasaydım diye düşündü. Onu sevmek istemiyordu.

Benim için bu partiyi vermen çok nazik bir davranış, dedi.

Bu harika bir fikir. Senin doğum gününü kutlamak ve nişanımızı resmen ilan etmek.

Evet öyle, değil mi? Morgan ona şaşkın şaşkın baktı.

Sara kahvesini içerken denizi seyrediyordu. Onu incitebilmeyi çok isterdi, ama bu mümkün değildi. Eğer herhangi bir şekilde savaş olsaydı kaybedenin kendisi olacağından hiç kuşkusu yoktu. Kahvesini bitererek ayağa kalktı. Pardon, dedi. Bir duş alacağım.

Odasına gitti, kapısını ve penceresini kilitleyerek kitap okumaya başladı. Monique dönünceye kadar orada kalacaktı.

Ertesi akşam saat sekizde karanlık odasında dururken incinebileceğini düşündü. Hatta bir gün öncesinden de daha şiddetli bir biçimde. Ama artık geri çekilmek için çok geçti. Bir saat

içinde konuklar gelmeye başlayacaklardı. Hazırlanma zamanı gelmişti. Hayatının en büyük rolünü oynamaya hazırlanma zamanı. Mutlu gelin rolü.
Villa ışık, gürültü ve insanla doluydu. Konuklar her tarafa yayılmışlardı. Teras, havuz başı, yemek salonu, hol, kütüphane, her yer doluydu. Hatta bazıları ön kapının önünde arabaların arasında dans ediyorlardı. Binanın her yönünden müzik sesi geliyordu. Her yana hoparlörler yerleştirilmişti. O gece için tutulan bir diskcokey en son parçaları çalıyordu.
Morgan'la birlikte konukları dolaşarak tanıştırılıyor ve konukların bazen açıkça, bazen de üstü örtülü olarak değerlendirmesi ile yüzyüze geliyordu. Sakin ve serinkanlıydı. Bu oynaması zor bir roldü ama oynayacaktı. Bir ara Monique yanından geçti ve Sara'nın kolunu tutarak, Herkes ne kadar güzel olduğunu söylüyor, bravo Sara, dedi. Monique'in yüzü parlıyordu. Seven ve sevilen bir kadının yüzüydü bu.
Sara gülümsedi. Teşekkürler. Morgan her ikisini de süzdü.
Bana bir dakika izin verir misin?
Tabii. Sara,Morgan'ın arkasından baktı. Monigue o an geçmekte olan garsondan bir şampanya alarak Sara'ya uzattı. Terasa açılan kapıların önünde duruyorlardı. Yüzme havuzundan kahkahalar, su sesleri ve bağırtılar işitiliyordu. Altın insanlar, zengin ve güzel insanlar, etraflarını aldılar.'Bu benim doğum
günüm, bir servet harcandı ve ben çok eğleniyorum' diye düşündü Sara.
Beni yalnız bırakma Monique.
Monique güldü. Tabii bırakmam. Herkes he güzel eğleniyor... Ama Sara dinlemiyordu. Büfenin önünde birikmiş insanların tepesinden kızıl saçlı bir kafa görmüştü. Sonra kadın, sanki kendisine bakıldığını fark etmiş gibi döndü, bir an ona baktı ve gülümsedi.
Sara,ne oldu? Bembeyaz oldun, Monique kolundan yakalamıştı.
Bu kızıl saçlı kadm kim? diye sordu Sara kesik bir sesle. Monique parmaklarının üzerinde yükselerek baktı, ama kadın kaybolmuştu.
Ben kızıl saçlı birini göremiyorum.
Oradaydı, dedi Sara. Ben gördüm onu.
Peki ama, ne oldu?
Dün Morgan'la birlikteydi. Beraber bir apartmana girerken gördüm onları. Monique, onun kim olduğunu bilmiyor musun? Lütfen söyle bana. Uzun boylu, genç, parlak kızıl saçları var... Sustu. Monique'in yüzündeki ifade başka bir zaman komik olarak adlandırılabilirdi. Korkuyla karışık bir şaşkınlık. Sara'nın gözlerine bakamıyordu. Sara bayılacağını hissetti. O biliyordu, biliyordu. Tek arkadaşı da kendisini aldatmıştı. Sanki bir entrika dönüyordu. Gitmek üzere arkasını döndü, konuşmayacak kadar mutsuzdu. Monique kolundan yakaladı. Bekle, dedi. Sara ona bakarak kolunu çekti ve döndü. Kadının gittiği yöne doğru yürüdü ama ortalıkta kimseler yoktu. Ama Morgan oradaydı. Merdivenlerden çıkmak üzereydi. Sara'yı görmedi. Bardağına yapışarak orada durdu ve geçen kadınlardan biri,
Çok güzel bir parti hayatım. Fevkalade... dedi.
Teşekkür ederim. Sara ona gülümsedi, kadın da gülümsedi ve dolu bir tepsiyle gelen garsona doğru yürüdü. Sara bardağını bir masanın üzerine bırakarak merdivenlerden yukarı çıktı. Bir çift merdivenlerde oturmuş kıkırdıyorlardı. Onları geçerek yukarı çıktı. Monique'in odasının dışındaki bütün yatak odalarının kapısı açıktı. Bir de onun odasının yanındaki odanın kapısı kapalıydı. Kalbi hızla çarpan Sara kapısı kapalı olan odaya doğru yürüdü. Odadan yumuşak bir kadın kahkahası geliyordu. Sonra alçak sesle bir şey söyleyen Morgan'ın sesi duyuldu. Sara eğilerek anahtar deliğine uzandı, ama anahtar kapının üzerindeydi. Elleri yüzünde, ağlamamak için zor tutuyordu kendini. 'Aman Tanrım diye düşündü 'onu buraya konuk olarak getirmiş ve benim doğum günü partimde onunla burada sevişiyor.'Durdu. Hareket edemeyecek kadar kötü hissediyordu kendini. Sonra bir ses ve bir kahkaha duydu. Yatak gıcırdıyordu.

Kalbi öylesine çarpıyordu ki öleceğini sandı. Bu Morgan'ın ona yapabileceği en büyük zalimlikti. Sonra gülerek şaka ederek aşağı inecek ve yeniden seven nişanlı rolü oynayacaktı. Tabii ki böyle yapacaktı ve içinden gülecekti. Aynı şekilde kadın da içinden alay ederek, aptallığına acıyacaktı.
Gitmesi gerekiyordu. Şimdi hemen oradan uzaklaşmalıydı.
Sessizce indi merdivenlerden, merdivenlerde oturmuş ve dünyayla ilişkisi olmayan çifti geçerek, konuklara gülümsedi ve odasına gitti.
Odası havuzdan gelen ışıkla dolmuştu. Herkes havuzun etrafında toplanmış, gülerek ve bağrışarak elbiseleriyle yüzen çifti seyrediyordu. Yatak odasının içini görmelerine imkan yoktu. Ayrıca arkaları dönüktü ve havuzda olanlar kuşkusuz daha ilginçti.
Sara gardrobuna giderek eski bavulunu çıkarttı ve elbiselerini içine atmaya başladı. Eline geçen her şeyi tıkıştırıyordu. Gece kalacak bir otel bulacak ve ertesi gün bir uçağa atlayıp ülkesine dönecekti. Kimseye görünmeden çıkmak kolay olmayacaktı, ama bir şeyler yapması gerekiyordu. Morgan'ın odasında telefon vardı. Taksi çağıracaktı.
Yüzüğünü çıkararak şifonyerin üzerine koyduğu sırada kapı açıldı. Morgan karşısındaydı. Önce ona, sonra yatağın üzerinde açık duran bavula baktı. Sen ne yapıyorsun Tanrı aşkına? diye sordu. Gidiyorum, dedi Sara kesin bir tavırla. Bu lantı hissi geçmişti. Son derece soğukkanlı ve sakindi şimdi. Ayrıca,
kızgınlıkla terk ettiği ilk ev bu değildi. Sonuncusu olmasını diledi. Morgan kapıyı kapadı ve kilitledi. Ha yır gitmiyorsun, dedi.
Seni onunla gördüm, dedi yüzüne bakarak. Oda karanlıktı, ama havuzdan gelen ışık Morgan'ın yüzündeki karmakarışık ifadeyi görmesine yetiyordu.
Dün o apartmandan çıkarken, şimdi de yukarı katta. Metresini buraya getirmen de bardağı taşıran son damla oldu.
Morgan ona doğru yürüdü, kollarından yakaladı ve sıkıca tuttu. Kahkahadan kırılıyordu. Sara, lütfen bana kıskandığını söyleme?
Kıskanmak mı? diye bağırdı. Tabii ki kıskanmadım. Senden nefret ediyorum, iğrençsin, sen ona layıksın! Bacağına bir tekme attı. Morgan ayağını tuttu. Sara serbest kalınca yüzüne vurdu.
Morgan fırlayarak Sara'yı yakaladı, öylesine sıkı tutuyordu ki, Sara bütün çırpınmalarına, bağırmalarına rağmen kurtulamadı. Kolunun altında taşıyarak kapıya doğru yürüdü.
Evet, dedi. Evet, bu kadarı yeter.
Sara'yı şimdi iki koluyla tutarak koridora çıkarttı, kendi odasını geçtikten sonra, bir kapıyı açtı ve arka merdivenden yukarı çıkarttı. Sara bağırtıyı kesmişti. Morgan öylesine kendinden emin ve kararlı davranıyordu ki ürktü. Nereye gidiyorlardı?
Öbür uçtan üst koridora ulaştıkları zaman anladı. Zaten aşağıdan gelen sefa aleminin sesleri onun bağırtılarını bastırırdı.
Morgan, Sara'nın az önce sesler duyduğu odanın kapısını açtı, içeri girerek onu yere bıraktı, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. Oda karanlıktı. Aydınlık veren tek şey pencereden süzülen hafif bir ışıktı.
Evet, dedi. Sara karşısında titriyordu, korkuyordu. Anahtarlar bende?
Bunun için benimle savaşmak istiyor musun? Pantolonunun cebine koydu, ceketini çıkararak koltuğun üzerine fırlattı. Sara sadece mobilyaların siluetini görebiliyordu. Ondan korkmuştu. Artık gülmüyordu. Son derece ciddiydi. Gitmek istiyorum, dedi. Sesinin titrediğini fark ettirmemek için çaba harcamıştı.
Bir yere gidemezsin Sara. Konuşacağız. Sen ve ben.
Ne hakkında? Metresinden mi söz edeceğiz? Midemi bulandırıyorsun. Elektriği yakacağım. Bakalım ne göreceksin, dedi ve lambayı açtı.
Odaya ışık doldu. Sara gözlerini kırpıştırdı ve çevresine bakındı. Yatak özenle yapılmış ve hiç bozulmamıştı. Duvarın kenarına yaslanmıştı. Pencerenin yanında bir şövalye duruyordu.

Yanındaki masada düzenli bir şekilde yerleştirilmiş yağlıboyalar, fırçalar ve füzen parçaları vardı. Şövalyenin üzerinde boş bir tual vardı. Köşede üstü yağlıboyalarla dolu bir çalışma önlüğü duruyordu.
Evet? dedi Morgan yumuşak bir sesle.
Anlamıyorum, diye kekeledi Sara.
Ben anlıyabiliyorum, izin ver açıklıyayım. Benim kızıl saçlı 'metresim' bir portre ressamı, çok iyi bir ressam. Adı Estelle Fabrais. Dün onunla buraya bazı düzenlemeler yapmaya geldik. Bugün de sen Monique'le dışardayken malzemelerini yerleştirmeye getirdim. Bu gece de onunla yukarı çıktık ki odayı istediği gibi düzenleyebilelim. Bütün bunların nedeni de onu, sana doğum günü armağanı olarak portreni yapmakla görevlendirmiş olmam.
Sara yavaşça yatağa doğru giderek oturdu Morgan da onun yanına oturdu. Evet? dedi.
Oh Morgan, kenetlenmiş ellerine baktı.
Oh Morgan, diye tekrarladı Morgan. Hepsi bu kadar mı? Sana bir soru sordum, tekrar soracağım. Kıskanıyor musun?
Evet, diye fısıldadı Sara. Kıskandım. Acı dolu gözlerle Morgan'a baktı. Neden?
Sara başını salladı. Önemi yok...
Pekala var. Sara'ya sarıldı. Çok büyük öne mi var. Kıskanmak için sevmek gerek. Çenesini kaldırarak yüzüne çevirdi. Artık kızgın değil di. Birlikte geçirdikleri o gece olduğu gibiydi şimdi. Beni seviyor musun Sara?
Evet. Bir fısıltı gibi çıkmıştı.
Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Şefkatle ona bakıyordu. Sevgili kızım, hafta boyunca neden o kadar soğuk olduğumu anlamadın mı? Neden olduğunu bilmiyor musun?
Hayır.
Çünkü, birlikte geçirdiğimiz o harika gece den sonra seni hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar çok sevdiğimi anladım. Ama seni sarmak, seninle yatmak, ki bunu delicesine istiyordum ve istiyorum; anlaşmamıza dahil değildi. Onun için isteklerime karşı koydum. Yavaşça güldü. Ama sana ihtiyacım var Sara. Sadece nişanlım olarak, sekreterim olarak değil, her şeyim olarak, sana ihtiyacım var ve seni çok istiyorum. Burada kalıp benimle evlenir misin? Kollarını atarak sıkıca sarıldı Sara. Evet. Evet!
Davetliler yokluklarının farkına bile varmamışlardı. Düğün günlerini konuklara açıkladıkları zaman mutlulukları sonsuzdu.

